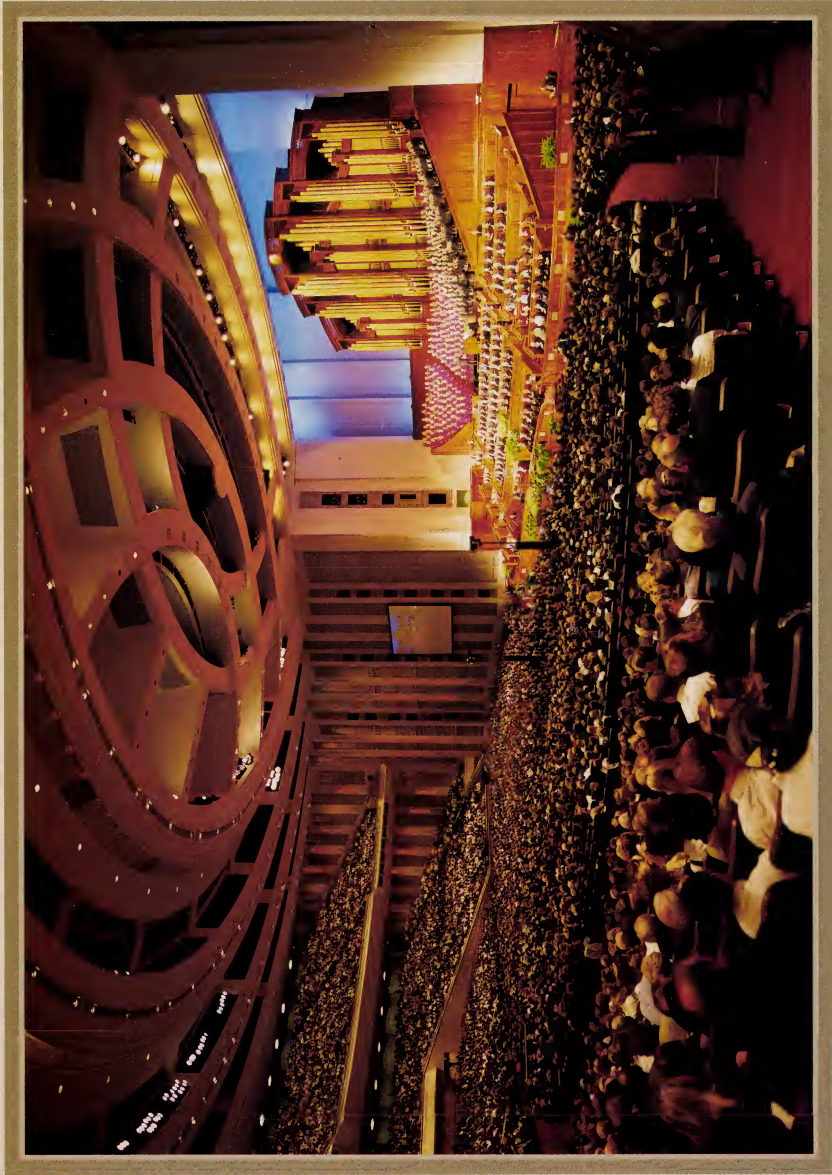

LIAHONA

Generalkonferencemøde, af Joy Gough

De nye Konferencencenter, opfylder sit formål ved at møde ved Kirkens oktoberkonference 2000, hvor der huser 21.000 medlemmer, der er samlet for at høre inspirerede, røde generalautioner. Da der stadig var flere, som ønskede at lytte, fyldte de også teatret med 900 pladser i Konferencencenter, tabernakler og Assembly Hall på tempelpladsen samt lokaler i den nærliggende Joseph Smith-bygning.

Beretning fra oktoberkonferencen 2000 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Taler og meddelelser den 7. og 8. oktober 2000
fra Konferencetret i Salt Lake City i Utah.

Når jeg tænker over denne vidunderlige bygning lige ved siden af templet,« sagde præsident Gordon B. Hinckley ved indvielsen af Konferencetret søndag den 8. oktober, »så tænker jeg på Esajas' store profetiske udsagn:

»Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil, talrige folk skal drage af sted og sige: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem.« (Es 2:2-3)« . . .

Jeg tror, at den profeti gælder det historiske og vidunderlige tempel i Salt Lake City. Men jeg tror også, at den vedrører denne storslåede sal. For det er fra denne talerstol, at Guds belæringer skal udgå, sammen med Herrens ord og vidnesbyrd om Herren,« sagde han.

»Dette år 2000 har været et bemærkelsesværdigt år for Kirken. Vi er vokset på alle fronter over hele verden. Vi har passeret de 11 millioner medlemmer,« rapporterede præsident Hinckley.

»Sidste søndag indviede vi i Boston i Massachusetts Kirkens

Konferencgæster kommer ind på terrasseniveau (det sydøstlige hjørne) i Konferencetret.

fungerende tempel nr. 100,« tilføjede han. »Hvor er vore medlemmer taknemmelige.«

Generalkonferencens møder blev ledet af medlemmer af Det Første Præsidentskab: Præsident Hinckley lørdag formiddag, præstedømmets møde lørdag aften og søndag formiddag; præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver, lørdag eftermiddag, samt præsident James E. Faust, andenrådgiver, søndag eftermiddag.

Opretholdelser og afløsninger ved konferencens møde lørdag

eftermiddag vedrørte De Halvfjerds' Kvorummer og Søndagsskolens hovedpræsidentskab. En ændring skete i De Halvfjerds' Præsidium, tre medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum modtog emeritusstatus, 20 halvfjerds-områdeautoriteter blev afløst og 2 nye halvfjerds-områdeautoriteter blev kaldet og Søndagsskolens hovedpræsidentskab blev reorganiseret.

Denne konference var den første, der blev udsendt med et high definition TV-signal (HDTV) ved hjælp af de yderst avancerede transmissionsfaciliteter i det nye Konferencetret. High definition TV giver et skarper og bedre farvebillede hos seerne og giver billeder i bedre kvalitet til arkivering af udsendelserne. Konferencens møder blev udsendt direkte via satellit til forsamlinger af medlemmer i USA, Canada, Europa, Caribien og Latinamerika. Over 1500 radio- og TV-stationer samt kabelnet sendte hele eller dele af konferencemøderne. Alle møder var også tilgængelige via internettet både som billed- og lydtransmission på alle sprog på www.lds.org. Videobånd af konferencen er tilgængelig fra distributionscentrene i de områder i Kirken, hvor transmissionen ikke blev modtaget. – Redaktørerne

Januar 2001 150. årgang. Nummer 1
LIAHONA 21981
Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust
De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packard, Tom Perry,
David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuschwander
Vejledere: L. Usani Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M. Madden

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Græsk leder: Allan R. Layborg

Redaktion:
Chefredaktør: Martin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jennifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftsassistenter: Collette Nebeker Aune

Design:
Græsk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Shiori Cook
Designere: Thomas S. Chid, Randall J. Pixon
Produktionsleder: Jane Ann Petersen
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Claudia E. Warner
Digital Progress: Jeff Martin

Tryk- og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Burups Alle
126, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50;
fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Haniksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan fore-
tages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsen-
tant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg,
Ulfandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Tlf 0046-31 77
88 876. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementprisen på
DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i
menighedsnet under "Meddel. Skriv: Liahona".

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA,
eller med e-mail til CLUR-Liahona-1Mag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder kompas
eller veivisen) udgives på albansk, armarisk, armenisk,
bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, æstisk, finsk, fransk,
fransk, haitisk, helligayton, hollandsk, ilokano, indonesisk,
islandsk, italiensk, japansk, kiribatisk, kinesisk, koreansk,
lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, serbisk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjeckisk,
tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal
numre pr. år varierer fra sprog til sprog.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbe-
holdes. Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:
January 2001 Vol. 150 No. 1. LIAHONA (USPS 311-
480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA. subscrip-
tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old
and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions and queries to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Postage Information: Publication Agreement
#1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

EMNEINDEKS

Apostle 49
Barmhjertighed 40
Bøn 38, 57, 61, 77, 91, 99, 102, 113
Discipel 43, 72
Dom 40
Døb 6
Døb for de døde 10
Eksempel 107
Evigt perspektiv 43
Familieforhold 23, 72, 77, 107
Forsoning 10, 14, 31
Forældrerollen 17, 61, 113
Frihed 97
Fristelse 52
Genoprettelse 97
Helliggørelse 46
Helligånden 6, 27, 38
Hjælpeforeningen 104, 107, 110
Homoseksualitet 85
Hosiannaråb 80
Hykleri 54
Indførelse i fællesskabet 95, 110
Indvielse 80
Jesus Kristus 14, 36, 69, 75
Kirkens vækst 80
Konferencecentret 4, 80
Kristi lys 75
Kvindelighed 17, 107, 110
Kyskhed 31, 46, 52, 61, 85, 113
Kærlighed 77, 104
Lydlighed 6, 31
Missionering 88, 95
Missionærtegterpar 90
Modgang 6, 40, 75
Omvendelse 31, 85, 91, 99
Omvendelse 40, 88, 104
Opstandelse 10
Pagter 97
Personlig værdi 36
Pornografi 54
Profeter 49
Præstedømmet 46, 57
Retskaffenhed 34
Råd 88
Sabbat 93
Sandhed 27
Selvbeherskelse 54, 72
Selvspekt 61, 113
Selvmisse 61
Skriftstudium 19
Standhaftig 91
Sømmelighed 17
Templer og templetjeneste 10, 15, 23,
61, 80
Tjeneste 14, 104
Traditioner 34
Tro 57, 69
Uddannelse 61, 77, 113
Undervisning 99

Ungdom 61, 85, 113
Venskab 61, 113
Verdslighed 43
Vidnesordet 4, 14, 15, 27, 69
Vidnesordet 54, 61, 113
Ydmyghed 91, 102
Ærlighed 57, 61, 113
Åndelig vejledning 19
Åndelighed 38

Talere i alfabetisk orden

Ballard, M. Russell 88
Busche, F. Enzo 97
Callister, Douglas L. 38
Christofferson, D. Todd 10
Crockett, Keith 91
Dew, Sheri L. 110
Dunn, Loren C. 15
Edgley, Richard C. 52
Eyring, Henry B. 99
Faust, James E. 26, 54, 69
Gillespie, H. Aldridge 93
Haight, David B. 23
Hales, Robert D. 6
Hallstrom, Donald L. 34
Hinckley, Gordon B. 4, 61, 80, 102,
113
Holland, Jeffrey R. 46
Jensen, Virginia U. 75, 107
Maxwell, Neal A. 43
Monson, Thomas S. 57, 77
Morrison, Alexander B. 14
Nadault, Margaret D. 17
Nelson, Russell M. 19
Neuschwander, Dennis B. 49
Oaks, Dallin H. 40
Oaks, Robert C. 95
Packard, Boyd K. 85
Perry, L. Tom 72
Rasband, Ronald A. 36
Scott, Richard G. 31
Smoot, Mary Ellen 104
Wirthlin, Joseph B. 27

Hjemmeundervisning og besøgsundervisning

Der er ikke trykt et bestemt budskab for
hjemmeundervisning eller besøgsundervisning i
konferenceudgaverne af Liahona. Hjemmelærere
og besøgsledere skal i bøn overveje
behovene hos de medlemmer, de besøger, og så
vælge en konferenceatle som budskab.

Omslag: «Tag ... optegnelser[ne] frem,» af Gary
L. Kapp.

Fotos ved konferencen er taget af Craig Dimond,
Walden C. Andersen, John Luke, Matt Reier,
Tamra Rotella, Lana Leishman, Kelly Larsen,
Nothan Campbell, Kelli Pratt, Diana Miles og
Richard Romney.

Konferencetaler på internettet:

Der er adgang til konferencetaler på internettet
ved at besøge www.lds.org.

INDHOLD

- 1 BERETNING FRA OKTOBERKONFERENCEN 2000 I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 EN STOR FAMILIE I ÆRBØDIGHED OG TILBEDELSE
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 6 DÅBENS PAGT: AT VÆRE I RIGET OG AF RIGET
ÆLDSTE ROBERT D. HALES
- 10 DE DØDES FORLØSNING OG VIDNESBYRDET OM JESUS
ÆLDSTE D. TODD CHRISTOFFERSON
- 14 »KOM OG SE«
ÆLDSTE ALEXANDER B. MORRISON
- 15 VIDNESBYRD
ÆLDSTE LOREN C. DUNN
- 17 GLÆDEN VED AT VÆRE KVINDE
MARGARET D. NADAULD
- 19 LEV EFTER SKRIFTENS ANVISNINGER
ÆLDSTE RUSSELL M. NELSON
- 23 VÆR ET STÆRKT LED
ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 26 OPRETHOLDELSE AF KIRKENES LEDERE
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 27 RENT VIDNESBYRD
ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN
- 31 VEJEN TIL FRED OG GLÆDE
ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT
- 34 OPELSK RETFÆRDIGE TRADITIONER
ÆLDSTE DONALD L. HALLSTROM
- 36 DEN ENE EFTER DEN ANDEN
ÆLDSTE RONALD A. RASBAND
- 38 SØG GUDS ÅND
ÆLDSTE DOUGLAS L. CALLISTER
- 40 EN UDFORDRING TIL AT BLIVE
ÆLDSTE DALLIN H. OAKS
- 43 VERDENS TANT OG FJAS
ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 46 »I SKAL HELLIGE JER«
ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND
- 49 LEVENDE PROFETER, SEERE OG ÅBENBARERE
ÆLDSTE DENNIS B. NEUENSCHWANDER
- 52 SATANS SÆK MED SNETTER
BISKOP RICHARD C. EDGLEY
- 54 DEN INDRE FJENDE
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 57 KALDET TIL AT TJENE
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

- 61 »STOR BLIVER BØRNEENS FRED«
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 69 ET VOKSENDE VIDNESBYRD
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
- 72 AT VÆRE DISCIPEL
ÆLDSTE L. TOM PERRY
- 75 »LED, MILDE LYS«
VIRGINIA U. JENSEN
- 77 INDVIELESDAG
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
- 80 DETTE STORSLÆDE ÅR VED ÅRTUSINDSKIFTET
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 85 »I ER GUDS TEMPEL«
PRÆSIDENT BOYD K. PACKER
- 88 NU ER DET TID
ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD
- 91 BEVAR TILGIVELSE FOR SYND
ÆLDSTE KEITH CROCKETT
- 93 VELSIGNELSERNE VED AT HOLDE SABBATSDAGEN HELLIG
ÆLDSTE H. ALDRIDGE GILLESPIE
- 95 FORTÆL OM EVANGELIET
ÆLDSTE ROBERT C. OAKS
- 97 FRIHED »FRA« ELLER FRIHED »TIL«
ÆLDSTE F. ENZIO BUSCHÉ
- 99 »SKRIV I MIT HJERTE«
ÆLDSTE HENRY B. EYRING
- 102 »ET YDMYGT OG ANGERFULDT HJERTE«
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

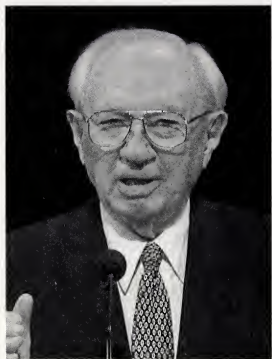
HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

- 104 VI ER REDSKABER I GUDS HÆNDER
MARY ELLEN SMOOT
- 107 RINGE I VANDET
VIRGINIA U. JENSEN
- 110 REJS JER OG STÅ SAMMEN
SHERI L. DEW
- 113 DIN STØRSTE UDFORDRING – AT VÆRE MOR
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 64 GENERALAUTORITETER I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE
- 117 DE TALTE TIL OS
- 118 HJÆLPEKILDER TIL UNDERVISNING
- 123 HOVEDPRÆSIDENTSKABER FOR HJÆLPEORGANISATIONERNE
- 124 KIRKENYT

En stor familie i ærbødighed og tilbedelse

Præsident Gordon B. Hinckley

»Vi udtaler vidnesbyrd om Gud vor evige Fader og hans elskede Søn.«

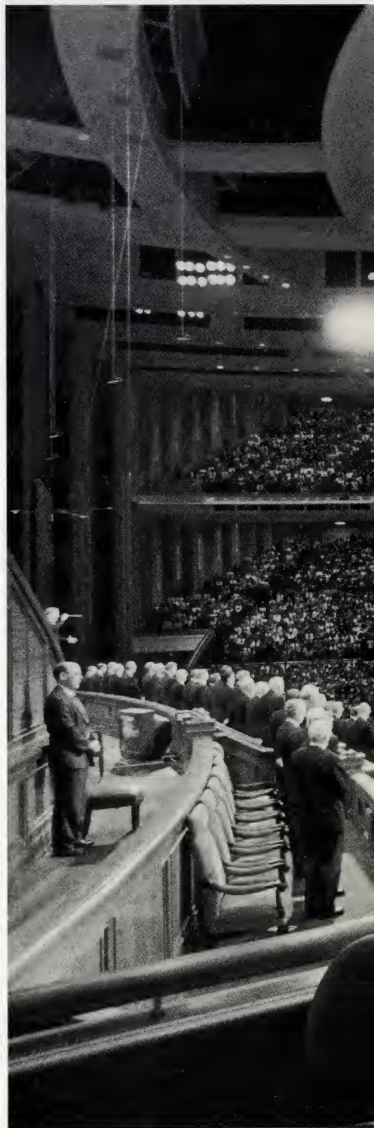
Mine brødre og søstre, hvor er det vidunderligt at være her! Jeg kender intet tilsvarende i hele verden. Vi er denne formiddag forsamlet som en stor familie i ærbødighed og tilbedelse af Herren, vor Gud. Vi er ét i troen og i lærdømmene. Vi udtaler vidnesbyrd om Gud vor evige Fader og hans elskede Søn. Vi erklærer med overbevisning og vished, at de i denne sidste uddeling har genoprettet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Radio, TV og kabel-TV får nu selskab af internettet til bogstaveligt talt at bringe vore ord til jordens ender. Til kirkebygninger spredt vidt og bredt vil satellitten sende

vores signal til store og små forsamlinger. Og hellige over hele jorden vil i deres eget hjem se denne konferencens møder ved hjælp af internettet.

Mange har arbejdet mange timer og hårdt for at forberede denne storslåede konference. Vi takker hver enkelt af dem for deres hengivne indsats. I morgen skal vi indvie dette storslåede Conferencecenter og andre lokaliteter. Et vigtigt kapitel i vores historie vil så være skrevet.

Velkommen til jer hver især, hvor I end er. Må vi alle mærke Helligånden, når vi forsamles i højtidelig tilbedelse, er min ydmyge bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Medlemmer af Kirkens ledende kvorummer ser ud over forsamlingen. Forsamlingen sidder på tre niveauer i Konferencecentrets auditorium.

Dåbens pagt: At være i riget og af riget

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

»Vores dåb og bekræftelse er porten ind i hans rige Når vi kommer ind, indgår vi pagt om at blive af hans rige – for evigt!«

Efter at jeg er kommet mig over tre store operationer, som har hindret mig i at tale ved de to sidste generalkonferencer, er det en glæde at være i stand til at stå i dette smukke konferencecenter i dag for at undervise og vidne for dem, som ønsker at høre Herrens ord.

I de sidste to år har jeg sat min lid til Herren i de jordiske lektier, jeg skulle lære i perioder med fysiske smerter, mental kval og overvejelse. Jeg lærte, at konstant, intens smerte er en mægtig indviende, ressende kraft, som gør os ydmyge og drager os nærmere til Herrens Ånd. Hvis vi lytter og adlyder, vil vi blive vejledt af hans Ånd og gøre hans vilje i vore daglige bestræbelser.

Der har været tidspunkter, hvor jeg har stillet nogle få direkte spørgsmål i mine bønner, som f.eks.: »Hvad ønsker du, at jeg skal lære af disse oplevelser?«

Mens jeg studerede skrifterne i denne kritiske periode af mit liv, var sløret tyndt, og svarene blev givet mig, som var de optegnet af andre, som havde gennemgået alvorligere prøvelser.

»Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud forhøje dig i det høje« (L&P 121:7–8).

Depressionens mørke øjeblikke blev hurtigt borttaget af evangeliets lys, når Ånden bragte fred og trøst med forvisningen om, at alt ville blive vel.

Ved nogle få lejligheder fortalte jeg Herren, at jeg med sikkerhed havde lært de lektier, jeg skulle lære, og at det ikke ville være nødvendigt for mig at udholde mere lidelse. Sådanne bønner syntes at være forgæves, for det blev gjort klart for mig, at denne ressende prøvelsesproces skulle udholdes i Herrens egen tid og på Herrens egen måde. Det er én ting at sige: »Ske din vilje« (Matt 26:42). Det er noget andet at efterleve det. Jeg lærte også, at jeg ikke ville blive ladet alene, når jeg skulle møde disse prøvelser og trængsler, men at skytsengle ville

være hos mig. Der var nogle, som næsten var engle i form af læger, sygeplejersker og mest af alt, min søde partner, Mary. Og ved lejligheder, når Herren ønskede det, blev jeg trøstet af besøg af himmelske hærskarer, der bragte trøst og evig forvisning, når jeg havde brug for det.

Selv om min personlige lidelse ikke kan sammenlignes med Frelserens smerte i Getsemane, fik jeg en bedre forståelse for hans forsoning og hans lidelse. Da hans lidelser kulminerede bad han sin Fader: »Hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39). Hans himmelske Fader sendte en engel for at støtte og trøste ham, da han havde brug for det (se Luk 22:43).

Jesus valgte ikke at forlade denne verden, førend han havde holdt ud til enden og havde fuldendt den mission, han var blevet sendt hertil for at fuldende for menneskeheden. På Golgatas kors overgav Jesus sin ånd til sin Fader med en enkel udtalelse: »Det er fuldbragt« (Joh 19:30). Efter at have holdt ud til enden blev han befriet fra jordelivet.

Vi skal også holde ud indtil enden. Mormons Bog lærer os: »Uden et menneske bliver ved til enden at følge den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst« (2 Nephi 31:16).

De sidste to års erfaringer har gjort mig stærkere i Ånden og har givet mig mod til at vidne mere frimodigt for verden om mit hjertes dybe følelser. Jeg står foran jer i dag om en beslutning om at undervise i evangeliets principper som de gamle profeter – uden frygt for mennesker, med klar og tydelig tale og ved at undervise i enkle evangeliske sandheder.

I den ånd ønsker jeg at tale om ordningerne dåb og modtagelse af Helligånden, som tager os ud af denne verden og ind i Guds rige.

Der er en kendt vending: At være i verden, men ikke af verden

Præsident Gordon B. Hinckley (i midten); præsident Thomas S. Monson (til venstre), forstærkdgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident James E. Faust, andendrdgiver i Det Første Præsidentskab.

(se Joh 17:11, 14–17). Vores jordiske eksistens er ndvendig for at opfylde frelsesplanen. Vi skal derfor leve i denne verden, men vi skal ogsd modstd de verdslige pdirkninger, som altid er omkring os.

Jesus lerte os: »Mit rige er ikke af denne verden« (Joh 18:36). Disse ord fik mig til at tneke mere p hans rige. Jeg kom frem til, at ndr vi er blevet ddt ved nedsnkning af en, der har den rette prsteddmmyndighed, og vaelger at flglge Frelseren, sd er vi i hans rige og af hans rige.

At vre af Guds rige krver, at vi lytter til Frelserens formaning: »Flgl mig« (2 Nephi 31:10). Nephi belerte om, at vi flglge Jesus ved at holde vor himmelske Faders befalinger: »Derfor, mine elskede brdre, kan vi flglge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?« (2 Nephi 31:10).

Ved dben indgr vi pagt med vor himmelske Fader om, at vi er villige til at komme ind i hans rige og holde hans befalinger fra da og fremover, selv om vi stadig lever i verden. Vi bliver i Mormons Bog mindet om, at vores db er en pagt

om at »std som Guds [og hans riges] vidner til alle tider, i alle ting og p alle steder, hvor I skulle befinde jer, ja til dden, sd I kan blive forlst af Gud og blive regnet til dem, der horer til den frste opstandelse, sd I md have det evige liv« (Mosiah 18:9; fremhvelse tilfjet).

Nr vi forstd vores dbspagt og Helligdndens gave, vil det endre vores tilvrrelse og grundlgege vores fuldstendige loyalitet over for Guds rige. Nr fristelserne kommer til os, vil Helligdnden, hvis vi vil lytte, minde os om, at vi har lovet at erindre vor Frelser og adlyde Guds befalinger.

Præsident Brigham Young har sagt: »Alle sidste dages hellige indgr den nye og evige pagt, ndr de bliver medlem af Kirken. De indgr pagt om at ophre med at sttte, opretholde og vrerne om Djvelens rige og denne verdens rige. De indgr den nye og evige pagt om at sttte Guds rige og intet andet rige. De aflgger den mest htjdelige ed for himmelen og jorden ... om ... at de vil sttte sandheden og retfrdigheden i stedet for ondskenen og falskheden og opbygge Guds rige i

stedet for denne verdens rige« (Kirkens præsidenters lerdomme: Brigham Young, s. 62).

At komme ind i Guds rige er sd vigtigt, at Jesus blev ddt for at vise os »stiens tranghed og portens snverhed, som [vi] skulle gd ind ad« (2 Nephi 31:9). »Men uagtet han var hellig, viste han dog menneskenes brn, at han efter kdet ydmygede sig for Faderen og vidnede for Faderen, at han ville vre ham lydige i at holde hans befalinger« (2 Nephi 31:7).

Fddt af en ddelig mr blev Jesus ddt for at opfylde sin Faders befaling om, at Guds sdnner og dtre skal dbes. Han var eksemplet for os alle, sd vi kan ydmyge os for vor himmelske Fader. Vi er alle velkomne til at komme til dbens vande. Han blev ddt for at vidne for sin Fader, at han ville vre lydige i at holde hans befalinger. Han blev ddt for at vise os, at vi skal modtage Helligdndens gave (se 2 Nephi 31:4–9).

Og ndr vi flglge Jesu eksempel, viser vi ogsd, at vi vil omvende os og vre lydige i at holde vor himmelske Faders befalinger. Vi ydmyger os

med et sønderknust hjerte og en angervigen ånd, når vi erkender vore synder og søger tilgivelse for vore overtrædelser (se 3 Nephi 9:20). Vi indgår pagt om, at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn og altid erindre ham.

»Thi porten, som I skal gå indad, er omvendelse og dåb med vand, og da kommer jeres synders forladelse ved ild og ved den Helligånd.

Og da er I på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv« (2 Nephi 31:17–18).

Dette er det løfte, vi fik, da vi kom ind i riget ved dåb, og da hænder blev lagt på vores hoved, fik vi Helligåndens gave, og vi blev bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – hvilket vil sige, at vi blev »de helliges medborgere« i »Guds husstand« (se Ef 2:19) og skulle leve et nyt liv (se Rom 6:4).

Vi kan ikke tage letsindigt på den lov, vi har fået om at undervise vore børn i lærdømmene om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndens gave ved håndspålgelse, når de er otte år gamle, hvilket er den ansvarsalder, som Gud har udpeget. Vi må undervise vore børn og børnebørn bedre i at forstå, hvad det vil sige at komme ind i Guds rige, for vi vil blive holdt ansvarlige derfor. Mange medlemmer af Kirken forstår ikke helt, hvad det skete, da de gik i dåbens vand. Det er meget vigtigt for os at forstå den vidunderlige gave, som forladelsen af synder er, men der er meget mere. Forstår I, og forstår jeres børn, at når de bliver døbt, så forandrer de sig for evigt? Voksne omvendte til Kirken har ofte en bedre forståelse af denne ændring, fordi de føler modsætningen, når de kommer ud af verden og ind i Guds rige.

Når vi bliver døbt, påtager vi os det hellige navn, Jesus Kristus. At påtage sig hans navn er en af de mest betydningsfulde erfaringer, vi får i livet. Og alligevel gennemgår vi sommetider denne erfaring uden at have hele forståelsen.

Hvor mange af vore børn – hvor mange af os – forstår virkelig, at da vi blev døbt, påtog vi os ikke alene Kristi navn, men også lydhedens lov?

Hver uge lover vi ved nadvermødet at erindre vor Frelseres sonoffer, når vi fornyr vores dåbspagt. Vi lover at gøre, som Frelseren gjorde – at være lydige mod Faderen og altid holde hans befalinger. Den velsigelse, vi til gengæld modtager, er, at vi altid vil have hans Ånd hos os.

Helligåndens gave, som gives til os, når vi bliver bekræftet, giver os evnen til at kende forskel mellem Guds riges givende væsen og verdens krævende skikke. Helligånden giver os styrke og mod til at leve vores liv på Guds riges måde, og den er kilden til vores vidnesbyrd om Faderen og Sønnen. Når vi adlyder vor himmelske Faders vilje, vil denne kostelige gave, som Helligånden er, være hos os hele tiden.

Vi har brug for Helligånden som vores stadige ledsager til at hjælpe os med at træffe bedre valg i de beslutninger, som vi dagligt står overfor. Vore unge mænd og unge

piger bliver bombarderet med det, som er grimt i verden. Åndens ledsagelse vil give dem styrke til at modstå ondt og, om nødvendigt, omvende sig og vende tilbage til den lige og snævre sti. Ingen af os er immune over for modstanderens fristelser. Vi har alle brug for den styrke, der er til rådighed ved Helligånden. Modre og fædre bør bønsondt indbyde Helligånden til at bo i deres indviede hjem. At have Helligånden hjælper famillemedlemmer med at træffe kloge valg – valg, som vil hjælpe dem med at få deres familie tilbage til deres himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, for at leve sammen med dem for evigt.

Skrifterne bekræfter, at de virkelige omvendte gør mere end blot at vende ryggen til verdens fristelser. De elsker Gud og deres næste. Deres sind og hjerte er centreret om Frelserens sonoffer. Fra det tidspunkt, hvor de hver især blev omvendte, vendte Enos, Alma den yngre, Paulus og andre sig helhjertet til den opgave at bringe sig selv og deres næste til Gud. Verdslig magt og ejendele mistede deres tidligere betydning. Mosiahs sønner nægtede et jordisk rige og satte deres liv på spil for andres skyld. Disse trofaste sønner blev drevet af det håb, at de kunne hjælpe med at frelse blot én sjæl – og derved for sig selv og deres brødre vinde en plads i Guds evige rige.

Ved at vælge at være i hans rige adskiller vi os – vi isolerer os ikke – fra verden. Vores tøj vil være takkeligt, vore tanker rene og vores sproget rent. De film og det fjernsyn, vi ser, den musik, vi lytter til, de bøger, blade og aviser, vi læser, vil være opløftende. Vi vil vælge venner, som opmuntrer vore evige mål, og vi vil behandle andre med venlighed. Vi vil undgå umoralens laster, spil, tobak, spiritus og narkotika. Vore søndagsaktiviteter vil afspejle Guds befalinger om at erindre sabbatten og holde den hellig. Vi vil følge Jesu Kristi eksempel i den måde, vi

behandler andre på. Vi vil leve, så vi er værdige til at komme ind i Herrens hus.

Vi vil være eksempler »for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

Vi vil opleve »stor forandring ... i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt.« Vi vil holde vores »pagt med vor Gud om, at vi vil gøre hans vilje og være lydige mod hans bud i alt ... resten af vort liv« (Mosiah 5:2, 5).

Vi vil vise, at vi »ønsker at ... kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, at de bliver lette, ja, og er villige til at sørge med dem, som søger og trøste dem, der har trøst behov« (Mosiah 18:8-9).

Jeg formaner alle forældre til at forberede jeres børn og missionærer

til at forberede jeres omvendte til den hellige dåbspagt. Belær om dens betydning, så deres dåb vil være prentet i deres åndelige hukommelse resten af deres liv. Tag dem med til nadvermødet hver uge for at forny deres dåbspagter ved nadverordinancen. Vær et godt eksempel, som de kan følge. Lær dem, at på grund af dåb og Helligåndens gave, vil den måde, hvorpå de ser på det, der hører verden til, forandres. En mægtig forandring må finde sted i deres hjerte og i deres sind, så at de kan blive i stand til at vende sig fra verdens fristelser og fra da af lægge hele deres »hjerter, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2) i at være borgere i Guds rige.

Jeg føler taknemmelighed for min dåb og bekræftelse i Jesu Kristi

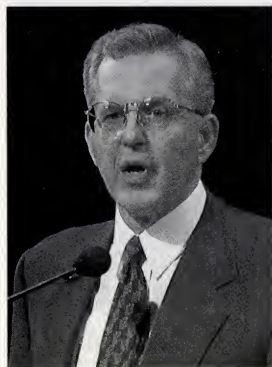
Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er taknemmelig for den åndelige styrke og vejledning, som Helligånden har givet mig hele livet. Jeg er taknemmelig for retskafne forældre og lærere, som indprentede betydningen af dåb i mig, så at mindet og følelsen ved den lejlighed har været en stadig påvirkning hele mit liv.

Jeg vidner om guddommeligheden af evangeliet, som er gengivet i disse sidste dage. Jeg vidner om Jesu Kristi forsoning og om præstedømmets og dets evangeliske ordnances virkning og kraft. Jeg beder om, at vi hver især som medlemmer af hans rige vil forstå, at vores dåb og bekræftelse er porten ind i hans rige. Når vi kommer ind, indgår vi pakt om at blive af hans rige – for evigt! I Jesu Kristi navn. Amen. □

De dødes forløsning og vidnesbyrdet om Jesus

Eldste D. Todd Christofferson
De Halvfjærds' Præsidium

»Når vi finder oplysninger om vore forfædre og for dem udfører de frelsende ordiancer, som de ikke selv kunne udføre, vidner vi om Jesu Kristi forsonings uendelige rækkevidde.«

Kristne teologer har længe kæmpet med spørgsmålet: Hvad er skæbnen for de utallige milliarder, som har levet og er døde uden kundskab om Jesus.¹ Med gengivelsen af Jesu Kristi evangelium kom forståelsen af, hvordan udøbte døde forløses, og hvordan Gud kan være »en fuldkommen og retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud.«²

Mens Jesus stadig levede, profeterede han, at han også ville forkynde for de døde.³ Peter fortæller os, at dette skete i tidsrummet mellem Frelserens korsfæstelse og opstandelse.⁴ Præsident Joseph F. Smith var i et syn vidne til, at Frelseren besøgte åndevednen og

»ordnede sine styrker blandt de retfærdige [ånder] og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og pålagde dem det hverv at gå ud og bringe evangeliet lys til dem, der var i mørke ...

Disse blev undervist om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndenes forladelse, håndspålgæggelse for Helligåndens gave.«⁵

Den lære, at de levende som stedfortrædere kan udføre dåb og andre nødvendige ordiancer for de døde, blev åbenbaret på ny for profeten Joseph Smith.⁶ Han lærte, at de ånder, der venter på opstandelse, ikke blot får tilbud om personlig frelse, men at de i himlen kan blive knyttet sammen som ægtemand og hustru og blive beseglet til deres fædre og mødre fra alle tidligere slægtled og til deres børn i alle kommende slægtled. Herren belærte profeten om, at disse hellige ritualer kun på rette vis kan forrettes i et hus, der er bygget til hans navn, et tempel.⁷

Princippet om stedfortrædende tjeneste bør ikke virke fremmed for nogen kristen. Ved en levende persons dåb, handler præsten som stedfortræder i Frelserens sted. Er det ikke den centrale læresætning i vores tro, at Kristi offer soner for vore synder ved som stedfortræder at tilfredsstille retfærdighedens krav

på os? Præsident Gordon B. Hinckley har udtrykt det således: »Jeg mener, at det stedfortrædende arbejde for de døde i højere grad minder om selveste Frelserens stedfortrædende offer, end noget andet arbejde, som jeg kan komme i tanker om. Det ydes i kærlighed, uden håb om nogen form for modydelse eller tilbagebetaling eller noget andet i den retning. Hvilket vidunderligt princip!«⁸

Nogle har misforstået og ment, at afdøde sjæle »bliver døbt ind i mormonernes tro, uden at de ved af det«⁹ eller at »mennesker, der engang tilhørte andre trosretninger, kan få påtvunget mormonernes tro med tilbagevirkende kraft.«¹⁰ De mener, at vi på en eller anden måde har magt til at tvinge en sjæl, hvad angår vedkommendes tro. Det har vi selvfølgelig ikke. Gud gav mennesket handlefrihed fra begyndelsen.¹¹ »De døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydhed mod Guds hus' forordninger,«¹² men kun hvis de accepterer disse forordninger. Kirken anfører dem ikke på sine lister eller tæller dem med i sit medlemstal.

Vores iver efter at forløse de døde og den tid og de ressourcer, vi bruger i forbindelse med dette engagement, er frem for alt et udtryk for vores vidnesbyrd om Jesu Kristus. Det udgør så stærkt et udsagn, som vi kan fremsætte, om hans guddommelige karakteregenskaber og mission. Det vidner for det første om Kristi opstandelse, for det andet om hans forsonings uendelige rækkevidde, for det tredje, at han er den eneste kilde til frelse, for det fjerde, at han har fastsat betingelserne for frelse, og for det femte, at han kommer tilbage.

KRISTI OPSTANDELSES MAGT

Med hensyn til opstandelsen spurgte Paulus: »Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde ovenhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?«¹³ Vi bliver døbt for de døde,

fordi vi ved, at de opstår. »Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning.«¹⁴ »Derfor døde Kristus og blev levende igen, for at han skulle blive herre over både døde og levende.«¹⁵

Det har umådelig stor betydning, hvad vi gør med hensyn til dem, der er gået forud for os, fordi de lever i dag som ånder og igen skal leve som udødelige sjæle og dette rakkert være Jesus Kristus. Jeg tror på hans ord, da han sagde: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.«¹⁶ Ved de dåbshandlinger, vi udfører på vegne af de døde, vidner vi om, at »lige- som alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus ...

For Kristus skal være konge, indtil Gud får lagt alle fjender under hans fødder;

som den sidste fjende tilintetgøres døden.«¹⁷

KRISTI FORSONINGS UENDELIGE RÆKKEVIDDE

»Når vi finder oplysninger om vore forfædre og for dem udfører de frelsende ordninger, som de ikke selv kunne udføre, vidner vi om Jesu Kristi forsonings uendelige rækkevidde.« Jesus Kristus »døde for alle.«¹⁸ »Han er et sonoffer for vore synder, og ikke blot for vore, men for hele verdens synder.«¹⁹

»Hvad [gør ikke] forskel på nogen, men ... i et hvilket som helst folk tager [han] imod den, der frygter ham og øver retfærdighed.«²⁰

»Tilråber han nogen og siger: Gå bort fra mig? Se, jeg siger jer, nej; men han siger: Kom hid til mig, alle I jordens ender, køb uden penge og uden betaling mælk og honning.«²¹ Vor Herre »indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde, og han

ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde.«²²

Det er ufatteligt, hvis denne opfordring, som han i sit liv gav til alle, skulle blive tilbagekaldt for dem, som ikke havde hørt om den, før de døde. Sammen med Paulus bliver vi overbevist om, at døden ikke udgør en sådan hindring: »For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende ... kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.«²³

JESUS KRISTUS, DEN ENESTE KILDE TIL FRELSE

Vores iver efter at sikre, at vore forfædre får tilbudt at blive døbt i Jesu navn, vidner om, at Jesus Kristus er »vejen og sandheden og livet« og at »ingen kommer til Faderen uden ved [ham]«. ²⁴ Peter forkyndte: »Der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under

himlen, som vi kan blive frelset ved.«²⁵

»For der er én Gud og én formidler mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus.«²⁶

Nogle samtidige kristne er i deres omsorg for den evige velfærd for de milliarder, som er døde uden kundskab om Jesus Kristus, begyndt at tvivle på, om der nu virkelig kun er »én Herre, én tro, én dåb.«²⁷ At tro, at Jesus er den eneste Frelser, er hovmodigt, snæversynet og intolerant, siger de. Men vi siger, at det er et falsk dilemma. Der er ingen uretfærdighed ved, at der kun er En, der tilvejebringer frelse, når den Ene og hans frelse bliver tilbudt til hver eneste sjæl uden undtagelse. Vi skal ikke forvanske lærdommen eller tilpasse Kristi gode budskab.

DE BETINGELSER FOR FRELSE, SOM KRISTUS HAR OPSTILLET

Eftersom vi tror på, at Jesus Kristus er Forløseren, godtager vi

Templet i Salt Lake City set fra øst.

også hans myndighed til at opstille de betingelser, hvorved vi modtager hans nåde. Ellers ville vi ikke bekymre os om at blive døbt for de døde.

Jesus har bekræftet, at »snæver er ... den port, og ... trang er ... den vej, der fører til livet.«²⁸ Mere specifikt har han sagt: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.«²⁹

Dette betyder, at vi må omvende os og lade os »døbe i Jesu Kristi navn til [vore] synders forladelse, så skal [vi] få Helligånden som gave.«³⁰

Trods det at Jesu Kristus selv var uden synd, blev han døbt og modtog Helligånden, så han kunne vidne »for Faderen, at han ville være ham lydige i at holde hans befalinger,«³¹ og vise os »stiens tranghed og portens snæverhed, som [vi] skulle gå ind

ad, idet han satte eksemplet for [os].« Og han sagde: »Han, som er døbt i mit navn, til ham vil Faderen give den Helligånd, ligesom til mig; følg derfor mig og gør de ting, som I har set mig gøre.«³²

Der bliver ikke gjort nogen undtagelser, og der er ikke brug for nogen. Således bliver alle, som vil tro og blive døbt – også af stedfortrædere – og som vil holde ud i tro, frelst, »ikke alene de, som troede, efter at [Kristus] kom i kødet i tidens midte, men også alle de, som var før ham fra begyndelsen.«³³ Det er af denne årsag, at evangeliet bliver forkyndt »også for døde, for at de skulle dømmes i kødet, som mennesker dømmes, men leve i Ånden, som Gud lever.«³⁴

JESU KRISTI ANDET KOMME

Vores arbejde for de døde bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristus kommer tilbage til jorden. I de sidste vers i Det Gamle Testamente erklærer Jahve: »Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige.

Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse.«³⁵

I en inspireret bemærkning til dette skriftsted har profeten Joseph Smith udtalt: »Jorden vil blive slået med band, om ikke der består et eller andet sammenføjeende led mellem fædrene og børnene i forbindelse med et eller andet emne. Og se, hvad er dette emne? Det er dåben for de døde.«³⁶

De stedfortrædende ordnancer, vi udfører i templerne, i første omgang dåben, muliggør et evigt, sammenføjeende led mellem slægtledene, der opfylder formålet med jordens skabelse. Uden dette »ville hele jorden blive lagt aldeles øde ved [Kristi] komme.«³⁷ Profeten Elias er faktisk kommet, som lovet, for at overdrage den præstedømmemagt, der vender hjertet og smeder sammenføjeende led mellem fædre og børn, således at det, der er bundet

på jorden, endnu engang »skal være bundet i himlene.«³⁸ Da Elias kom, kundgjorde han følgende: »... denne uddelings nøgler [er] overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.«³⁹

Vi er ivrigt optaget af at søge efter oplysninger om vore fædre og mødre fra forgangne slægter og binde dem til os og os til dem. Er dette ikke det størst mulige bevis på vores overbevisning om, at Jesus Kristus kommer tilbage for at regere på jorden? Det ved vi, at han gør, og vi ved, hvad han forventer, at vi har gjort for at forberede det.

I skrifterne henvises der ofte til de døde som værende i mørke eller i fængsel.⁴⁰ Mens profeten Joseph Smith grundede over Guds herlige plan for disse, hans børns, forløsning, skrev han denne salme: »Lad jeres hjerter fryde sig og være glade. Lad jorderige bryde ud i sang. Lad de døde synge frydesange til evig pris for kong Emanuel, som, før verden blev til, har bestemt det, der vil sætte os i stand til at udfri dem af deres fængsler; thi fangerne skal frigives.«⁴¹

Vores hverv rækker så langt og så dybt som Guds kærlighed til at favne hans børn fra enhver tidsalder og fra ethvert sted. Vores indsats på de dødes vegne bærer veltalende vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er hele menneskehedens guddommelige Forløser. Hans nåde og løfter rækker endog til dem, som ikke finder ham i livet. På grund af ham, skal fangerne i sandhed frigives. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. John Sanders, indledning til *What about Those Who Have Never Heard? Three Views on the Destiny of the Unevangelized*, af Gabriel Fackre, Ronald H. Nash og John Sanders, 1995, s. 9. Der er mange teorier vedrørende de, der døde uden evangeliet, rækkende lige fra en uforklarlig fornægtelse af frelse, til drømme eller anden guddommelig indgriben på dødstidspunktet, til frelse for alle, selv uden tro på Kristus. Nogle få tror på, at sjælene hører om Jesus

efter døden. Ingen forklarer, hvordan man opfylder Jesu krav om, at et menneske må fødes af vand og ånd for at komme ind i Guds rige (se Joh 3:3–5). Denne mangel på kundskab i den tidlige kirke, gjorde, at disse oprigtige søgende er blevet »tvunget til at vælge mellem en svag lov, som tillader udøbte at komme ind i himlen og en ubarmhjertige Gud, som fordømmer de uskyldige« (Hugh Nibley, *Mormonism and Early Christianity*, 1987, s. 101).

2. Alma 42:15.

3. Se Joh 5:25.

4. Se 1 Pet 3:18–19.

5. L&P 138:30, 33

6. Se L&P 124, 128, 132; *The Personal Writings of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, 1984, s. 486; *The Words of Joseph Smith*, red. Andrew F. Ehat og Lyndon W. Cook, 1991, s. 49.

7. Se L&P 124:29–36. Den omfattende opførelse af templer i hele verden i dag har som en af sine vigtigste hensigter at sørge for et sted, hvor de ordnaner, der er nødvendige for frelse, kan udføres for dem, som i livet ikke havde privilegiet at modtage dem.

8. »Den levende profets ord,« *Stjernen*, aug. 1998, s. 16–17.

9. Ben Fenton, »Mormons Using Secret War Files to Save Souls,« *The Telegraph* (London), 15. feb. 1999.

10. Greg Stott, »Ancestral Passion,« *Equinox*, april/maj 1998, s. 45.

11. Se Moses 7:32; se også Alma 5:33–36; 42:27.

12. L&P 138:58.

13. 1 Kor 15:29.

14. Alma 40:23.

15. Rom 14:9.

16. Joh 11:25.

17. 1 Kor 15:22, 25–26.

18. 2 Kor 5:15.

19. 1 Joh 2:2.

20. ApG 10:34–35.

21. 2 Nephi 26:25.

22. 2 Nephi 26:33.

23. Rom 8:38–39.

24. Joh 14:6.

25. ApG 4:12; se også 2 Nephi 25:20;

Mosiah 5:8.

26. 1 Tim 2:5.

27. Ef 4:5. Se for eksempel, John Hick, *The Myth of God Incarnate*, 1997.

28. Matt 7:14.

29. Joh 3:5.

30. ApG 2:38.

31. 2 Nephi 31:7; se også Matt 3:13–17; Mark 1:9–11; Luk 3:21–22; Joh 1:29–34.

32. 2 Nephi 31:9, 12.

33. L&P 20:26

34. 1 Pet 4:6.

35. Mal 3:23–24; se også 3 Nephi 25:5–6; L&P 21:18.

36. L&P 128:18.

37. L&P 2:3; JS–H 1:39.

38. Matt 16:19; se også Matt 18:18; L&P 132:46.

39. L&P 110:16.

40. Se Es 24:22; 1 Pet 3:19; Alma 40:12–13; L&P 38:5; L&P 138:22, 30.

Selv de retfærdige ånder omtales som trofaste »fangers», der venter på udfrielse af dødens bånd (se L&P 138:18–19).

41. L&P 128:22.

»Kom og se«

Aldste Alexander B. Morrison
Emeritusmedlem af De Halvfjærds

»Kom for at forsøge at lære at kende ham, og jeg lover jer, at I vil finde ham og se hans sande jeg som verdens opstandne og forløsende Frelser.«

Megget tidligt i Jesu tjenestegerning kom to disciple til Jesus og spurgte: »Rabbi, hvor bor du?« Jesu korte, men dybsindige svar: »Kom og se!« er baggrunden for mine få enkle bemærkninger i dag (se Joh 1:38–39).

»Kom og se!« – kom for at forsøge at lære at kende ham – og jeg lover jer, at I vil finde ham og se hans sande jeg som verdens opstandne og forløsende Frelser. »Kom og se!«, og I vil genkende ham som Kristus fra den tomme grav, sejrherren fra Golgata, som sønderrev dødens bånd og i triumf opstod fra graven for at bringe udødelighed til alle og evigt liv til de trofaste. Han er »et lam uden plet og lyde«, forudordineret i sin messianske rolle, fra »før verden blev grundlagt« (1 Pet 1:19, 20). Han »blev gennemført for vore

overtrædelser og knust for vore synder ... ved hans sår blev vi helbredt« (Es 53:5).

»Kom og se!«, og når I kommer, så læg jeres byrder for hans fødder. Aflæg alle jeres synder, så I kan se ham og lære ham at kende (se Alma 22:18). »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder,« sagde han, »og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig ... så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:28–29). Kom til ham, og han vil borttage jeres synder og helbrede jeres sjæl, selv om den er syg af synd. Han vil erstatte had med kærlighed og egoisme med tjeneste. Han vil styrke jeres skuldre, så I

bedre kan bære jeres byrder, og give jer nyt mod og håb til rejsen forude.

»Kom og se!« – og når I gør det, vil jeres øjne blive åbnet, og I vil *virkelig* se, måske for første gang, hvem I er, og hvem han er. I vil komme til at se jer selv som et barn af Gud, med guddommelig herkomst, besiddende uendelige muligheder for at vokse åndeligt og blive mere som han. I vil forstå, at Gud »af ét menneske har ... skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden« (ApG 17:26), og I vil se alle mænd overalt som jeres brødre og alle kvinder som jeres søstre med alt, hvad det omfatter af søskendeansvar. I vil se, at »... han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde ... thi alle er lige for Gud« (2 Nephi 26:33).

»Kom og se!« – og når I gør det, vil I finde hans kirke – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er en kirke, der på jorden ledes af levende profeter, seere og åbenbarere, men som dens overhoved står intet jordisk menneske, men Jesus, selve Herren, den almægtige Gud. Og når I kommer og ser, vil I finde et lykkeligt folk – et optimistisk og glad folk – som, selv mens de kæmper for at overvinde menneskehedens

almindelige fejl og råbeligheder, alligevel stræber efter at blive bedre, at gøre godt mod alle, at bygge Guds by, hvor alle kan bo sammen i retfærdighed. Når I kommer og ser, vil I finde et folk med en dyb og varig interesse for de fattige og trængende, et folk, som udstrækker en hjælpende hånd for at støtte enken og den faderløse, den syge og hårdt ramte, den fattige og den undertrykte. »Kom og se« frugterne af at efterleve evangeliet. Smag dem selv, og I vil opleve dem som søde og vel-smagende. Når I erfarer, »at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17), da vil I forsøge at tilbringe jeres liv i Mesterens tjeneste.

Jeg afslutter, hvor jeg begyndte: Jesu udsagn, »kom og se«, er både en invitation og et løfte til alle overalt. Kom til ham; se ham som Kongernes Konge og Herrens Herre; se ham som den store Messias, der vil komme igen med lægedom i sine vinger for at befri sit folk. Han vil svøbe jer i kappen af hans forløsende kærlighed, og jeres liv vil for evigt være forandret.

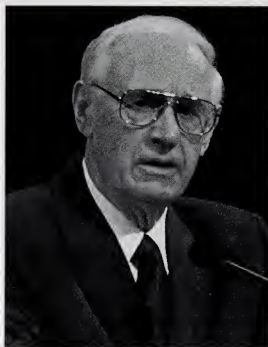
Om dette bærer jeg vidnesbyrd som en af hans tjenere. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vidnesbyrd

Ældste Loren C. Dunn
 Emeritusmedlem af De Halvfjærds

»Jeg ved, at Gud vor Fader er i dette værk i store forsamlinger som denne, og i den mindste gren og den mindste forsamling er Gud i dette værk.«

For kun seks dage siden indviede præsident Gordon B. Hinckley templet i Boston i Massachusetts ledsaget af præsident Boyd K. Packer og ældste Neil L. Andersen og deres hustruer. Indvielsen kom efter et åbenthus, hvor over 83.000 mennesker blev vist rundt i templet. Der var over 16.000, som overværede de fire indvielsessioner, enten i templet eller i stavscentre i nærheden.

Selv om alle templer er betydningsfulde og tilbyder de samme ordinancer, som er nødvendige for evigt liv, så var denne indvielse på mange måder historisk. Dette er det første tempel i en by, der anerkendes som frihedens arve i det, der dengang var den nye verden, og som også regnes som hjemstavn for mange af de første ledere og medlemmer af vores kirke. Indvielsen synes at repræsentere en

sammensmeltning af Amerikas historie og de hellige rødder i Jesu Kristi genoprettede evangelium.

Nogle af de tilstedeværende havde gamle bånd til Boston og dens omgivelser. De fleste var der, fordi de bor der og glædede sig over indvielsen af et tempel i deres midte. Alle var der som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, »de helliges medborgere og høre[nde] til Guds husstand«, som præsident Hinckley sagde ved hjørnestensceremonien, »bygget på apostolens og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hoved-hjørnesten« (Ef 2:19–20).

Der var lokale beboere fra området, som kom – mange med deres børn og børnebørn, tre generationer af værdige bærere af tempelbefalinger.

I indvielsesbønnen for templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith Herren om, at bryde det åg af forfølgelse, som herskede på den tid (se L&P 109:31–33, 47). Selv om der stadig er udfordringer, ser vi åget af misforståelse og fordomme blive brudt i denne æra med tempelbyggeri og åbenthus.

I beseglingsværelserne i templet er der spejle, som hænger på væggene over for hinanden. Når man ser i spejlet, kan man så at sige se spejlbilledet tilbage fra én generation til den forrige, og fremad fra én generation til den næste, og der er ingen ende på det, hvilket hentyder til vores evige natur. Måske er der

en anden årsag til, at spejlene er sat op på denne måde. De vidner om alle, som kom før os, og alle som vil komme efter os.

Jeg tænker på profeten Josephs ord: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!« (L&P 76:22).

For alle, som har vidnet om dette værk, og alle, som endnu vil vidne

om dette værk, aflægger jeg i mine dage og i min tid dette vidnesbyrd til jer på denne dag og på dette tidspunkt. Jeg ved, at der er en Gud i himlen, og jeg ved, at han lever. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at han lever. Jeg ved, at han lever, og jeg ved, at han er Fader for os alle. Jeg ved, at Gud vor Fader er i dette værk i store forsamlinger som denne, og i den mindste gren og den mindste forsamling er Gud i dette værk.

Jeg ved, at Jesus Kristus er vor Frelser og vor Forløser, og at han har købt os ved udgydelsen af sit blod og ved den smerte, han led i Getsemane. Jeg ved, at grundlaget for dette værk er apostle og profeter, lige fra profeten Joseph og helt op til præsident Gordon B. Hinckley i dag. Dette er, brødre og søstre, Jesu Kristi evangelium. Dette værk er sandt. Må Herren velsigne os til at efterleve det. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et kor fra missionærskolen i Provo synger en salme ved et konferencemøde.

Glæden ved at være kvinde

Søster Margaret D. Nadauld
Unge Pigers hovedpræsidentinde

»Guds døtre ved, at det er kvinders omsorgsfulde natur, der kan give evige velsignelser, og de lever for at udvikle denne guddommelige egenskab.«

Det er en enestående velsignelse at være Guds datter i dag. Vi har fylden af Jesu Kristi evangelium. Vi er velsignede ved at have præstedømmet gengivet til jorden. Vi bliver ledet af en Guds profet, som besidder alle præstedømmets nøgler. Jeg elsker og ærer præsident Gordon B. Hinckley og alle vore brødre, som værdigt bærer præstedømmet.

Jeg bliver inspireret af gode og trofaste kvinders liv. Fra tidernes begyndelse har Herren vist betydelig tiltro til dem. Han har sendt os til jorden på denne tid for at udføre en stor slægt og herlig mission. Lære og Pagter lærer os: »Ja, før de fødtes, modtog de sammen med mange andre deres første belæring i åndernes verden

og forberedtes til at komme frem i Herrens bestemte tid for at arbejde i hans vingård for menneskesjælens frelse« (L&P 138:56). Hvilken vidunderlig vision det giver os for vores formål på jorden.

Hvor der bliver givet meget, kræves der meget. Vor himmelske Fader beder sine døtre om at vandre med dyd og leve retskaffent, så vi kan opfylde vores livs mission og hans formål. Han ønsker, at det lykkes for os, og han vil hjælpe os, når vi søger hans hjælp.

At kvinder blev født på jorden som kvinder, blev bestemt lang tid før den jordiske fødsel, ligesom de guddommelige forskelle på mænd og kvinder. Jeg elsker tydeligheden af Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorums lærdomme i proklamationen om familien, hvor der står: »En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førtjordske, jordiske og evige identitet og hensigt.«¹ Ud fra denne udtalelse lærer vi, at enhver pige var kvindelig og hunkøn i ånden, længe før hendes jordiske fødsel.

Gud sendte kvinder til jorden med nogle egenskaber i ekstra kapacitet. Præsident Faust bemærkede, da han talte til Unge Piger, at kvindelighed »er menneskehedens guddommelige pryde. Den kommer til udtryk gennem jeres ... evne til at elske, jeres åndelighed, finfølelse, udstråling, følsomhed, kreativitet,

charme, elegance, mildhed, værdighed og stille styrke. Den kommer til udtryk på forskellig måde i hver enkelt pige eller kvinde, men [enhver] ... besidder den. Kvindelighed er en del af jeres indre skønhed.«²

Vores ydre fremtræden er en afspjelling af, hvordan vi er indeni. Vores liv afspejler det, som vi søger. Hvis vi med hele vores hjerte i sandhed søger at komme til at kende Frelseren og blive mere som ham, vil vi komme til det, for han er vores guddommelige, evige bror. Men han er mere end det. Han er vor dyrebare Frelser, vor kære Forløser. Vi spørger ligesom Alma fra gammel tid: »Er hans billede prentet i jeres bevidsthed?« (Alma 5:14).

I kan genkende kvinder, som er taknemmelige for at være Guds døtter, på deres fremtoning. Disse kvinder forstår den forvaltning, de har fået over deres legeme og behandler det med værdighed. De drager omsorg for deres legeme, ligesom de ville med et helligt tempel, for de forstår Herrens belæring: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?« (1 Kor 3:16). Kvinder, som elsker Gud, ville aldrig mishandle eller skænde et tempel med graffiti. Ej heller ville de åbne dørene til den hellige, indviende bygning på vid gæb og indbyde verden til at se på. Hvor meget mere helligt er legemet så ikke, for det er ikke skabt af mennesket. Det er skabt af Gud. Vi er forvalterne, vogterne over den renhed, som det kom med fra himlen. »Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:17).

Guds taknemmelige døtre vogter omhyggeligt deres legeme, for de ved, at de er kilden til liv, og de ærer livet. De blotter ikke deres legeme for at vinde yndest i verden. De er sømmelige for at vinde yndest hos deres Himmelske Fader. De ved, at han elsker dem meget højt.

I kan genkende kvinder, som er taknemmelige for at være Guds

datter, på deres holdning. De ved, at kvinder har fået englenes opgave, og de ønsker at være i Guds tjeneste ved at elske hans børn og betjene dem; at lære dem frelsens lærdomme; at kalde dem til omvendelse; at redde dem i farlige omstændigheder; at vejlede dem i udførelsen af hans værk; at fortælle hans budskab.³ De forstår, at de kan velsigne deres Faders børn i deres hjem og nabolag og ud over det. Kvinder, som er taknemmelige over at være Guds døtre, bringer hans navn ære.

I kan genkende kvinder, som er taknemmelige for at være Guds datter, på deres evner. De opfylder deres guddommelige potentiale og ærer de gaver, som de har fået af Gud. De er dygtige, stærke kvinder, som velsigner familier, tjener andre og forstår, at »Guds herlighed er intelligens« (L&P 93:36). De er kvinder, som favner varige dyder for at kunne være alt det, som vor Fader har brug for, at de er. Profeten Jakob talte om nogle af disse dyder, da han sagde, at de »ærer meget ømme, dydige og rene følelser for Gud, hvad der er ham behageligt« (Jakobs Bog 2:7).

Man kan genkende kvinder, som er taknemmelige over at være Guds døtre, på deres ærbødighed for moderskab, selv når denne velsignelse er blevet tilbageholdt for dem en tid. I disse omstændigheder kan deres retskafne påvirkning være en velsignelse for børn, som de elsker. Deres eksemplariske undervisning, kan også runge med røsten fra et trofast hjem og genlyde med sandhed i børnene, som har brug for et andet vidne.

Guds taknemmelige døtre elsker ham og underviser deres børn i at elske ham uden forbehold og uden bitterhed. De er som mødrene til Helamans unge hær, som havde så stor tro og var blevet belært »af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem« (Alma 56:47).

Når man ser venlige og blide mødre i funktion, ser man kvinder med stor styrke. Deres familier kan

føle kærlighedens, respektens og sikkerhedens ånd, når de er nær hende, når hun søger Helligåndens ledsagelse og vejledningen fra hans Ånd. De bliver velsignet af hendes visdom og gode dømmekraft. Ægtemænd og børn, hvem de velsigner, vil bidrage til samfundenes stabilitet i hele verden. Guds taknemmelige døtre lærer sandheder af deres mødre og bedstemødre og tanter. De lærer deres døtre den glade kunst at skabe et hjem. De søger gode uddannelser til deres børn og tørster selv efter kundskab. De hjælper deres børn med at udvikle evner, som de kan bruge, når de tjener andre. De ved, at den vej, de har valgt, ikke er let, men de ved, at det absolut er deres bedste indsats værd.

De forstår, hvad ældste Neal A. Maxwell mente, da han sagde: »Når menneskehedens virkelige historie engang helt afsløres, vil den så indeholde ekkoet af geværild eller den inspirerende lyd af vuggesange? De store våbenstilstande, skabt af militærpersoner, eller de fredsskabende kvinder i hjemmene og i lokalsamfundet? Vil det, der skete i

vugger og køkkener, vise sig af større betydning end det, der skete i de lovgivende forsamlinger?«⁴

»Guds døtre ved, at det er kvinders omsorgsfulde natur, der kan give evige velsignelser, og de lever for at udvikle denne guddommelige egenskab.« Det er helt sikkert, at når en kvinde har ærbødighed for moderskabet, vil hendes børn rejse sig og prise hende (se Ordsp 31:28).

Guds kvinder kan aldrig blive ligesom verdens kvinder. Verden har kvinder nok, som er hårde; vi har brug for kvinder, som er blide. Der er kvinder nok, som er grove; vi har brug for kvinder, som er venlige. Der er kvinder nok, som er uhøflige; vi har brug for kvinder, som er dannede. Vi har kvinder nok, som er berømt og rige; vi har brug for flere kvinder, som har tro. Vi har grådighed nok; vi har brug for mere godhed. Vi har forfængelighed nok; vi har brug for mere dyd. Vi har popularitet nok; vi har brug for mere renhed.

Og hvor vi beder til, at hver ung kvinde vil vokse op og blive alt det vidunderlige, som hun er bestemt til

at blive. Vi beder til, at hendes mor og far vil vise hende den rette vej. Må Guds døtre ære præstedømmet og opretholde værdige præstedømmebærere. Må de forstå deres egen store evne til at være stærk i de evige dyder, som nogen vil håne i kvindernes moderne, liberale verden.

Må mødre og fædre forstå det store potentiale for godhed, som deres døtre har arvet fra deres himmelske hjem. Vi skal nære deres mildhed, deres omsorgsfulde natur, deres medfødte åndelighed og følsomhed og deres kloge sind. Pris det faktum, at piger er forskellige fra drenge. Vær taknemmelig for den stilling, som de har i Guds store plan. Og husk altid, hvad president Hinckley har sagt: »Først efter at jorden var blevet dannet, efter at dagen var blevet adskilt fra natten, efter at vandene var blevet delt fra landet, efter at der var blevet skabt planteliv og dyreliv, og efter at manden var blevet anbragt på jorden, blev kvinden skabt; og først da blev værket erklæret at være færdigt og godt.«³

Fædre, ægte mænd, unge mænd, må I få en forståelse af, hvad kvinder er og kan blive. Vær værdige til Guds hellige præstedømme, som I bærer, og ær det præstedømme, for det velsigner os alle.

Søstre, uanset jeres alder må I forstå alt, hvad I er og skal blive, alt, hvad Gud selv forberedte jer til at blive, mens I levede i kongelige sale i det høje. Må vi med taknemmelighed bruge de uvurderlige gaver, som vi har fået til at opløfte mennesket til at tænke større og stræbe efter det ædle, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

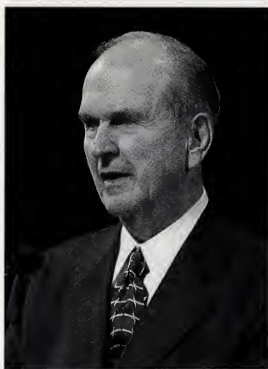
NOTER

1. *Sjernen*, juni 1996, s. 10.
2. »Kvindelighed: Ærespladsen«, *Sjernen*, juli 2000, s. 118.
3. Se Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd udg., s. 35.
4. »Guds kvinder«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 16.
5. »Vort ansvar over for vore unge piger«, *Sjernen*, jan. 1989, s. 88.

Lev efter skriftens anvisninger

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

»Vi har alle brug for vejledning i livet. Vi opnår den bedst fra standardværkerne og Guds profeters belæringer.«

For nylig var søster Nelson og jeg i Danmark i forbindelse med festligholdelsen af Kirkens 150-års jubilæum i Skandinavien. Ind imellem møderne brugte vi et par timer på at lede efter de landsbyer, hvor to af min fars bedsteforældre var født. De var blandt de første omvendte i Danmark. Fars farmors familie boede i den vestlige del af landet.¹ Hans farfars familie boede i det nordlige Danmark.² Takket være en god chauffør og et fremragende kort fandt vi alle byerne på vores liste og fik fat i dyrebare oplysninger. Under hele vores rejse klyngede jeg mig til det værdifulde kort, der havde så afgørende betydning for opnåelsen af vores mål.

Mange mennesker rejser derimod gennem livet uden ordentlig vejledning, uden kendskab til deres mål, eller hvordan de når frem til det. Men ligesom man må følge sit kort nøje for at finde vej, ville det da ikke også være klogt at granske den officielle vejledning for vores rejse gennem livet? Det er det emne, som jeg vil tale om – om *hvorfor* vi har brug for vejledning, *hvor* vi kan finde den, og *hvordan* vi kan opnå den.

HVORFOR VI HAR BRUG FOR VEJLEDNING

Spørgsmålet *hvorfor* retter fokus mod formålet med livet. Det egentlige mål for vores jordiske rejse er blevet åbenbart af vores Skaber, som sagde: »Og dersom du holder [mine bud] og holder ud til enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.«³

Hans gave – evigt liv – er underlagt betingelser, som han har stillet.⁴ Disse betingelser udgør en plan, eller for at blive i min lignelse, et åndeligt vejkort. Og når der opstår problemer, har vi allermost brug for vejledning. På vores rejse i Danmark stødte vi på en uventet omkørsel, som førte os på vildspor. For at komme tilbage på ret kurs sandsede vi bilen. Vi granskede omhyggeligt kortet. Og så foretog vi de nødvendige kursændringer.

Hvad nu hvis man er faret vild og ikke har noget kort? Sæt du er

alene. Du aner ikke, hvor du er. Hvad kan du så gøre? Du kan ringe efter hjælp. Du ringer hjem! Ring til Kirken! Bed! Når du har fået fat i hjælpen, kan du få at vide, at du skal op ad bakken her eller dreje af der for at komme tilbage på ret kurs. Eller måske skal du helt tilbage til udgangspunktet for at være sikker på, at du kommer derhen, hvor du gerne vil.

HVOR VI KAN FA VEJLEDNING

Det fører os frem til spørgsmålet om, hvor vi finder den vejledning, som vi har brug for. Vi henvender os til ham, der kender os bedst – vores Skaber. Han lod os komme ned på jorden, hvor vi frit kunne vælge, hvad vej vi ville følge. Fordi han

elsker os så højt, har han ikke lad os alene. Han har givet os en vejleder – et åndeligt vejkort – som en hjælp til at klare os på turen. Vi kalder den vejleder for standardværkerne, og det hedder de, fordi de – Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle – udgør den *standard*, som vi bør leve efter. De virker som en standard, vi kan henvise til, ligesom standarderne for tid, mål og vægt, der opbevares hos Dansk Standard.

For at nå målet, som er evigt liv, må vi efterleve de lærdomme, som findes i standardværkerne og andre åbenbaringer, som Guds profeter har modtaget.⁵ Vor omsorgsfulde Herre forudså vores behov for vejledning: »Thi den port er snæver,« sagde han,

»og den vej er trang, som fører til ophøjelse og livets fortsættelse, og de er få, som finder den.«⁶

Kun få finder vejen, fordi de ser stort på de åndelige vejkort, som Herren har givet os. Men det er en endnu større fejltagelse at se stort på kortets Skaber. I det første af sine ti bud erklærede Gud: »Du må ikke have andre guder end mig.« Men det kødelige menneske har det med at søge til afguderne.

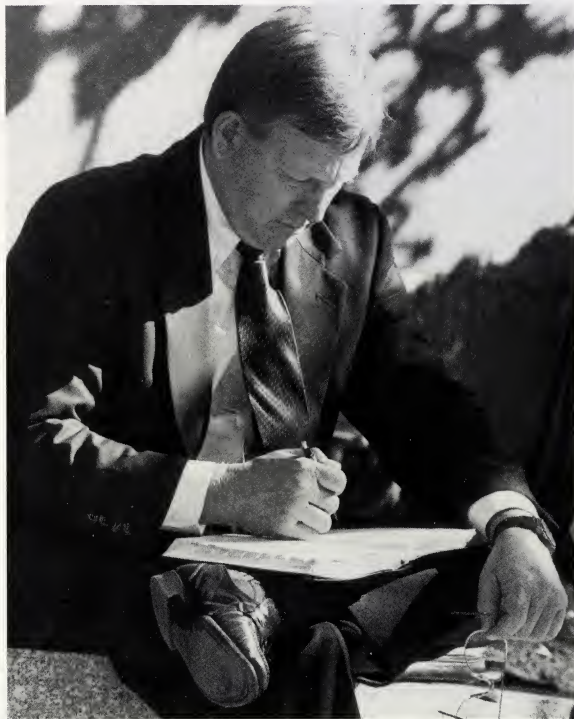
For eksempel forbløffes vi af computere og internettet, som gør det muligt at overføre data med ufattelig hastighed. Vi er ildrigt taknemlige for disse elektroniske tjenere. Men hvis vi lader dem stjæle vores tid, ødelægge vores muligheder eller forgifte vores sind med pornografi, så ophører de med at være tjenere og bliver i stedet afguder.

Mesteren advarede mod dem, der »ikke [søger] Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen.«⁸

Afguder fører ingen steder hen. Hvis vores rejse gennem livet skal gå godt, må vi følge guddommelig vejledning. Herren har sagt: »Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.«⁹ Og salmisten skrev: »Dine ord er en lygte for min fod, er lys på min sti.«¹⁰

At følge en sådan kurs kræver ikke blot overbevisning, men også sindelagsændring og ofte omvendelse. Det vil glæde Herren, som sagde: »Vend om! Vend jer bort fra jeres møgguder, vend jer bort fra alle jeres afskyelige handlinger.«¹¹

På din rejse gennem livet møder du mange forhindringer og begår fejltagelser. Skriftens vejledning hjælper dig til at erkende fejlen og foretage de nødvendige ændringer. Du holder op med at fortsætte i den forkerte retning. Du studerer omhyggeligt skriftens vejkort. Og så fortsætter du med den omvendelse og genoprettelse, som er nødvendig for at komme ind på »den

lige og snævre sti, som fører til evigt liv.¹²

Brødre og søstre, vores travle tilværelse tvinger os til at fokusere på det, som vi gør fra dag til dag. Men udviklingen af ens karakter sker kun, når vi fokuserer på, hvem vi virkelig er. For at stadfæste og opnå disse højere mål har vi brug for himlens hjælp.

HVORDAN KAN VI OPNÅ VEJLEDNING FRA SKRIFTEN

Når vi har forstået, *hvorfor* vi har brug for vejledning, og *hvor* vi kan finde den, spørger vi os selv: *Hvordan* kan vi opnå den? Hvordan kan vi i sandhed leve, ikke »af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund«¹³

Vi begynder med en beslutning om at anvende »al hellig skrift på os . . . til gavn og lærdom.«¹⁴ Hvis vi stræber fremad, mættes os med Kristi ord og holder ud til enden, får vi evigt liv.¹⁵

At mætte sig med noget er mere end bare at smage. At mætte sig vil sige, at man virkelig spiser. Vi spiser af skrifterne ved at studere dem med en ånd af spændt opdagelsestrang og trofast lydhed.¹⁶ Når vi mættes os med Kristi ord, indprentes de i hjertet »på tavler af kød og blod«.¹⁷ De bliver en del af vores natur.

For mange år siden skældte en lægekollega mig ud, fordi jeg ikke adskilte min faglige viden fra min religiøse overbevisning. Det kom bag på mig, fordi jeg mente ikke, at sandheden skulle opledes. Sandhed kan ikke opslittes.

Faren lurer, når vi opdeler os selv med udtryk som »mit privatliv«, »mit arbejdsliv« eller tilmed »min bedste opførsel«. Hvis vi lever livet i små kasser, kan det føre til indre konflikter og opslidende spændinger. For at undgå de spændinger søger mange mennesker uklogt trøst i vanedannede stoffer, fornøjelser eller overdreven nydelse, som igen fører til større spændinger, og dermed skaber en ond cirkel.

Vi opnår kun indre fred, når vi lever op til sandheden i alle aspekter

af vores liv. Når vi indgår pagt om at følge Herren og adlyde hans bud, anerkender vi hans standarder i *alle* tanker, handlinger og gerninger.

For at kunne efterleve Herrens standarder må vi udvikle vores anvendelse af Helligåndens gave. Den gave hjælper os til at forstå lærdomme og anvende dem i vores eget liv. Eftersom den sandhed, der gives ved åbenbaring, kun kan forstås ved åbenbaring,¹⁸ må vi bede, mens vi studerer. Skrifterne vidner om bønnes kraft i vores hverdag. Blandt andet står der i Ordsprogene: »Hav [Gud] i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«¹⁹ Og i Mormons Bog står der: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode.«²⁰

Når du overvejer og beder angående lærdomsmæssige principper, taler Helligånden til dit sind og dit hjerte.²¹ Ud fra de begivenheder, som skildres i skrifterne, får vi ny indsigt, og principper, som er relevante for din situation, falder som dug på dit hjerte.

Man udvikler disse åbenbaringsoplevelser ved at efterleve det lys, man allerede har fået, og ved at ransage skrifterne med rene motiver – med oprigtigt ønske om at »komme til Kristus.«²² Når man gør det, får man større frimodighed »for Guds åsyn« og Helligånden bliver ens stadige ledsager.²³

Man opnår lettere vejledning fra skrifterne, hvis man stiller søgende spørgsmål.²⁴ Man kunne spørge: »Hvilket princip kan vi lære af disse lærdomme fra Herren?« For eksempel lærer skrifterne os, at skabelsen blev udført over seks tidsperioder.²⁵ De principper, som vi kan lære af det, er, at ethvert stort projekt kræver omhyggelig planlægning, timing, tålmodighed, arbejdsomhed og ingen slinger i valsen.

Må jeg dernæst foreslå, at du tilpasser dit studium, så det passer til dig.²⁶ En måde er at læse en bog med hellig skrift fra ende til anden. Den metode giver et godt overblik. Men der er også andre gode måder.

Studium af et bestemt emne eller et specifikt tema, hvor man gør brug af kryds henvisninger og studieguider, kan også give en større doktrinær forståelse.

Vi kan få vejledning, når vi tumler med en alvorlig udfordring. For mange år siden, da jeg foretog min tidligste forskning inden for et område af medicinen, som dengang var forholdsvis nyt, gav en af skrifternes standarder for sandhed mig det nødvendige mod til at holde ud. Jeg stødte mig meget til disse vers fra Lære og Pagter:

»Alle riger har fået en lov.

»Og der findes mange riger, thi der er intet rum, i hvilket der ikke er noget rige; og der findes intet rige . . . hvori der ikke er rum.

Og hvert rige har fået en lov, og hver lov har også visse grænser og betingelser.«²⁷ Vi blev bekendt med love, der henhører til vore særlige »rige« og lærte at beherske dem, noget, som vi tidligere i uvidenhed havde overladt til tilfældighedernes spil.

Vi motiveres til at søge vejledning i skrifterne, når vi skal træffe vigtige beslutninger – selv når valget står mellem muligheder, der alle er lige gode. Brødrene står ofte over for den slags beslutninger. Ved sådanne lejligheder søger vi til skrifterne. Til tider læser vi alle standardværkerne på ny og ser efter indsigt, som har med det bestemte emne at gøre.

At finde tid til at studere skrifterne kræver, at man overholder sin tidsplan. Ellers vil de velsignelser, der betyder mest, være overladt i tilfældighedernes vold. Det kan være vanskeligt at sætte tid af til *familiestudium*. For flere år siden, da vores børn boede hjemme, gik de i forskellige klasser på forskellige skoler. Deres far skulle være på hospitalet senest kl. 7.00 om morgenen. Ved et familieråd besluttede vi, at det bedste tidspunkt for vores studium af skrifterne var kl. 6.00. På det tidspunkt var de mindste søvnige, men medgørlige. Til tider

Det nye reflekterende bassin øst for templet i Salt Lake City viser flimrende spejlbilledet af konferencegæster og templets søjler.

måtte vi vække en af dem, når det var vedkommendes tur til at læse. Jeg ville ikke være ærlig, hvis jeg gav jer det indtryk, at vores familiestudium var en brølede succes. Ofte var det mere brølede end succes. Men vi gav ikke op.

Nu, en generation senere, er alle vore børn blevet gift og har deres egne familier. Søster Nelson og jeg har set dem holde familiestudium i deres egne hjem. Det lykkes meget bedre for dem, end det gjorde for os. Vi skælver ved tanken om, hvad der kunne være sket, hvis vi havde givet op.²⁵

Vi har alle brug for vejledning i livet. Vi *opnår* den bedst fra standardværkerne og Guds profeters belæring. Med en flittig indsats kan vi *få* den vejledning og dermed gøre os fortjent til alle de velsignelser, som Gud har til sine trofaste børn. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Gørding, Vejrup og Vester Nebel i Ribe amt.
2. Mølholm og Store Brøndum i Ålborg amt.
3. L&P 14:7.
4. Se L&P 130:21.
5. Se L&P 1:38.
6. L&P 132:22.

7. 2 Mos 20:3.
8. L&P 1:16.
9. L&P 6:36.
10. Sl 119:105.
11. Ez 14:6.
12. 2 Nephi 31:18; se også Matt 7:14; Jakobs Bog 6:11; 3 Nephi 14:14; 27:33; L&P 132:22.
13. Matt 4:4.
14. 1 Nephi 19:23.
15. 2 Nephi 31:20.
16. Skrifterne opmuntrer os til at leve i overensstemmelse med vores Skabers vilje, han, som sagde: »Hvis du tager dig i vare ... og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag særværdig, hvis du ærer den ved ikke at gøre, som du plejer ... skal du glæde dig over lykken hos Herren« (Es 58:13–14). Man opnår også selvagtelse ved at overholde Herrens bud med hensyn til kyskhed (se 2 Mos 20:14; 3 Mos 18:22; Matt 5:28; 1 Kor 6:9; 3 Nephi 12:28; L&P 42:24; 59:6).
17. 2 Kor 3:3.
18. Se 1 Kor 2:11–14.
19. Ordsp 3:6.
20. Alma 37:37.
21. Se L&P 8:2.
22. Jakobs Bog 1:7; Omni 1:26; Moroni 10:30, 32.
23. L&P 121:45; se også v. 46.
24. Da enhver god ting kan misbruges, er en advarsel måske på sin plads. Skrifterne rummer ikke svar på alle

spørgsmål. Mange vigtige sandheder venter endnu på at blive åbenbaret. Man bør undgå at beskæftige sig overdrevent med de såkaldte »hemmeligheder«. Tag jer også i agt for personlige fortolkninger. Søg fortolkninger hos de levende profeter og officielle bulletiner. Lad være med at dømme andre, hvis situation du ikke har ret til at dømme. Vi har vished for, at de, der »flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal åbenbares for dem ved den Helligånds kraft« (1 Nephi 10:19). Husk også på, at mange åbenbaringer er blevet givet som følge af profetiske forespørgsler.

Det er interessant at bemærke, at den første og den sidste bog i Det Gamle Testamente stiller vigtige spørgsmål: »Skal jeg vogte min bror?« (1 Mos 4:9), og »Kan et menneske bedrage Gud?« (Mal 3:8).

25. Se 2 Mos 20:11; 31:17; Mosiah 13:19; L&P 77:12; Abraham 4:31.

26. Du kan også lade dit personlige studium følge et af Kirkens studiekurser, såsom søndagsskolens seniorklasses pensum. Der er nogle, som skriver kort med skriftsteder, som de lærer udenad, mens de venter på aftaler eller møder.

27. L&P 88:36–38

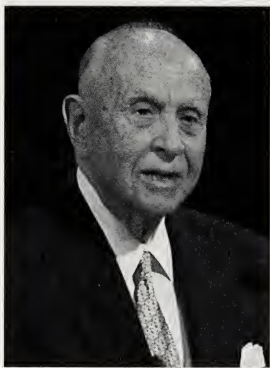
28. Personligt studium og familiestudium kan omfatte bøger, lyd-bøger eller andet materiale. De, der sætter tid af til studium af skrifterne og fortsætter med det, bevarer en positiv ånd gennem hele deres liv.

Vær et stærkt led

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorrum

»Efterhånden som synet på mine øjne svækkes lidt, synes jeg, at mit udsyn styrkes – mine visioner af vejen forude, mine visioner af det, der ligger forude.«

Da præsident Gordon B. Hinckley bekendtgjorde, at jeg skulle være sidste taler, er jeg sikker på, at han spekulerede på, om jeg kunne finde hen til talerstolen. Han ved, at jeg lige er fyldt 94 år. Så nu er jeg i mit 95. år, og han spekulerede nok.

Han ved også, at mit syn ikke er så godt, men efterhånden som synet på mine øjne svækkes lidt, synes jeg, at mit udsyn styrkes – mine visioner af vejen forude, mine visioner af det, der ligger forude. Og med alle jer her denne formiddag er jeg sikker på, at I sammen med mig vil sige, at det er en vidunderlig tid at være i live, og det er en vidunderlig tid at være medlem af denne Kirke, og hvor er det vidunderligt at have den frihed, vi har, frihed til at forsamles og til at dyrke vores religion.

Da Ruby og jeg knælede ved alteret i templet i Salt Lake City den 4. september 1930, holdt vi hinanden i hånden og så på hinanden og anede ikke, hvad der lå foran os. Vi var to unge. Jeg kom fra landet i det sydlige Idaho, og Ruby kom fra Sanpete County i Utah. Vore fædre var døde, men vi havde to vidunderlige mødre, som var enker, og de var sammen med os i templet. Da vi knælede og indgik pagter og aflagde løfter, vidste jeg, at det virkelig gjaldt.

Efter at vi nu har været gift i 70 år, kan jeg sige til jer alle, at det kun bliver bedre, det bliver bedre år efter år, i kraft af det dyrebare, omsorgen og erkendelsen af nogle af de evige velsignelser, som ligger forude for os. Og derfor vil jeg sige til jer alle, og Ruby ville tilslutte sig, hvis hun kunne stå her, at livet kan være vidunderligt og meget meningsfyldt, men vi er nødt til at leve ganske enkelt. Vi må efterleve evangeliets principper. For det er evangeliet i vores liv, som udgør forskellen på vores rejse gennem livet.

Jeg har flyttet med vores familie over hele landet. Vore børn er vokset op og har gået i skole, hvor de var de eneste medlemmer af Kirken i deres årgang. Det har vi gjort mange gange, men det styrkede deres udvikling og deres forståelse og bidrog til at udvikle deres eget vidnesbyrd, når de så, hvordan verden fungerede, men også ved at se evangeliets velsignelser i vores tilværelse.

Sidste søndag overværede Ruby og jeg et nadvermøde i et ward her i det centrale Salt Lake City. Mødet var meget interessant, fordi der i det ward er en del velstand så vel som mennesker, der bor i udslyningshjem. Lige før vidnesbyrdsmødet kom en ung kvinde op til biskoppen på forhøjningen med et lille barn i sine arme, og hun ønskede, at barnet skulle modtage en velsignelse. Biskoppen trådte ned og tog det lille barn, og det blev velsignet.

Senere under vidnesbyrdsmødet kom en lille 7-årig dreng med hans 5-årige søster i hånden op til talerstolen. Han placerede en lille skammel, som hans 5-årige søster kunne stå på, og han hjalp hende, da hun bar sit vidnesbyrd. Når hun tøvede lidt, lænede han sig mod hende og hviskede i hendes øre, denne dejlige, lille 7-årige bror.

Da hun var færdig, stillede han sig op på skammelen, og hun stod og så på ham, og han bar sit vidnesbyrd. Hun havde det smukkeste udtryk i ansigtet, da hun betragtede ham. Han var hendes storebror, men man kunne hos disse to små børn se kærligheden og sammenholdet i familien. Han trådte med fra skammelen, tog hende i hånden, og de gik tilbage til deres pladser.

Mod slutningen af vidnesbyrdsmødet, da der var nogle minutter til mig, bad jeg den unge kvinde, som havde bragt sit barn op til biskoppen for at blive velsignet, om hun ville komme op og stå ved min side, hvilket hun gjorde. I mellemtiden havde jeg under vidnesbyrdsmødet spurgt biskoppen ved at hviske i hans øre: »Hvor er hendes mand?«

Biskoppen svarede: »Han er i fængsel.«

Jeg spurgte: »Hvad hedder hun?« og han fortalte mig hendes navn.

Hun kom op og stod ved min side og bar på det lille barn. Mens vi stod på talerstolen, så jeg ned på dette lille, dyrebare barn, kun nogle få dage gammel, og denne mor, moderen til den lille datter, som havde bragt hende her for at modtage en

velsignelse fra præstedømmet. Da jeg så på moderen og så på det dyrebare, lille barn, spekulerede jeg på, hvad hun mon ville blive, eller hvad hun kunne blive. Jeg talte til forsamlingen og til denne unge mor om proklamationen, som Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum for fem år siden udstedte om familien, og om vores ansvar over for vore børn, og om børnenes ansvar over for deres forældre, og om forældrenes ansvar over for hinanden. Denne forbløffende udtalelse sammenfatter skrifternes vejledning, som vi har modtaget, og som har vejledt Guds børn lige fra Adam og Eva og fortsat vil vejlede os indtil den endelige afslutning.

Da vi talte om det, og mens jeg så på det smukke, lille barn, tænkte

jeg på sidste sommer. Ruby og jeg var oppe i Idaho på et kort besøg, og vi mødte nogle mennesker fra Mountain Home i Idaho, familien Goodrich. Søster Goodrich var kommet for at møde os og havde taget sin datter Chelsea med. I den samtale, vi havde, sagde søster Goodrich, at Chelsea havde lært proklamationen om familien udenad.

Til Chelsea, som nu er 15 år, sagde jeg: »Chelsea, er det rigtigt?«

Hun svarede: »Ja.«

Jeg spurgte: »Hvor lang tid tog det dig at gøre det?«

Hun sagde: »Da vi var små, begyndte min mor en skik i vores hjem for at hjælpe os med at lære udenad. Vi lærte afsnit fra skrifter og nadvermødesange udenad og

andre ting, som kunne være nyttige for os. Så vi lærte at lære udenad, og det blev let for os.«

Jeg sagde så: »Du kan altså gengive den fuldstændig?«

Hun svarede: »Ja, jeg kan gengive det hele?«

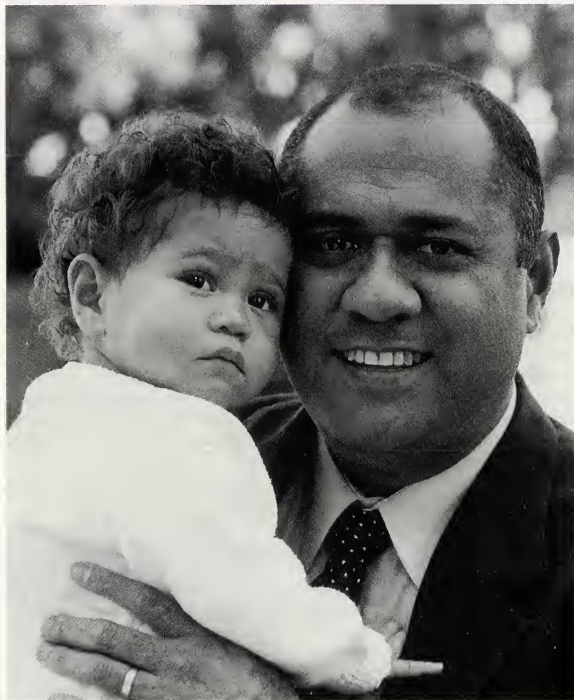
Jeg sagde: »Du lærte det, da du var 12 år; nu er du 15. Snart begynder du at gå ud med drenge. Fortæl mig om det. Hvad har det betydet for dig?«

Chelsea sagde: »Når jeg tænker på udtalelserne i proklamationen, og efterhånden som jeg forstår mere af vores ansvar som familie og vores ansvar for den måde, vi lever på, og den måde, vi bør opføre os på, bliver proklamationen en ny retningslinje for mig. Når jeg er sammen med andre, og når jeg begynder at gå ud, kan jeg tænke på de vendinger og sætninger i proklamationen om familien. Det vil give mig en målestok, som vil vejlede mig. Det vil give mig den styrke, som jeg behøver.«

For kort tid siden talte præsident Hinckley til de studerende på Brigham Young University. Han udtalte, at livet er en stor kæde af generationer, led efter led, indtil tiden er forbi. Da han talte til de studerende, opmuntrede han dem til ikke at være et svagt led, men til at være et stærkt led i deres familie.

Vi har denne formiddag hørt mange instruktioner her til konferencen om slægtshistorie og familier, årsagen til sammenkædning og det ansvar, som vi har for at udføre tempeordinancer for titusinder af personer, som kunne være en del af vores egen familie, der venter på den anden side for at modtage de ordinancer, der skal udføres på denne side af sløret, således at de kan fortsætte med det, der skal gøres på den anden side. Dette forstår vi alle udmærket.

Så jeg vil gerne sige til jer alle her i dag, at jeg håber, at I kan udvikle et stærkt ønske i jeres familie – og også hos jer personligt – om ikke at blive et svagt led i jeres og jeres forfædres

kæde. Jeg opmuntrer jer også til at være et stærkt led for jeres efterkommere. Vær ikke det svage led. Ville det ikke være helt forførdeligt? Prøv at tænke på den lange kæde og på alt det arbejde, der skal udføres for at frelse sjæle, og de dyrebare ordiancer, der skal udføres, ville det ikke være trist, hvis I var den, som var det svage led, der var årsag til, at jeres efterkommere ikke kunne være en del af denne stærke kæde.

Da de hellige forberedte sig til at forlade Nauvoo og det ufærdige tempel i Nauvoo, var det kun muligt for nogle få at modtage begavelsen. Præsident Brigham Young var som president for De Tolvs Kvorum seniorapostlen på den tid. Han skrev i sin dagbog om ængstelsen blandt folk, da de forsøgte at gøre deres vogne klar til at begynde rejsen mod vest til et nyt område, som de intet kendte til. De fulgte deres ledere og klargjorde de få ejendele, som de kunne medbringe på vognene.

Midt i alle disse forberedelser fik nogle af dem en mulighed for at modtage deres begavelse, og disse mennesker var ivrige efter at modtage den. Brigham Young holdt op

med at udføre alt det almindelige og rutinemæssige, som han skulle. Han satte det til side, så han kunne blive i templet og lede arbejdet med begavelsen, der var så nødvendig. I sin kommentar om oplevelsen sagde han, at han var ivrig efter at gøre det, som de hellige var ivrige efter at få gjort. Ordet *ivrig* er interessant, som det står i denne beretning. Han skriver om den iver, de havde, og håbede, at de betydningsfulde begavelsesordinancer kunne nås, før folket rejste på rejsen mod vest.

Jeg efterlader jer nu med min kærlighed og mit vidnesbyrd og med den viden, som jeg har, at dette værk er sandt. Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at han elsker os. Han elsker os, ligesom vi elsker vore børn og vore efterkommere. Vi har nu 65 oldebørn, og der er selvfølgelig flere på vej. Vi elsker dem alle, og vi håber, at kæden og leddene i vores familie vil være stærke, og at vore børn vil blive velsignet. Vi er stolte af dem alle og beder til, at de vil vokse op med den store kundskab og stærke følelse, som jeg har om Gud, at han lever, at han er vor Fader, og at hele dette værk foregår

under hans vejledning og under hans Søn, som er vor Frelser, Jesus Kristus. Dette er Jesu Kristi Kirke gengivet til jorden i disse sidste dage. Jeg ved, at det er sandt.

Jeg ved, at vi har en levende profet på jorden i dag, og I kan se de vidunderlige ting, der nu sker i Kirken med 100 templer, der fungerer. Nogle af jer her vil leve og se den dag, hvor der er 200 fungerende templer og derpå 300 fungerende templer, og derefter hvad antallet til sidst vil blive. Ja, vi lever her og nu i en tid, hvor der sker vidunderlige ting. Når vi taler om en levende profet, som modtager åbenbaringer fra det høje i ledelsen af dette værk, så vidner jeg for jer, at vi, der arbejder og er sammen med ham, kan vidne for jer om, at han er Guds profet her på jorden, som leder os i at gøre det, der er ret og korrekt.

Må jeres led være stærke. Må I personligt finde den store glæde og lykke, som vi kan opnå ved at efterleve evangeliets principper. Jeg efterlader jer med min kærlighed og dette vidnesbyrd, at Kirken er sand. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident James E. Faust

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer Kirkens generalautoriteter, halvlfjerdser-områdeautoriteter og ledere for hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som første-rådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som anden-rådgiver Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Hvis der er nogen imod, kan de vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for de Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv

Apostles Kvorum og følgende medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi officielt takker ældsterne Loren C. Dunn, F. Enzio Busche og Alexander B. Morrison og betegner dem som emeritusmedlemmer af De Halvfjerders' Første

Kvorum. Alle, der sammen med os ønsker at gøre det, bedes vise det.

Med tak for deres virke som medlemmer af De Halvfjerders' Andet Kvorum afløser vi hermed ældsterne Eran A. Call, W. Don Ladd, James O. Mason og Richard E. Turley sen.

De, der ønsker at tilslutte sig tilkendegivelsen af taknemmelighed, bedes vise det ved at løfte hånden.

Det foreslås, at vi med tak afløser ældste Harold G. Hillam som en af præsidenterne for De Halvfjerders' Kvorummer og ældsterne Harold G. Hillam, Neil L. Andersen og John H. Groberg som Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

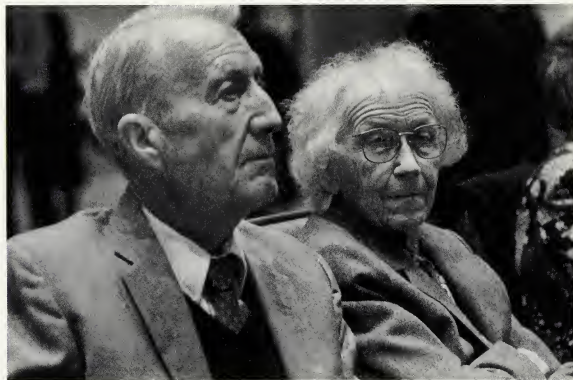
De, der ønsker at tilslutte sig tilkendegivelsen af taknemmelighed til dem alle for deres indsats, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Dennis B. Neuschwander som medlem af De Halvfjerders' Kvorummers Præsidium.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældsterne Hugo A. Catrón, Ambrosio C. Collado, Gordon G. Conger, Cláudio Cuéllar, Paul L. Diehl, Donald B. Doty, Alvie R. Evans sen., Eduardo Gavarret, Salomón Jaar, W. E. Barry Mayo, Mitchell V. Myers, Stein Pedersen, Gustavo

Ramos, Eugene E. Reid, Alejandro M. Robles, Servando Rojas, Lynn A. Rosenvall, L. Douglas Smoot, Brian A. Watling og Carlos D. Vargas som halvferdser-områdeautoriteter.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Tsung Ting Yang og Alexsandr N. Manzhos som halvferdser-områdeautoriteter.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Marlin K. Jensen, Neil L. Andersen og John H. Groberg som Søndagsskolens hovedpræsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, halvferdser-områdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Er der er nogen imod, kan de vise det.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

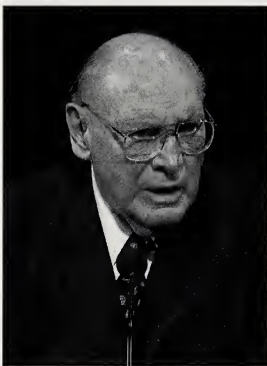
Tak brødre og søstre, for jeres tro og bønner. □

Rent vidnesbyrd

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

»Som særligt vidne for Jesu Kristi navn i hele verden, lover jeg jer, at hvis I søger Herren, vil I finde ham. Bed og I skal få.«

Atter samles vi i dette vidunderlige Conferencecenter og på mange andre steder over hele verden. Ved denne konference vil vi høre og have hørt vidnesbyrd fra mange af Herrens tjenere. Vedrørende vidnesbyrd skrev salmisten: »Herrens lov er fuldkommen, den styrker sjælen. Herrens vidnesbyrd står fast.«¹

For sidste dages hellige er et vidnesbyrd »forvisningen om Guds virkelighed, sandhed og godhed, om Jesu Kristi lærdomme og forsoning og om sidste dages profeters guddommelige kaldelse ... Det er kundskab, støttet af guddommelig personlig bekræftelse ved Helligånden.«²

Udtryk for højtidelige vidnesbyrd har længe været af betydning for Guds børn på jorden. Personlige vidnesbyrd har styrket denne kirke fra dens tidligste dage.

En aften i april 1836 var ældste Parley P. Pratt f.eks. gået tidligt i seng med knugende bekymringer og et tyngt hjerte. Han vidste ikke, hvordan han skulle klare sine økonomiske forpligtelser. Hans hustru havde været alvorlig syg, og hans gamle mor var kommet for at bo hos ham. Et år tidligere var der hus, han var ved at bygge, gået op i flammer.

Mens han var dybt optaget af sine tanker, bankede det på døren. Ældste Heber C. Kimball kom ind, og fyldt med profetiens ånd fortalte han ældste Pratt, at han skulle rejse til Toronto i Canada, hvor han ville »finde et folk, som var forberedt til evangeliets fylde«, og at »mange [ville] blive bragt til kundskab om sandheden.«³

På trods af sine bekymringer rejste ældste Pratt. Da han ankom til Toronto, var der tilsyneladende ingen, der i begyndelsen var interesseret i at høre, hvad han havde at sige.

Blandt dem, han mødte, var John Taylor, som havde været metodistprædikant. John modtog ældste Pratt høfligt, men køligt. John Taylor havde hørt forvrængede rygter om en ny sekt, deres »gylndne bibel« og historier om engle, der viste sig for en »ulærd ung mand, der var opvokset i en afkog af New York.«⁴

John Taylor var en klog mand og havde søgt sandheden hele sit liv.

Han lyttede til det, som ældste Pratt havde at sige. Blandt andet lovede den fremmede fra Amerika, at enhver, som undersøgte evangeliet,

ved Helligåndens tilskyndelse kunne vide for sig selv, at det var sandt.

På et tidspunkt spurgte John Taylor: »Hvad mener du med denne Helligånd? . . . [Vil den give] en vis kundskab om de principper, du tror på?«

Apostolen svarede: »Ja, og hvis den ikke gør det, så er jeg en bedrager.«

Da John Taylor hørte dette, tog han udfordringen op og sagde: »Hvis jeg finder ud af, at denne religion er sand, så vil jeg acceptere den, uanset hvad konsekvenserne bliver, og hvis den er falsk, så vil jeg afsløre det.«⁶

Ikke alene accepterede han udfordringen, men han »modtog denne Ånd ved lydighed mod evangeliet.«⁷ Snart vidste han selv, hvad millioner andre siden har vidst: At Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet til jorden.

Til sidst blev denne mand, som havde viet hele sit liv til at søge sandheden, den tredje præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I tidens løb er meget i verden forandret. Der er dog ét, der forbliver det samme: Det løfte, som ældste Parley P. Pratt gav John Taylor for 164 år siden, er lige så gyldigt i dag, som det var dengang – Helligånden vil bekræfte sandheden af Jesu Kristi gengivne evangelium.

Logik forsikrer i sig selv, at en kærlig himmelsk Fader ikke vil forlade sine børn uden at sørge for en måde, hvorpå de kan lære om ham. Et af de store budskaber i gengivelsen er, at himlens vinduer er åbne. Alle, som søger at kende sandheden, kan ved Åndens åbenbaring vide det for sig selv.

Vi er velsignede ved at leve i en tidsalder, hvor apostle og profeter vandrer på jorden og højtideligt og sikkert vidner om, at Jesus Kristus er Guds Søn. Mange medlemmer – flere millioner – følger deres røst til det voksende kor, der vidner om, at Gud atter har talt til mennesket.

Præsident Joseph F. Smith erklærede: »Enhver [bør] vide, at evangeliet er sandt, da dette er alles privilegium, som er døbt og modtager Helligånden. Jeg ved, at evangeliet er sandt, og at Gud er med sit folk, og at hvis jeg vil gøre min pligt og holde hans befalinger, vil skyerne drage væk, og tågen vil forsvinde.«⁸

Hvordan opnår man et personligt vidnesbyrd?

Studér Moronis ord. Han levede for mere end 1500 år siden. Denne profet havde oplevet, at hans folk blev slagtet og fuldstændig ødelagt af borgerkrig. Hans nation lå i ruiner, hans venner og kære var dræbt, hans egen far – en storslået general og retscaffen mand – var dræbt.

Denne storslåede profet, Moroni, havde mistet alt, som han elskede, og stod alene. Som den sidste blandt hans folk, var han det eneste vidne til den ødelæggelse og hjertesorg, der er resultatet af had og vrede.

Han havde meget lidt tid og plads på sine plader til at skrive nogle få, sidste ord. Hans eget folk var udrudt, og Moroni skrev til vor tid. Til os indgraverede han sine dyrebare afskedsord – sine sidste råd.

»Når I læser disse ting«, skrev han, »ønsker jeg at råde jer til at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskets børn . . . at I overvejer det i hjertet.«

Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forset samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligåndes kraft.⁹

Jeg ville ønske, at ethvert øre kunne høre Moronis sidste vidnesbyrd, denne kæmpe blandt mennesker, denne ydmyge Guds tjener.

Ønsker I at kende sandheden af de hellige skrifter? Ønsker I at nedbryde de grænser, der adskiller dødelige fra kundskaben om evige sandheder? Ønsker I at kende – virkelig kende – sandheden? Så følg

Moronis råd, og I vil med sikkerhed finde det, I søger.

Vær oprigtig. Studér. Overvej. Bed oprigtigt med tro.

Hvis I gør dette, vil I også være i stand til at stå sammen med de millioner, som vidner om, at Gud atter taler til mennesket på jorden.

Et vidnesbyrd om evangeliets sandhed kommer ikke på samme måde til alle mennesker. Nogle modtager det ved en enestående, livsændrende oplevelse. Andre får et vidnesbyrd langsomt, næsten umærkeligt, indtil de en dag ganske enkelt ved det.

Studér præsident David O. McKays ord, han, som fortæller om, hvordan han i sin ungdom knælede og »bad indtrængende og oprigtigt med så meget tro, som en stor dreng kunne mønstre«, om at »Gud ville erklære sandheden for [ham] om sin åbenbaring til Joseph Smith.«

Præsident McKay fortalte, at da han rejste sig fra sine knæ, måtte han indrømme, at »ingen åndelig tilkendegivelse var kommet til mig. Hvis jeg er ærlig over for mig selv, må jeg sige, at jeg er præcis den samme . . . dreng, som jeg var, før jeg bad.«

Jeg ved ikke, hvordan den unge David følte i sit hjerte på dette tidspunkt, men jeg er sikker på, at han måtte være skuffet – måske frustreret over, at han ikke modtog den åndelige oplevelse, han havde håbet på. Men det afskrækkede ham ikke fra at fortsætte sin søgen efter denne kundskab.

Svarene på hans bønner kom, men ikke før år senere, da han tjente som missionær. Hvorfor blev svaret på hans bøn så forhalet? Præsident McKay troede, at denne åndelige tilkendegivelse »kom som en naturlig konsekvens af at udføre sin pligt.«¹⁰

Frelseren underviste i et lignende princip: Når sandheden af hans budskab blev udfordret, erklærede han: »Den, der vil gøre [Guds] vilje, skal erkende, om man lærer er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.«¹¹

Bliv ikke mismodig, hvis svaret på jeres bønner ikke kommer straks.

Studér, overvej, bed, hav oprigtig tro og efterlev befalingerne.

»Modsig derfor ikke, fordi I ikke ser«, belærte Moroni, »thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.«¹²

Jeg husker, at jeg som barn lyttede til de vidnesbyrd, der blev givet af de voksne i mit ward. Disse vidnesbyrd gik ind i mit hjerte og inspirerede min sjæl. Hvorend jeg rejser i verden – uanset sproget, uanset kulturen – synes jeg, det er spændende at høre de helliges vidnesbyrd.

For nylig modtog jeg et brev fra vores barnebarn, som er missionær. Han skrev, at medlemmer, »som læser i skrifterne og beder, er mere villige til at fortælle andre om evangeliet.«¹³

Jeg tror, at han har ret. Jo mere vi studerer skrifterne og beder, desto mere sandsynligt kan vi begejstret vidne om evangeliet for andre.

Husk, at kirkemedlemmer, som modtager et vidnesbyrd om evangeliet, har indgået pagt om at »stå som Guds vidner til alle tider, i

alle ting og på alle steder.«¹⁴ Det er klart, at vi har en hellig forpligtelse til at skaffe henvisninger til vore missionærer. Vidner har en særlig kundskab og skal vidne om, »hvad de har set og hørt og tror for vist.«¹⁵ Vi kommer med enkle, tydelige, direkte udtalelser, at vi med sikkerhed ved, at evangeliet er sandt, fordi det er blevet »kundgjort for [os] ved Guds hellige ånd.«¹⁶ Ved at vidne således ved Helligåndens magt, har vi løftet om, at »den Helligånd blive[r] udgydt for at bevidne alt, hvad [vi] siger.«¹⁷ Vi bliver velsignet personligt, når vi vidner således.

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Et vidnesbyrd skal findes, når man aflægger det. Et eller andet sted i jeres søgen efter åndelig kundskab, er der dette »skridt i tro«, som filosofferne kalder det. Det er det øjeblik, hvor man er gået ud til kanten af lyset og træder ind i mørket for at opdage, at vejen er oplyst forude blot et skridt eller to.«¹⁸

At komme med en beslutning og overbevisende offentlig udtalelse om

jeres tro er et sådant skridt ud i det ukendte. Det har en magtig påvirkning med hensyn til at styrke jeres egen overbevisning. At aflægge vidnesbyrd driver jeres tro dybere ind i jeres sjæl, og I tror mere inderligt end før.

Til dem, som trofast aflægger vidnesbyrd, siger Herren: »Dog er I velsignede; thi det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen for at beskues af englene, og de glæder sig over jer, og jeres synder er jer forladt.«¹⁹ Jeg har forsøgt at følge dette råd med hensyn til at aflægge vidnesbyrd.

Må jeg fortælle jer, hvordan jeg fik et vidnesbyrd om sandheden og om den guddommelige beskaffenhed af dette storslåede værk i de sidste dage? Jeg er bange for, at min oplevelse ikke er særlig dramatisk. Det er ikke en beretning om himmelsk hosianna eller tordnende råb. Det er ikke en beretning om lyn, brand eller oversvømmelse.

Men jeg har altid kendt til Guds virkelighed og godhed.

Fra mine tidligste minder var det der – et sikkert og varigt vidnesbyrd om dette store værk. Nogle gange kommer denne forvisning, når vi føler Frelserens kærlighed, når vi møder hans tjenere. Jeg husker, da jeg blot var fem år gammel, og min familie flyttede til et nyt ward. Den første søndag kom biskop Charles E. Forsberg op til mig og kaldte mig ved navn. Så vidste jeg det.

Under depressionens kolde og grå dage husker jeg en vidunderlig tjener for Frelseren ved navn C. Perry Erickson. Bror Erickson, som var entreprenør, havde svært ved at finde arbejde. Han kunne have lukket sig selv inde. Han kunne være blevet bitter og vred. Han kunne have givet op. I stedet var han, da jeg var 12, min spejderleder. Han tilbragte utallige timer med at hjælpe mig og andre på min alder med at lære, at vokse og at møde enhver vanskelighed med tillid og optimisme. Uden undtagelse modtog alle C. Perry Ericksons spejdere en Eagle-belønning. Så vidste jeg det.

Ja, præstedømmelederens og trofaste wardsmedlemmers vidnesbyrd hjalp mig til at vide det.

Jeg mindes min fars og mors ord. Jeg husker deres udtryk for tro og kærlighed til deres himmelske Fader. Så vidste jeg det.

Jeg kendte til virkeligheden af Frelserens barmhjertighed, da jeg på min fars, wardets biskops, foranledning, udbragte mad og tøj til enkerne og de fattige i wardet.

Jeg vidste det, da min hustru og jeg, da jeg var ung far, samlede vore børn rundt om os og udtrykte vores taknemmelighed til vor himmelske Fader for vore mange velsignelser.

Jeg vidste det sidste april, da jeg fra denne talerstol hørte vores profet, præsident Gordon B. Hinckleys ord, da han kaldte Jesus sin ven, sit eksempel, sin leder, Frelser og Konge.

Præsident Hinckley sagde: »Ved at give sit eget liv, i smerte og ufattelig lidelse, har han rakt ud for at løfte mig, og enhver af os, og alle Guds

sønner og døtre, fra det evige mørkes dyb, som fulgte efter døden. Han har tilbudt noget bedre, en sfære af lys og indsigt, vækst og skønhed.«²⁰

Jeg vil gerne aflægge mit vidnesbyrd, at jeg ved, at Joseph Smith så det, som han sagde, han så, at himlene åbnedes og Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for en ulærd ung mand, som var vokset op i en afkrog af New York.

Som særligt vidne for Jesu Kristi navn i hele verden, lover jeg jer, at hvis I søger Herren, vil I finde ham. Bed og I skal få.

Jeg beder om, at I må gøre dette og vidner for jordens ender om, at vor Herre og Frelserns evangelium er blevet genoprettet til menneskene! I min vens, mit eksemplens, min Frelserns og Konges, Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. SI 19:7.
2. Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bind, 4:1470.

3. Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley P. Pratt*, s. 110.

4. B. H. Roberts, *The Life of John Taylor*, s. 34.

5. *Deseret News, Semi-Weekly*, den 18. apr. 1882.

6. *The Life of John Taylor*, s. 38.

7. *Deseret News, Semi-Weekly*, den 18. apr. 1882.

8. *Kirkens præsidierens lærdomme: Joseph F. Smith*, s. 215.

9. Moroni 10:3–4.

10. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, red. Clare Middlemiss, s. 16.

11. Joh 7:17; fremhævelse tilføjet.

12. Ether 12:6.

13. Brev fra ældste Andrew Cannon, den 30. august 2000.

14. Mosiah 18:9.

15. L&P 52:36.

16. Alma 5:46.

17. L&P 100:8.

18. »*That All May Be Edified*«, s. 340.

19. L&P 62:3.

20. *Stjernen*, juli 2000, s. 85.

Vejen til fred og glæde

Eldste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Udnytter I fuldt ud omvendelsens forløsende magt i jeres liv, så at I kan have større fred og glæde?«

Der er et væsentligt aspekt ved vor himmelske Faders plan for lykke, som ofte overses, selv om det altid resulterer i fred og lykke. Frelseren gav sit liv, så det kunne bruges til at velsigne alle vor himmelske Faders børn. Dette emne misforstås i vid udstrækning og bliver ofte frygtet. Nogle føler, at det kun skal anvendes af dem, som befinder sig i alvorlig overtrædelse, mens Herren havde til hensigt, at de til stadighed skulle bruges af hvert eneste af hans børn. Han har gentagne gange befalet sine profeter og ledere om at forkynde det og ikke tale om ret meget andet.¹ Jeg henviser til velsignelsen ved sand, oprigtig, fortsat omvendelse, vejen til fred og glæde. Det er et middel til Herrens forordnede magt, og når den forstås og bruges, er nær og dyrebar ven.

Omvendelse er ikke frivillig. En engel befalede Adam at »omvende [sig] og påkalde Gud i Sønnens navn evindelig.«² Vi får hver især befaling om både at omvende os og påkalde Gud gennem hele livet. Denne adfærd giver mulighed for, at hver dag er en spoleret side i livets bog, en ny, frisk mulighed. Vi får det foryngende privilegium at overvinde fejl i handlinger eller undladelser, om de er små eller dybt alvorlige. Fuldstændig omvendelse resulterer i tilgivelse med åndelig fornyelse. Man kan føle det rensende, renheden, friskheden, som følger med oprigtig omvendelse på ethvert tidspunkt i livet.

Frelseren har gjort kravet tydelige: »Derfor befaler jeg dig at omvende dig og holde de bud ... så jeg ikke skal ydmyge dig med min almægtige kraft.«³

På samme måde underviste Jakob med tydelighed:

»[Israels Hellige] kommer til verden for at frelse alle mennesker, der som de ville lytte til hans røst ...

Og han befaler, at alle mennesker må omvende sig og blive døbt i hans navn og have fuldkommen tro på den Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i hans rige.«⁴

Hvorfor har vor Fader og hans Søn befalede os at omvende os? Fordi de elsker os. De ved, at alle vil bryde evige love. Uanset om de er små eller store, kræver retfærdigheden, at enhver overtrædt lov tilfredsstilles for at bibeholde løftet om glæde i dette liv og privilegiet om at vende

tilbage til vor himmelske Fader. Hvis retfærdigheden ikke tilfredsstilles på dommens dag, vil det resultere i, at vi bliver kastet bort fra Guds nærhed for at være under Satans magt.⁵

Det er vor Mester og hans forsonende handling, som gør det muligt for os at undgå en sådan fordømmelse. Det bliver gjort ved hjælp af tro på Jesus Kristus, lydighed mod hans befalinger og ved at holde ud i retfærdighed til enden.

Udnytter I fuldt ud omvendelsens forløsende magt i jeres liv, så at I kan have større fred og glæde? Følelser af forvirring og modløshed signalerer ofte et behov for omvendelse. Den mangel på åndelig vejledning, som I søger i jeres liv, kunne også være resultat af overtrådte love. Fuldstændig omvendelse vil, hvis der er brug for den, gøre jeres liv harmonisk. Den vil ordne alle de udviklede åndelige smerter, som kommer af overtrædelse. Men i dette liv kan den ikke afhjælpe nogle af de fysiske konsekvenser, som kan indtræffe på grund af alvorlig synd. Vær vise og lev altid langt inden for retfærdighedens grænser, som er fastsat af Herren.

Der er flere væsentlige trin i omvendelse. Hvert trin er nødvendigt for at få fuldstændig tilgivelse. Præsident Joseph F. Smith identificerede nogle af disse trin på denne måde: »Sand omvendelse er ikke blot sorg over synd og ydmyg bodfærdighed og anger for Gud, men det indbefatter nødvendigheden af at vende sig bort fra den, at bryde med alle dårlige handlinger ... en fuldkommen fornyelse af ens liv, en afgørende forandring fra det dårlige til det gode ... at gøre bod, så vidt det er muligt, for det forkerte vi har gjort ... Dette er sand omvendelse, og det kræver viljestyrke og udøvelse af alle legemets og sindets kræfter at gennemføre omvendelsens herlige værk.«⁶

Til de væsentlige skridt af erkendelse, sorg, opgivelse, tilståelse, genoprettelse, hvor muligt, er det også

lære ... at der ikke er nogen anden vej og heller ikke noget andet middel, hvorved man kan blive salig, uden i og ved Kristus.»¹⁰

Fred er et retfærdigt livs dyrebare frugt. Den er mulig på grund af Frelserens forsoning. Det opnås ved fuldstændig omvendelse, for det fører til forfriskende tilgivelse. Omvendelse åbner dørene til oplysning og fremmer inspiration.¹¹ Omvendelse bringer frelse,¹² men den kommer ikke af sig selv. Hvert trin i omvendelsen må opfyldes.

At føle sorg og blive motiveret til at bekende er en rigtig begyndelse, men det er ikke tilstrækkeligt. Når bekendelsen er frivillig, bliver de handlinger, der kræves for omvendelse, i høj grad forenklet. Det nytter ikke for nogen at hindre indsatsen fra en dommer i Israel til at motivere til omvendelse ved at nægte, at en rigtig overtrædelse fandt sted, eller ved på andre måder at være ubøjeelig. Lehi lærte os: »Han hengiver sig selv som et sonoffer for synd for at fyldestgøre loven for alle dem, som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og for ingen andre kan loven fyldestgøres.«¹³ Der skal være ydmyghed¹⁴ og anger.¹⁵

Jeg foreslår, at I læser præsident Spencer W. Kimballs inspirerede bog, *Tilgivelsens mirakel*. Den hjælper fortsat de trofaste med at undgå fælderne ved alvorlig overtrædelse. Det er ligeledes en fortræffelig håndbog for dem, som har begået alvorlige fejl og ønsker at finde vej tilbage. Læs de sidste to kapitler først for at værdsætte tilgivelsens fulde mirakel, før I læser noget andet.

Hvis man har omvendt sig fra alvorlig overtrædelse og fejlagtigt tror, at man altid vil være en andenklasses borger i Guds rige, må man lære, at dette ikke er sandt. Frelseren sagde:

»Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

nødvendigt at føje kravet om flittigt at holde alle befalinger.⁷ For Herren har erklæret: »Jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.

Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.«⁸

Stor styrke og vedvarende kraft til at lykkes kommer, når beslutsomhed til at holde alle befalingerne er til stede. Herren forventer en livslang forpligtelse til at adlyde planen for lykke, deriblandt fortsat omvendelse efter behov. Han har sagt: »Kun den, der holder ud indtil enden, skal blive frelst.«⁹

Der er blevet udarbejdet fremgangsmåder for at hjælpe til med at

huske nogle af de væsentlige skridt til en fuldstændig omvendelse. Selv om disse kan være gode, så ignorerer de almindeligvis det mest grundlæggende aspekt ved omvendelse – at det er centreret i Jesus Kristus og hans forsoning, at den virker, fordi han villigt betalte den fulde pris ved sit sonoffer, motiveret af en fuldkommen kærlighed til sin Fader og til hver af os. Alma erklærede:

»Og i tre dage og tre nætter var jeg i den bitreste kval og sjæleangst; og først da jeg råbte til den Herre Jesus Kristus om nåde, fik jeg forladelse for mine synder. Men ... jeg råbte til ham og fik fred i sjælen.

... Jeg har sagt dig dette, for at du kunne lære visdom, så du kunne

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.¹⁶

Find opmuntring i Alma den yngres og Mosiahs sønners tilværelse. De var yderst ugudelige. Dog kvalificerede deres fuldstændige omvendelse og tjeneste dem til at blive anset for værende ligeså ædle og retskafne som hærføreren Moroni.¹⁷

I, som oprigtigt har omvendt jer, og dog føler skyldens byrde, må forstå at fortsat lidelse for synd, når en rigtig omvendelse og Herrens tilgivelse har fundet sted, kommer fra bedragedes tanker. Lucifer opmuntrer jer til fortsat at genopleve detaljerne ved tidligere fejl, fordi han ved, at sådanne tanker kan hæmme jeres fremgang. På denne måde forsøger han at binde sindet og legemet i lænker, så han kan manipulere jer som en dukke for at modvirke personlige præstationer.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus betalte prisen og vil tilfredsstille retfærdighedens krav for alle, som er lydige over for hans lærdomme. På denne måde gives fuldstændig tilgivelse, og de smertefulde virkninger af synd behøver ikke længere at fastholdes i ens tilværelse. De kan i sandhed ikke være der, hvis man virkelig forstår betydningen af Kristi forsoning. Alma besejrede tanker om tidligere uværdighed ved at erindre Forløserens barmhjertighed. Han sagde forundret: »Han udøvede ikke sin retfærdighed på os, men i sin store nåde har han bragt os ... vor sjæls frelse.«¹⁸

Når minderne om tidligere fejl trænger sig ind på jeres sind, så vend jeres tanker mod Forløseren og mod tilgivelsen mirakel med den fornyelse, der kommer ved ham. Jeres depression og lidelse vil erstattes af fred, glæde og taknemmelighed for hans kærlighed.

Hvor må det være svært for Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, at se så mange lide unødigt, fordi hans omvendelsesgave overses. Det må sære ham dybt at se den meningsløse

smerte, både i dette liv og på den anden side, der følger den uomvendte synder, efter alt hvad han har gjort, så vi ikke behøver at lide.

Mange unge er kommet til at tro, at seksuel intimitet ikke er »så slemt«, så længe den ikke omfatter den handling, der kan forårsage graviditet. Det er forkert. Seksuel intimitet i enhver form, uden for ægteskabspagten, er alvorlig synd. Alvorlig synd er afhængighedsskabende. Den skaber bindende vaner, som er vanskelige at løsrive sig fra. Hvis man har brudt sådanne love, så søg hjælp fra biskoppen eller stavspræsidenten, da sådan overtrædelse kræver bekendelse både over for Herren og sådan en dommer, som et nødvendigt skridt mod tilgivelse. Disse synder kan undgås ved ikke at tillade nogen at røre sine kønsdele, de hellige dele af ens legeme og ved at nægte at gøre det med nogen anden.

Er I vejet fra stien til lykke og befinder jer der, hvor I ikke ønsker at være, med følelser, I ikke ønsker at have? Er der en længsel efter at vende tilbage til freden og glæden ved et værdigt liv? Jeg indbyder jer med hele mit hjertes kærlighed til at omvende jer og komme tilbage. Beslut at gøre det nu. Den rejse er ikke så svær, som den ser ud til. I kan bortkaste skyld, overvinde depression, modtage velsignelsen ved fred i sindet og finde varig

glæde. Bed om hjælp og vejledning, og I vil blive ledt til at finde den. Gå derhen, hvor I ved, at sandhedens lys skinner – til en værdig ven, en kærlig biskop eller stavspræsident, en førstændig forælder. Vær gode at komme tilbage. Vi elsker jer. Vi har behov for jer. Følg stien til fred og glæde ved fuldstændig omvendelse. Frelseren vil hjælpe jer med at opnå tilgivelse, når I oprigtigt følger alle trinene til omvendelse. Han er Forløseren. Han elsker jer. Han ønsker, at I skal have fred og glæde. Nu vidner jeg om, at han lever. Han vil hjælpe jer. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se L&P 6:9.
2. Moses 5:8.
3. L&P 19:13, 20.
4. 2 Nephi 9:21, 23.
5. Se 2 Nephi 9:8–10; 2:5.
6. Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, s. 61.
7. Se Enos 1:10.
8. L&P 1:31–32.
9. L&P 53:7.
10. Alma 38:8–9.
11. Se Alma 26:22.
12. Se Alma 32:13.
13. 2 Nephi 2:7; fremhævelse tilføjet.
14. Se L&P 61:2.
15. Se 2 Kor 7:9–10.
16. L&P 58:42–43.
17. Se Alma 48:17–18.
18. Alma 26:20.

Opelsk retfærdige traditioner

Ældste Donald L. Hallstrom
De Hølvfjæds

»Opløftende traditioner, der fremelsker en kærlighed til Guddommen og harmoni i familien og blandt mennesker er særlig vigtige.«

Jeg vil altid være taknemmelig for at være født og opvokset på Hawaii, som er en del af det, skrifterne ofte henviser til som »øerne i havet«. Øerne bliver ofte kaldt en smeltedigel på grund af den multietniske sammensætning, men andre omtaler dem mere præcist som en »lækker gryderet«, hvor hver kultur bevarer sin egen identitet samtidig med at den indgår i en harmonisk samfundssuppe, som alle giver kraft til. Eftersom jeg derudover har været på mission i England, har tilbragt en betydelig del af min tid på det amerikanske fastland og nu bor og tjener i Asien, har jeg længe været interesseret i kultur og tradition samt deres betydning for, hvordan vi ser ud, tænker og handler. Kultur defineres

som »en gruppes almindelige trossætninger, sociale omgangsformer og ... karaktertræk« (Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 10. udg.). Traditioner – fastlagte adfærdsmønstre, der bliver overført fra generation til generation – er en naturlig del af kulturen. Vores kultur og de traditioner, der er knyttet til den, er med til at fastslå vores identitetsfølelse og opfylde det livsvigtige, menneskelige behov for at høre til et sted.

Med hensyn til de traditioner, der er forenelige med Jesu Kristi evangelium, formanede Paulus thessalønikerne: »Stå derfor fast, brødre, og hold jer til de overleveringer, som I er blevet undervist i« (2 Thess 2:15). I Kirken minder stærke traditioner os om vore forfædres styrke og offer, og de inspirerer os i vores bestræbelser. Blandt dem er arbejdssomhed, nøjsomhed og fuldstændig hengivenhed over for en retfærdig sag. Andre bygger på lærdomme og standarder, der kan synes ejendommelige for verden, men som er forenelige med Guds plan. Disse omfatter kysk adfærd, sømmelig påklædning, ubesmittet sprogbrug, overholdelse af sabbatten og visdomsordet samt betaling af tiende.

Selv blandt etniske kulturer kan mange traditioner styrke de evangeliske standarder og principper. For eksempel havde hawaiianerne i gamle dage en skik, som man stadig

i vore dage kan se blive praktiseret af mange på øerne. Når man hilste på hinanden, stillede man sig ansigt til ansigt og sagde »ha« og lod endog den anden mærke ens ånde. Den bogstavelige oversættelse af *ha* er »livsånde«. Det var en måde, hvorpå man gav noget af sig selv og viste en anden en dyb følelse af broderlig kærlighed og omsorg. Dengang de første fremmede kom til Hawaii, viste de ikke den samme respekt for andre. De blev kaldt *haole*, *ha-ole*, hvilket betyder »uden *ha*«.

Hvis der findes et folk, som burde have »ha« – en intens følelse af kærlighed og medfølelse over for andre – så er det medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En ægte sidste dages hellig besidder en kærlighed til anden, der stemmer overens med en tro på, at alle er en bror eller en søster.

Opløftende traditioner spiller en væsentlig rolle, når det drejer sig om at føre os til det, der hører Ånden til. De traditioner, der fremelsker en kærlighed til Guddommen og harmoni i familien og blandt mennesker er særlig vigtige.

Men traditionens magt udgør en betydelig fare. Den kan få os til at glemme vores himmelske arv. For at kunne opnå evige mål må vi forlænge vores jordiske kultur med det evige evangeliums lærdomme. Denne proces indebærer, at vi antager alt, der er åndeligt opløftende i vores familie- og samfundstraditioner og aflægger alt, der udgør en hindring for vores evige perspektiv og opnåelse. Vi må forvandle os selv fra at være »naturlige« mænd og kvinder, som kong Benjamin definerede det, til at blive en hellig ved at underkaste os »den Helligånds ledelse« (se Mosiah 3:19).

Profeten Joseph Smith advarede også om denne fare og alvoren af den og blev inspireret til at præcisere et af Paulus' breve til korintherne ved at sige: »Og det skete, at de børn, der var blevet opdraget i lydighed mod Moseloven, hang ved

deres fædres traditioner og troede ikke Kristi evangelium, hvorved de blev vanhellige» (L&P 74:4).

Vær ikke afvisende og tro, at dette princip kun gælder for andre og deres kultur – vær klar over, at det gælder for jer og for mig, uanset hvor på jorden vi bor, eller hvilke forhold vores familie lever under.

Uønskede traditioner er dem, der leder os bort fra at kunne udføre hellige ordiancer og holde hellige pagter. Vores rettesnor bør være den lære, som skrifterne og profeterne underviser i. De traditioner, der nedvurderer ægteskabet og familien, som fornerdr kvinder eller ikke anerkender storheden af de roller, som Gud har givet dem, som hylder midlertidig medgang mere end åndelig, eller som lærer, at tillid til Gud er en karakterbrist, leder os alle bort fra evige sandheder.

Af alle de traditioner, vi bør fremelske i os selv og i vores familie, bør en »tradition af retfærdighed« komme i første række. Et særkende ved denne tradition er en urokkelig

kærlighed til Gud og hans Enbårne Søn, respekt for profeter og magten i præstedømmet, en bestandig stræben efter Helligånden og den disciplin, der forvandler disciplens tro til handling. En tradition af retfærdighed afstikker et mønster for et liv, der knytter børnene tættere til deres forældre og begge nærmere til Gud og løfter lydighed fra at være en byrde til en velsignelse.

I en verden hvor traditioner ofte bytter om på rigtigt og forkert:

- Vi bliver inspireret af det mod, der udvises af hver eneste ung, som har æret sabbatsdagen, som har holdt visdomsordet, og som er forblevet kysk, når den fremherskende kultur har fremstillet det modsatte som ikke blot antageligt, men forventet.

- Vi bliver inspireret af visdomen hos hver eneste mand, der har formet en karriere, som på rette vis understøtter hans hovedansvar for at lede sin familie åndeligt, når rigdom og magt værdsættes højere af verden.

- Vi bliver inspireret af ædelheden hos hver eneste ægtemand og hustru, der har knyttet et ligeværdigt og kærligt forhold, når det er så almindeligt med et, der er præget af selvskhed og ligegyldighed.

Efterhånden som vi begynder at forstå og opleve den ypperlige beskaffenhed af vores liv, ønsker vi ikke, at noget timeligt skal hindre vores celestiale rejse.

Med ydmyghed over for ansvaret, men med glæde over lejligheden til at forkynde evangeliet og bære vidnesbyrd i hele verden, bekræfter jeg min kundskab om evige sandheder og evig kultur. Jeg vidner om 15 mænd med profetisk kaldelse og apostolsk myndighed og én blandt dem, nemlig præsident Gordon B. Hinckley, som præsiderer med værdighed, fremsnethed og en klar fornemmelse for retfærdig tradition. Vigtigst af alt verden jeg om menneskeheden Frelser og Forløser, om hans kirke og om hans forsonende kærlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

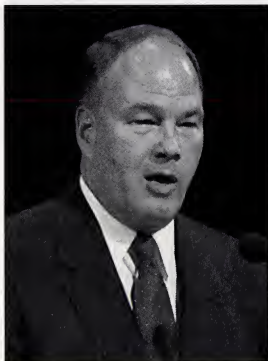
Konferencegæster stimler sammen omkring det nye reflekterende bassin mellem templet og Joseph Smith-bygningen.

Den ene efter den anden

Ældste Ronald A. Rasband
De Halvfjærds

»Grib Frelserens varme invitation til at komme til ham, én efter én, og bliv fuldkomne i ham.«

Mine kære brødre og søstre, jeg føler det som en stor ære at stå her på denne forhøjning i dag. Jeg beder om Helligåndens velsignelse, således at det, jeg siger, vil bidrage til den åndelige følelse, som vi alle oplever, når der er konference.

Jeg ville være meget utaknemmelig, hvis jeg ikke benyttede denne lejlighed til i al oprigtighed at takke Herren for min kaldelse som halvfjerdser. Jeg vil også gerne takke vores kære profet, præsident Hinckley, og de øvrige ledere af Kirken for deres tillid til mig. Til dem og alle jer lover jeg mine yderste bestræbelser i de års tjeneste, der ligger foran mig.

Mange timers eftertanke har med dyb påskønnelse ført mig tilbage til mine forfædre, pioniererne. Alle mine otte oldeforældre sluttede sig

til Kirken som nogle af de første omvendte. Seks af dem udvandrede til USA fra Europa, hvor jeg tjener i øjeblikket. Jeg føler en dyb kærlighed og samhørighed med de hellige i Europa og forpligter mig til at gøre alt, hvad der er mig muligt, for at styrke Kirken og opbygge Guds rige dér, eller hvor end jeg måtte blive sendt hen.

Jeg giver udtryk for min kærlighed og taknemmelighed for min kære evige ledsager og min vidunderlige familie for deres hengivne støtte og kærlighed. Jeg ønsker at formidle min kærlighed og påskønnelse for vore venner og kære missionærer, som vi for nylig tjente sammen med i New York Citys nordlige mission i staten New York. En af de største velsignelser i mit liv er de dyrebare venner og de nære medarbejdere, som jeg har haft den lykke at kende og lære af.

I hele mit liv har jeg ved mine egne erfaringer lært, at vor himmelske Fader hører og besvarer vore personlige bønner. Jeg ved, at Jesus er den levende Kristus, og at han kender hver enkelt af os personligt, eller som skrifterne udtrykker det – »den ene efter den anden«.

Om denne hellige overbevisning belærer Frelseren selv medfølende under sit besøg hos Nephis folk. Dette læser vi om i 3 Nephi, kapitel 11, vers 15:

»Og mængden trådte frem og stak hænderne i hans side og følte ærrene efter naglerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, den

ene efter den anden, indtil de alle var gået frem« (fremhævelse tilføjet).

For yderligere at illustrere den personlige beskaffenhed af Frelserns virke, læser vi i 3 Nephi, kapitel 17, vers 9:

»Og da han således havde talt, kom hele mængden alle som en frem med deres syge og lidende, lamme og blinde, med deres stumme og med alle dem, der på en eller anden måde var behæftet med sygdomme; og han helbredte dem alle, efterhånden som de førtes frem for ham« (fremhævelse tilføjet).

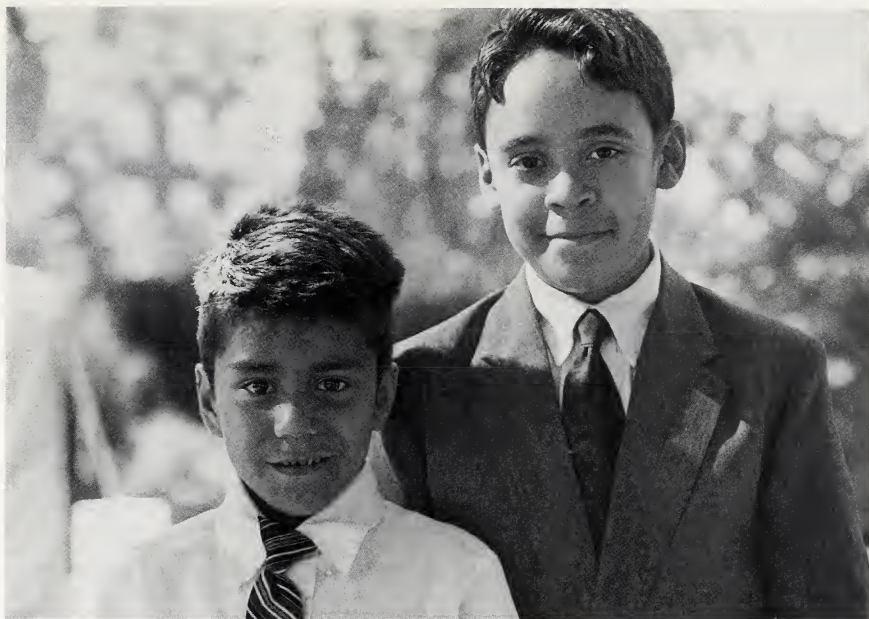
Derpå kan vi læse om den særlige velsignelse, der blev givet til de dyrebare børn i vers 21: »Og da han havde sagt disse ord, græd han, og mængden bar vidnesbyrd derom, og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (fremhævelse tilføjet).

Dette var ikke en lille forsamling. I vers 25 læser vi: »Og de var omtrent to tusinde og fem hundrede sjæle, mænd, kvinder og børn.«

Der er bestemt et meget dybsindigt og ømt, personligt budskab her. Jesus Kristus betjener og elsker os alle, »den ene efter den anden«.

Mens vi grunder over vor Frelserns måde at vise kærlighed på, støtter vi jer hengivne stavs- og wardsledere, mænd og kvinder med stor tro. Vi anerkender med taknemmelighed, den store indsats, som I, der arbejder med de unge, udfører. Og vi giver udtryk for vores store påskønnelse for vore omsorgsfulde primaryledere og -lærere for jeres kristuslignende tjeneste. Vi har hvert eneste tilfælde af personligt virke med i vore tanker og siger tak, og forsæt, fortsæt endelig. Måske har vi mere end nogen sinde før i menneskehedens historie behov for at tjene på det personlige plan.

I løbet af de sidste måneder af vores mission sidste år var vi vidne til en begivenhed, der endnu engang lærte os dette betydningsfulde princip, at Gud kender og elsker hver eneste af os.

Ældste Neal A. Maxwell skulle komme til New York City i forbindelse med noget kirkeadministration, og vi blev underrettet om, at han også kunne tænke sig at afholde en missionskonference. Vi var virkelig glade og beærede over at få mulighed for at høre fra en af Herrens udvalgte tjenere. Jeg blev bedt om at udvælge en af vore missionærer til bede indledningsbønnen til mødet. Jeg kunne have valgt en vilkårlig missionær til at bede, men jeg følte, at jeg skulle tænke over dette og under bøn udvælge en, som Herren syntes, jeg skulle bede om det. Mens jeg kiggede gennem listen over missionærer, var der ét navn, der stak mig i øjnene: Ældste Joseph Appiah fra Accra i Ghana. Han var den, jeg følte, Herren ville have til at bede til mødet.

Før missionskonferencen havde jeg et allerede planlagt interview med ældste Appiah, og jeg fortalte

ham om den tilskyndelse, jeg havde fået om, at han skulle bede. Med forbløffelse og ydmyghed i sit blik begyndte han at græde voldsomt. Jeg var noget overrasket over hans reaktion og begyndte at fortælle ham, at det var i orden, og at han ikke behøvede at bede, da han forklarede mig, at han meget gerne ville bede bønnen, men at årsagen til hans følelsesudbrud var den kærlighed, han havde til ældste Maxwell. Han fortalte mig, at de hellige i Ghana og hans egen familie holder særlig meget af denne apostel. Ældste Maxwell havde indsat hans far som distriktspræsident i Accra og havde beseglet hans mor og far i templet i Salt Lake City.

Se, jeg vidste ikke noget om det, jeg lige har fortalt om denne missionær eller hans familie, men det gjorde Herren, og han inspirerede en missionspræsident til at give en missionær et minde for livet og en

oplevelse, der styrkede hans vidnesbyrd.

Til mødet bad ældste Appiah en vidunderlig bøn og ydede et ydmygt bidrag til et møde, hvor ældste Maxwell underviste missionærerne om Jesu Kristi egenskaber. Alle, der var til stede, vil aldrig glemme den kærlighed, de følte for deres Frelser.

Jeg har i mit hjerte et vidnesbyrd, brødre og søstre, om at Gud, vor himmelske Fader og Jesus Kristus kender og elsker os hver især. Jeg er ikke sikker på, at jeg fuldt ud forstår hvordan, jeg ved det bare og har oplevet, at det gør de. Jeg opfordrer alle os i vores tjeneste over for vores familie og over for vore medmennesker til at tage imod Frelserens inderlige opfordring om at komme til ham, den ene efter den anden, og blive fuldkommengjort i ham.

Jeg bærer dette vidnesbyrd og nærer dette håb i Jesu Kristi navn. Amen. □

Søg Guds Ånd.

Ældste Douglas L. Callister
De Halvfjæds

»Efterhånden som vi bliver mere fortrolige med Helligånden, bliver vores liv lutret. Det smudsige og nedrige virker ikke tiltrækkende.«

Italien står der en majestætisk skulptur af Moses med en revne på det ene knæ. Nogle rundvisere siger, at da Michelangelo så mesterværket, kylede han en mejsl mod skulpturen og udbrød med foragt: »Hvorfor taler den ikke?«

I modsætning til den livløse sten er Jesu Kristi sande kirke fuld af liv. Guds røst, Ånd og kraft findes under vore møder, eller når som helst det hellige præstedømmes ordnancer bliver foretaget.

Profeten Elias spurgte Elisa: »Sag mig, hvad jeg skal gøre for dig.« Elisa sagde: »Lad mig få to dele af din ånd!«¹ Han kunne ikke have bedt om noget større.

Ældste Joseph Fielding Smith har skrevet: »Guds Ånd, som taler til menneskets ånd, har magt til at meddele sandheden ... Ved hjælp af Helligånden bliver sandheden

vævet ind i alle fibre og sener i legemet, så man ikke kan glemme den.«²

Når vi bliver bekræftet som medlemmer af Kirken, bliver døren åbnet for os til at stræbe efter denne himmelske gave. Dette bør være en presserende og livslang stræben.

Efterhånden som vi bliver mere fortrolige med Helligånden, bliver vores liv lutret. Det smudsige og nedrige virker ikke tiltrækkende. Det er den åndelighed, vi har udviklet, der skiller os ud fra verden.

Et åndelighedsindet menneske lægger mærke til skønheden i verden omkring sig. Da jorden blev formet, så Herren, »at det var godt.« Dernæst, at det var meget godt.³

Det behager vor Fader i himlen, når vi også standser op for at lægge mærke til skønheden i vore omgivelser, hvilket vi helt naturligt gør, efterhånden som vi bliver mere åndeligt opmærksomme. Vores bevidsthed om storslået musik, litteratur og ypperlig kunst er ofte en naturlig følge af åndelig modenhed. Som en poetisk hentydning til den guddommelige fremstilling af Moses og den brændende tornebush, har Elizabeth Barrett Browning skrevet: »Jorden er fyldt med himlen. Enhver lille busk flammer af Gud, men kun den, som ser det, tager skoene af.«⁴

Når vi søger Ånden, bliver vores læsning af skrifterne mere eftertænksom. Vi opdager igen, at det er en dyd at læse langsomt. Der bliver måske læst mere højt fra skrifterne, end det var meningen. Brigham Young har sagt: »Alt, jeg har nødig

at gøre, er at bevare min ånd, mine følelser og min samvittighed som et blankt stykke papir og så lade Guds Ånd og kraft skrive på det, hvad der behager ham. Når han skriver, læser jeg, men hvis jeg læser, før han skriver, begår jeg sandsynligvis fejl.«⁵

Som bevis på større åndelighed bliver vi mere kræse med, hvad vi læser. J. Reuben Clark har sagt: »Jeg har den regel nu, at jeg aldrig læser noget, der ikke er værd at huske.«⁶ Lige inden Thomas Jefferson gik til ro, læste han altid noget forældende, han kunne »tænke over, inden søvnen faldt på.«⁷

En anden frugt af åndelig modenhed er bedre bønner. For mere end 30 år siden kaldte præsident Kimball mig til at tjene som stavspræsident. Ved afslutningen på en lang konference-weekend spurgte jeg, om han havde et råd til mig. Han svarede: »Lær de sidste dages hellige at bede. Som et folk må vi aldrig glemme, hvordan vi kommunikerer med vor himmelske Fader. Det er alt.« De fleste af de dybsindige og vigtige lærdomme i Kirken er enkle.

De, der har gjort det til deres mål at erkende Helligåndens bestandige følgeskab, vågner op i det næste liv som åndelige kæmper, i modsætning til det barnstede, som andre, der har levet uden Gud i denne verden, er på.

En af dem, der var nået langt i sin åndelige udvikling, var præsident Joseph F. Smith. Et medlem af De Tolv har sagt om ham: »Åndelig set var han det mest ædle menneske, jeg nogen sinde har truffet. Jeg var i Tabernaklet, hvor præsident Smith velsignede de sidste dages hellige. I tyve minutter velsignede han dem. I tyve minutter var der ikke et øje tørrt i Tabernaklet.«⁸

Ved underretningen om Joseph F. Smiths død sagde biskop Charles W. Nibley: »Aldrig har en mand været mere moralisk, ren og kysk til sidste fiber i sit legeme, end han var. Han var imod al udsvævelse og var urokkelig som et bjerg ... Ingen kunne

sammenlignes med ham som en retfærdighedens forkynder. Han var den største, jeg nogen sinde har hørt – stærk, magtfuld, klar og appellerende. Det var storslået, som ordene flød fra ham som levende lys og ild ... [Da] præsident Smiths hjerte var afstemt efter de celestiale toner – kunne han høre, og han hørte.«⁹

En anden, der havde udviklet dette store talent for åndelighed, var præsident David O. McKay, hvilket fik ældste Bryant S. Hinkley til at skrive: »David O. McKay har gjort meget godt og sagt meget smukt, men på en eller anden måde er han bedre end noget, han nogen sinde har sagt eller gjort.«¹⁰

Det store slag i vores førjordiske prøvestand var en kamp om sjæle. Det er den samme krig, vi fører her, hvilket er at blive de højeste åndelige væsener. Præsident McKay har sagt: »Åndelighed er bevidstheden om sejren over sig selv.«¹¹ Det er den sikre kundskab om, at vi er på vej til

at vinde kampen om sjælen. Sanselighed er vellystens sfære. Åndelighed er selvovervindelsens sfære.

Jeg var til stede i en klasse i Kirken, hvor læreren spurgte, hvilket råd vi ville give vore børn på vores dødsleje. Jeg svarede: »For det første, hold jeres pagter. Gud holder sine. Det betyder meget at kunne stå foran jeres Fader i Himlen og kunne sige: Jeg er hjemme. Jeg er ren. Jeg har gjort alt, som jeg indgik pagt om at gøre.«

For det andet, søg Guds Ånd. Skrifterne bønfalder os: »Udsluk ikke Ånden.«¹² »Vold ikke Guds helige ånd sorg.«¹³ Den finder ikke vej til det urene hjerte eller sind. Den kommer stille og udramatisk. Et øre, der lytter, kan høre det stille vingesus. Hvis vi ikke lytter, forlader den os.

Jeg vidner om, at Åndens tilkendegivelser er virkelige, og at de findes i denne kirke. Jeg vidner også om Kristus, Forløseren, og om det værk,

han har indstiftet i denne uddeling. I Jesu Kristi navn. Amen. □

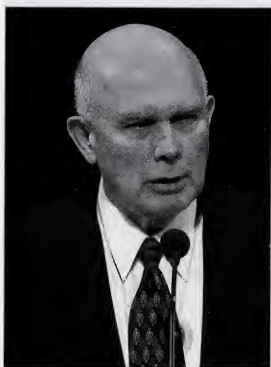
NOTER

1. 2 Kong 2:9.
2. »The Sin against the Holy Ghost,« *Instructor*, okt. 1935, s. 431.
3. 1 Mos 1:4, 31.
4. I John Bartlett, *Familiar Quotations*, 11. udg., s. 431.
5. *Deseret News Weekly*, den 19. apr. 1871, s. 125.
6. Citeret af Joseph L. Wirthlin i General Conference Reports, apr. 1947, s. 85.
7. *The Best Letters of Thomas Jefferson*, red. J. G. de Roulhac Hamilton, s. 227.
8. Personlig samtale med ældste Le Grand Richards, den 1. juli 1978.
9. Citeret af Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s. 441–444.
10. »Greatness in Men, David O. McKay«, *Improvement Era*, maj 1932, s. 446.
11. *Gospel Ideals*, 1953, s. 390.
12. 1 Thess 5:19.
13. Ef 4:30.

En udfordring til at blive

Eldste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

»I modsætning til verdens institutioner, som lærer os at vide noget, så udfordrer Jesu Kristi evangelium os til at blive noget.«

Apostlen Paulus underviste i, at Herrens belæringer og lærer er blevet givet, for at vi alle kan opnå »en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:13). Denne proces kræver meget mere end at opnå kundskab. Det er ikke engang nok for os at blive *overbeviset* om evangeliet – vi skal handle og tænke, så vi bliver *omvendt* af det. I modsætning til verdens institutioner, som lærer os at *vide* noget, så udfordrer Jesu Kristi evangelium os til at *blive* noget.

Mange skriftsteder i Bibelen og i vore dages skrifter taler om en endelig dom, hvor alle mennesker bliver belønnet efter deres gerninger eller handlinger eller deres hjertes ønsker. Men andre skriftsteder uddyber dette ved at sige til, at vi bliver dømt efter den *tilstand*, vi har opnået.

Profeten Nephi beskriver den endelige dom med hensyn til det, vi er *blevet*: »Dersom deres gerninger har været urene, må de jo også være urene, og hvis de er urene, kan de ikke være i Guds rige« (1 Nephi 15:33; fremhævelse tilføjet). Moroni kundgør følgende: »Den, som er uren, skal forblive uren, og den, der er retfærdig, skal fortsat være retfærdig« (Mormon 9:14; fremhævelse tilføjet; se også Åb 22:11–12; 2 Nephi 9:16; L&P 88:35). Det samme gælder for »selvisk« eller »ulydig« eller en hvilken som helst anden personlig egenskab, der er uforenelig med Guds krav. Alma henviser til de ugudeliges »tilstand« ved den endelige dom og forklarer, at hvis vi bliver fordømt af vore ord, vore gerninger og vore tanker, bliver vi ikke »fundet uplettede ... og i denne forfærdelige tilstand vil vi ikke vove at se op til vor Gud« (Alma 12:14).

Ud fra sådanne lærdomme kan vi konkludere, at den endelige dom ikke blot er en evaluering af alle gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af det endelige produkt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi er *blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre noget uden at gøre det rigtigt. Evangeliets befalinger, ordninger og pægter er ikke en liste over indskud, som det forlanges at vi foretager på en himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.

En lignelse illustrerer denne forståelse. En velhavende far vidste, at hvis han overlod sin rigdom til et barn, der endnu ikke havde udviklet den fornødne visdom og statur, ville arven sandsynligvis gå tabt. Faderen sagde til sit barn:

»Alt, hvad jeg har, ønsker jeg at give dig – ikke kun min rigdom, men også min stilling og status blandt mennesker. Det, som jeg har, kan jeg let give dig, men det, som jeg er, må du selv opnå. Du skal gøre dig fortjent til din arv ved at lære, hvad jeg har lært, og ved at leve, sådan som jeg har levet. Jeg giver dig de love og principper, som har givet mig min visdom og status. Følg mit eksempel, tilgød dig det, som jeg har tilegnet mig, så bliver du som jeg er, og alt det, som jeg har, bliver dit.«

Denne lignelse svarer til himlens fremgangsmåde. Jesu Kristi evangelium lover os det evige livs uforlignelige arv, Faderens fylde, og åbenbarer de love og principper, hvorved vi kan opnå det.

Vi gør os fortjente til evigt liv ved en *omvendelsesproces*. Sådan som dette ord, der har mange betydninger, anvendes her, betegner det ikke blot en overbevisning, men en gennemgribende ændring af vores natur. Jesus benyttede denne betydning, da han underviste sin øverste apostel i forskellen mellem et vidnesbyrd og en omvendelse. Jesus spurgte sine disciple: »Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?« (Matt 16:13). Dernæst spurgte han: »Men I, hvem siger I, at jeg er?«

Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.«

Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:15–17).

Peter havde et *vidnesbyrd*. Han vidste, at Jesus var Kristus, den lovede Messias, og det kundgjorde han. At *vidne* er at vide og at kundgøre.

Senere underviste Jesus de selv samme mænd om *omvendelse*, hvilket

er langt mere end et vidnesbyrd. Da disciplene spurgte, hvem der var den største i Himmeriget, kaldte Jesus »et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem

og sagde: »Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke *vender om* og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget.« (Matt 18:2-4; fremhævelse tilføjet).

Senere bekræftede Frelseren, hvor vigtigt det er at blive omvendt, selv for dem, der har et vidnesbyrd om sandheden. Under de ypperlige belæringer, der blev givet ved den sidste nadver, sagde han til Simon Peter: »Men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.« (Luk 22:32).

For at kunne styrke sine brødre – for at kunne nære og lede Guds flok – måtte denne mand, som havde fulgt Jesus i tre år, og som havde fået myndigheden i det hellige embede som apostel, og som tappert havde undervist og vidnet om det kristne evangelium, og hvis vidnesbyrd havde fået Mesteren til at erklære ham for salig, stadig blive »omvendt«.

Jesu udfordring viser, at den omvendelse, han krævede af dem, der ville komme i Himmeriget (se Matt 18:3), var langt mere end blot at blive omvendt til at bære vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt. At vidne er at *vide* og at *kundgøre*. Evangeliet udfordrer os til at blive »omvendt«, hvilket kræver, at vi *gør*, og at vi *bliver*. Hvis nogen af os udelukkende sætter vores lid til vores kundskab og vidnesbyrd om evangeliet, er vi i samme situation som de velsignede, men stadig ufuldendte apostle, som Jesus udfordrede til at blive »omvendt«. Vi kender alle nogen, som har et stærkt vidnesbyrd, men som ikke handler derefter og bliver omvendt. I hjemvendte missionærer, for eksempel, bestræber I jer stadig på

at blive omvendt, eller er I optaget af verdens skikke?

Den nødvendige omvendelse, som evangeliet *foranlediger*, begynder med den indledende oplevelse, som skrifterne betegner som det at blive »født på ny« (se f.eks. Mosiah 27:25; Alma 5:49; Joh 3:7; 1 Pet 1:23). I dåbens vande og ved at modtage Helligåndens gave bliver vi Jesu Kristi åndelige »sønner og døtre,« »nye mennesker,« som kan »arve Guds rige« (Mosiah 27:25–26).

Da Frelseren underviste nephiterne, talte han om, hvad de skulle blive. Han udfordrede dem til at omvende sig og blive døbt og blive helliggjort ved at modtage Helligånden, »så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag« (3 Nephi 27:20). Han konkluderede: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27).

Jesu Kristi evangelium er en plan, efter hvilken vi kan blive de Guds børn, det er meningen vi skal blive. Denne uplettede og fuldkomne tilstand bliver følgen, når vi konsekvent indgår og holder pagter, ordnancer og handlinger, samler en skat af rette valg og fortsætter med

at blive omvendt os. »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32).

Nu er det tid for hver enkelt af os til at arbejde sig frem mod vores personlige omvendelse, frem mod at blive det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive. Når vi gør dette, bør vi huske på, at vores familieforhold – i højere grad end vore kirkekaldelser – udgør de omgivelser, hvori den vigtigste del af denne udvikling kan finde sted. Den omvendelse, vi skal opnå, kræver af os, at vi er en god ægtemand og far eller en god hustru og mor. Det er ikke tilstrækkeligt at være en vellykket kirkeleder. Ophøjelse er noget, som kun en evig familie oplever, og det er de oplevelser, vi har i vores jordiske familie, der er bedst egnet til at forberede os til den.

Apostlen Johannes talte om det, vi er blevet udfordret til at blive, da han sagde: »Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er« (1 Joh 3:2; se også Moroni 7:48).

Jeg håber, at betydningen af omvendelse og af at blive vil få vore

lokale ledere til at begrænse deres fokus på statistiske resultater og at fokusere mere på det, som vore brødre og søstre er, og hvad de stræber efter at blive.

Vores nødvendige omvendelse kan ofte lettere opnås ved lidelse og modgang end ved bekvemmelighed og ro, som ældste Hales lærte os så smukt her til morgen. Fader Lehi lovede sin søn Jakob, at Gud ville »hellige [hans] lidelser og lade dem blive [ham] til velsignelse« (2 Nephi 2:2). Profeten Joseph fik løfte om, at »din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik, og om du er standhaftig, skal Gud forhøje dig i det høje« (L&P 121:7–8).

De fleste af os oplever i en eller anden grad det, skrifterne kalder »lidelsens ovn« (Es 48:10; 1 Nephi 20:10). Nogle bliver oplugt i tjenesten af et handikappet familiemedlem. Andre lider under, at en nær ven eller slægtning dør, eller at de mister eller får udskudt en retfærdigt mål såsom ægteskab eller at få børn. Endnu andre kæmper med personlige

svagheder eller med følelser af afvisning, utilstrækkelighed eller nedtrykt-hed. Ved hjælp af en kærlig himmelsk Faders retfærdighed og barmhjertig-hed kan den forfining og hellig-gørelse, der er mulig gennem sådanne oplevelser, hjælpe os til at opnå det, som Gud ønsker, vi skal blive.

Vi bliver udfordret til at gå gennem en omvendelsesproces frem mod det stede og den tilstand, der kaldes evigt liv. Dette opnås ikke kun ved at gøre, hvad der er rigtigt, men ved at gøre det af den rigtige årsag – nemlig Kristi rene kærlighed. Apostlen Paulus illustrerede dette i sin kendte belæring om vigtigheden af kærlighed (se 1 Kor 13). Årsagen til at kærligheden aldrig hører op, og årsagen til at kærligheden er større end selv de mest betydningsfulde gode gerninger, har nævnte, er, at kærlighed, »Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47), ikke er en *handling*, men en *tilstand*. Man tegner sig kærlighed gennem en række handlinger, der fører til en omvendelse. Kærlighed er noget, man bliver

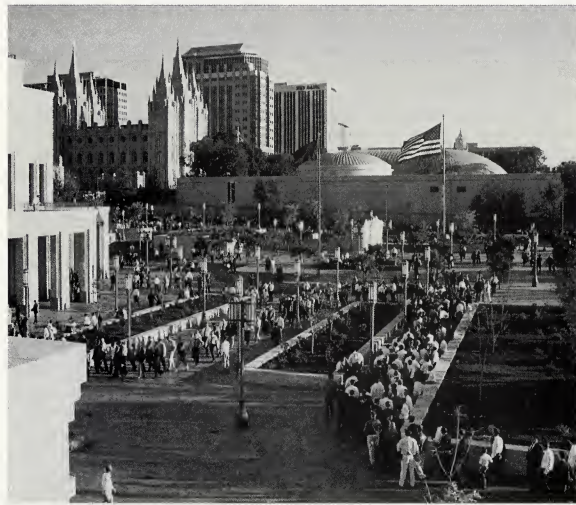
»Derfor,« som Moroni kundgjorde, »må menneskene have kærlighed, ellers kan de ikke arve« det sted, som er beredt for dem i Faderens bolig (Ether 12:34; fremhævelse tilføjet).

Alt dette er med til at give os en væsentlig forståelse af meningen med lignelsen om arbejderne i vingården, som Frelseren fortalte for at forklare, hvad Himmeriget er. Som I husker, så ansatte vingårdsejeren arbejdere på forskellige tidspunkter på dagen. Nogle sende han hen i vingården tidligt om morgenen, andre ved den tredje time og andre ved den sjette og niende time. Til sidst sendte han ved den ellefte time andre hen i vingården og lovede, at han ville betale dem, hvad de havde ret til (se Matt 20:4).

Da det blev aften, gav vingårdsejeren den samme løn til hver enkelt arbejder, selv til dem, der først var kommet til ved den ellefte time. Da de, som havde arbejdet hele dagen, så dette, »gav de ondt af sig over for vingårdsejeren« (Matt 20:11). Ejeren gav ikke efter, men påpegede blot, at han ikke havde gjort nogen uret, eftersom han havde betalt hver mand det beløb, de havde aftalt.

Denne lignelse kan ligesom andre lignelser lære os forskellige og værdifulde principper. Med det nærværende formål for øje kan vi lære af den, at Mesterens belønning ved den sidste dom ikke bygger på, hvor længe vi har arbejdet i vingården. Vi opnår ikke vores himmelske løn ved at stemple ind og ud. Det, der er afgørende, er, at vores arbejde på Herrens arbejdsplads har fået os til at *blive* noget. For nogle af os tager det længere tid end for andre. Det, der i den sidste ende er vigtigt, er, hvad vi er blevet takket være vores arbejdsindsats. Mange, der kommer ved den ellefte time, er blevet lutret og forberedt af Herren på andre måder end ved formel ansættelse i vingården. Disse arbejdere er ligesom den fær-digblanding, man kun skal tilsætte vand – den fuldkommengørende ordinance dåb og Helligåndens gave. Med denne tilsætning – selv i den

Konferencecentret (i forgrunden) skuer over templet i Salt Lake City, Tabernaklet (til højre for templet) og højhusene i Salt Lake Citys centrum.

ellefte time – er disse arbejdere på samme udviklingsstade og kvalificerede til at få den samme løn som dem, der har arbejdet længe i vingården.

Denne lignelse lærer os, at vi aldrig skal opgive håbet og kærlige forbindelser til familiemedlemmer og venner, hvis fine egenskaber (se Moroni 7:5–14) beviser deres udvikling frem mod det, som en kærlig Fader ønsker, at de skal blive. På samme måde viser forsoningens kraft og omvendelsens princip, at vi aldrig skal give op over for vore kære, som lige nu synes at træffe mange forkerte valg.

I stedet for at dømmе andre, bør vi bekymre os om os selv. Vi må ikke opgive håbet. Vi må ikke holde op med at stræbe. Vi er Guds børn, og det er muligt for os at blive det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.

Hvordan kan vi måle vores fremgang? I skrifterne foreslås der forskellige måder. Jeg vil blot nævne to.

Efter kong Benjamins store prædiken råbte mange af hans tilhørere, at Herrens Ånd »har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2). Hvis vi mister vores ønske om at gøre ondt, er vi på vej mod vores himmelske mål.

Apostlen Paulus sagde, at de, der har modtaget Guds Ånd, »har Kristi tanker« (1 Kor 2:16). Sådan som jeg forstår dette, betyder det, at de, der fortsætter frem mod den nødvendige omvendelse, begynder at se tingene, som vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, ser dem. De hører hans røst frem for verdens røst, og de gør tingene på hans måde frem for på verdens måde.

Jeg vidner om Jesus Kristus, vores Frelser og vores Forløser, hvis kirke dette er. Jeg vidner med taknemmelighed om Faderens plan, efter hvilken vi gennem Frelserens opstandelse og forsoning har vished om uddødelighed og muligheden for at blive det, der er nødvendigt for evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Verdens tant og fjas

Aldste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

»Mange mennesker, som er optaget af verdens anliggender, er ikke nødvendigvis i overtrædelse. Men de er helt afgjort på afveje og »foræder deres prøvelses dage« (2 Nephi 9:27).«

For den sande troende har verdens tant og fjas – med dens fornøjelser, magt, ros, penge og anseelse – altid været der. Men i vores tid er mange nyttige hjælpeanordninger blevet sat ud af spillet eller ødelagt. Desuden markedsføres verdens skadelige elementer ved hjælp af den omslignende teknologi og støttes af et bombardement af mediedækning, så det kan nå ud til hvert eneste hjem og landsby. Og alt dette i en tid, hvor mange allerede har vendt sig fra det åndelige og siger: »Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet« (Åb 3:17).

Kristi disciple derimod har den fordel, at hvis vi ser en stor, hvid limousine stoppe op, så ved vi, at den ikke er kommet efter os. Guds plan er ikke nydelsens plan, men »saliggørelsens plan«.

Verdens tant og fjas er magtfuld. Verdslig livsstil underbygges snedigt nok med forklaringer som: »Alle gør det jo.« Derved foregiver man, at man har majoriteten bag sig. Produkter fremmes og holdninger støttes ved hjælp af snu nichemarkedsføring.

Peter sagde: »... det, man ligger under for, er man slave af« (2 Pet 2:19). Brødre og søstre, den enkelte udformer sit eget fængsel!

Spottere udviser den ligegyldige adfærd, der forudsiges af Peter med disse ord: »Hvad bliver der af løftet om [Kristi] komme? ... alting [er] jo blevet ved at begynde, som det var fra skabelsens værdelse« (2 Pet 3:4). Sådanne kynikere tror fejlagtigt, at det konstante udskiftning af aktører på livets scene er udtryk for, at der ikke er nogen instruktør eller nogen drejebog.

Nogle er, som guldfisk i en bowlе, og tænker ikke det fjerneste over, hvem der skifter vandet og hælder foder ned (Jakobs Bog 4:13). Eller som et børnehavenbarn, der, fordi dets forældre er lidt forsinkede, tænker: »Mennesket er alene i universet.«

Det er da også rigtigt, at nogle oprigtigt stræber efter mere magt for at kunne gøre godt, men kun få mennesker er gode nok til at være magtfulde. Men lysten til magt og verdslig fokus suger den åndelige ilt ud, så nogle har »mistet evnen til at fornemme« (Ef 4:19; 1 Nephi 17:45; Moroni 9:20). Men alligevel er de,

Orglet i Konferencetret danner en imponerende baggrund for kirkeledere og et kor fra missionærskolen ved mødet lørdag eftermiddag.

trods de er gjort ufølsomme, mærkelig nok stadig i stand til at høre et tv-kamera blive tændt på 100 meters afstand. Og kampen om de ombejlede magtpositioner minder os om barndommens stoleleg.

Faktisk kan vores disciplinærighed afholde os fra at opnå verdens hæder. Som Balak sagde til Bileam: »Jeg har ganske vist lovet, at jeg ville betale dig, men Herren har forhindret, at du får betaling« (4 Mos 24:11). Anerkendelsens rouge tværes så let ud. Vi krymper os, når vi ser, hvordan de, der engang blev smigret af verden, ligesom Judas,

bliver udnyttet, foragtet og forkastet (se L&P 121:20). Men ikke desto mindre har deres hænder også brug for at blive løftet af os, når de er parat til det (Hebr 12:12; L&P 81:5).

Skønt ros og hyldest har sin plads, må vi ikke glemme Jesu ord om de, der modtager jordisk ære: »De har fået deres løn« (Matt 6:2, 5).

Der er en væsentligt årsag til al denne flygtighed, brødre og søstre: De, der overrækker verdens flygtige hæder, er selv blot flygtige væsner. De kan ikke give det, som er varigt, fordi de ikke selv ejer det! Og nogle,

som er klar over dette og ser så lidt, ønsker at få alt lige nu!

De foregående beklagelser fører frem til flere specifikke forslag.

Først og fremmest er der intet middel, som er stærkere end at trække mere på Helligåndens gaver, end vi gør i øjeblikket!

Lad os også ære familiens særlige plads. James O. Wilson har skrevet:

»Vi lærer at omgås andre mennesker i denne verden, fordi vi har lært at omgås vores familiemedlemmer. De, der flygter fra familien, flygter fra verden. Berøvet familiens hengivenhed, belæring og udfordringer, er de slet ikke klar til at møde verdens prøver, fordømmelse og krav« (*The Moral Sense*, s. 163).

Hvor er det dog ironisk, at nogle drager til »et land langt borte« (Luk 15:13) og forlader den frodige familiehave, hvor der måske nok er lidt ukrudt, for i stedet at slå sig ned i en ørken fuld af tidsler.

Personlig retskaffenhed, tilbedelse, bøn og studium af skrifterne spiller en stor rolle, når vi skal »aflægge det naturlige menneske« (Mosiah 3:19). Tag jer derfor i agt, når nogle kræver samfundets tolerance for deres personlige eftergivenhed!

Hvad enten vi er unge eller gamle, skal vi være gode venner, men også vælge vores venner omhyggeligt. Når vi vælger Herren først, bliver det meget lettere og sikrere at vælge sine venner. Overvej forskellen på venskaberne i Enoks stad og venskaberne i byerne Sodoma og Gomorra! Indbyggerne i Enoks stad valgte Jesus og hans livsstil og blev venner for evigt. Meget afhænger af, hvem og hvad vi vælger først.

Da han blev fristet »flygtede [han] ud« og viste, at han besad både mod og stærke ben! (1 Mos 39:12). Unge og voksne skal fjerne sig fra truende situationer.

Antallet af fortabte, der vender hjem, er sjældent stort nok, men regelmæssigt vender nogle dog tilbage fra »et land langt borte« (Luk

15:13). Men det var selvfølgelig bedst, om vi bliver ydmyge »ved ordet«, snarere end at skulle tvinges dertil af omstændighederne, men det kan også gå an! (Se Alma 32:13–14). Hungersnød kan skabe åndelig sult.

Ligesom den fortabte søn kan vi også vandre til »et land langt borte«, som måske ikke er længere væk end en afskyelig rockkoncert. Afstanden til »et land langt borte« måles ikke i kilometer, men i den afstand, som vores hjerte og sind har lagt til Jesus! (se Mosiah 5:13). Det er troskab, ikke geografiske afstande, som er afgørende!

Men trods verdens mægtige tant og fjas, er det alligevel åndelige følelser, der gør sig gældende. Tvivl på tvivl kan opstå. Alle de hurtige løsninger fjerner i virkeligheden ikke verdenslighedens tomhed og kedsohmhed.

Desuden opdager de, der flittigt kæmper sig op i de verdslige højder, at de blot sidder oveni en lille dyngne sand! De har arbejdet så hårdt for at nå dertil!

Hvorfor dog begære rigdom, hvis vi blot bruger »penge til det, som ikke er af nogen værdi . . . som ikke kan tilfredsstille jer« (2 Nephi 9:51).

Ligesom Jesus kan vi dagligt eller øjeblikkeligt beslutte os til ikke at give efter for fristelser (se L&P 20:22). Vi kan reagere på irritation med et smil, i stedet for at snerre, eller ved med varme at give oprigtig ros i stedet for iskold ligegyldighed. Ved at være forstående, i stedet for brydske, vil andre måske beslutte at holde ud lidt længere, i stedet for blot at give op. Kærlighed, tålmodighed og sagtmødighed kan være lige så smittende som ubehøvelthed og grovhed.

Vi kan tillade en befriende turbulens, som ryster den enkelte eller samfundet (se 2 Nephi 28:19). Hjertet, der higer efter verdens ting, skal måske knuses (se L&P 121:35). Sind, der er langt borte fra ham, skal måske vækkes med en advarsel (se Mosiah 5:13).

Mange mennesker, som er optaget af verdens anliggender, er ikke nødvendigvis i *overtrædelse*. Men de er helt afgjort på *afveje* og »forøder deres prøvelses dage« (2 Nephi 9:27). Hungersnød er der nogen, der stolt lever »uden Gud i verden« (Alma 41:11) med porte og døre, som er lukket indefra!

Men bid mærke i dette, brødre og søstre: Folk, der er alt for optaget af sig selv, vil uundgåeligt svigte andre!

Tillæg jer den indstilling, som Brigham Young anbefaler: »Sig til markerne, flokkene og hjordene, til guldet og sølvet, til gods og løssere, til bygninger og besiddelser, ja, til hele verden – vig bort, væk fra mine tanker, for jeg vil tilbede Herren« (Deseret News, 5. jan. 1854, s. 2). Der er mange måder, hvorpå vi kan bede verden om at »vige bort«.

Ægtemænd og hustruer kan med jævne mellemrum gå i rette med hinanden og gøre status. Måske er der brug for mindre justeringer, og desuden kan sådanne samtaler være mere dyrebare, end vi er klar over. Men alt for mange ægtepar har for travlt.

Øjeblikke er de molekylar, som evigheden er gjort af! For år tilbage sagde præsident Hinckley: »Det er ikke så meget de store begivenheder, som de små daglige beslutninger, der lægger kursen for vores liv . . . Vores liv er i virkeligheden summen af vores tilsyneladende ubetydelige beslutninger og vores evne til at leve op til de beslutninger« (Gordon B. Hinckley, *Caesar, Circus, or Christ?*, BYU Devotional, 26. oktober 1965, s. 3).

Heldigvis kan vore fejltrin hurtigt fjernes ved ukuelig omvendelse, ved at udvise tro nok til at gøre endnu et forsøg – hvad enten det gælder en opgave eller et forhold. En sådan udholdenhed er i virkeligheden en bekræftelse af vores sande identitet! Guds åndelige sønner og døtre behøver ikke permanent holdes nede, når de løftes op af Jesu forsoning. Kristi uendelige forsoning gælder derfor for vore begrænsede

fiaskoer! Derfor lyder bønnen i denne særlige salme:

Tilbøjelighed til at vandre, o Herre, jeg føler det, tilbøjelighed til at glemme den Gud, jeg elsker. Her er mit hjerte, o, tag det og besegl det, besegl det til at bo i dit himmelske hjem.

(»Come, Thou Fount of Every Blessing,« *Hymns*, 1948, nr. 70).

Det hjælper os til at modstå verdens tant og fjas, hvis vi ved, at vores liv, om end ufuldkommet, stort set er Herren velbehageligt (see *Lectures on Faith*, s. 67). Hvis vi er tilstrækkeligt hengivne, kan vi opnå denne stille vished!

Bekræftelsen på vores værd udspringer af at vide, *hvem vi er*, ikke blot af *hvad vi gør*. Jesu eftertænksomme ord står fast: »Hvad slags mænd [og kvinder] burde I da være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27; se også Matt 5:48; 3 Nephi 12:48).

At gøre det, som er værd at gøre, kan styrke vores karakter og evner, men jordiske forhold og muligheder varierer jo tilsyneladende meget. Men på trods af disse forskelle kan vi stadig blive mere som Kristus i vores evne til at være – mere kærlige, sagtmodige, tålmodige og underdanige.

Ved at være mere opmærksomme på, *hvad vi er*, snarere end udelukkende på, *hvad vi gør*, vil vores offentlige og private adfærd blive mere ens – nemlig Kristi mænd og kvinder. Vores egentlige værdi er jo alligevel *ikke afhængig af jordisk hæder*; ja, faktisk vil verden betragte os som svage og tåbelige (se 1 Kor 1:27). Som kontrast hertil har vi åbenbarede erklæringer såsom: »Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn« (Rom 8:16).

Gud er uendeligt meget mere interesseret i, at vi har en plads i hans rige, end i vores plads i organisationen. Vi kan spekulere på vores

indflydelsessfære, men han bekymrer sig om vores evne til at udøve selvbeherskelse. Faderen ønsker, at vi skal vende hjem og selv være et vidnesbyrd om vores livsførelse!

Og dog dukker vores jordiske misundelse af og til op på grund af stridigheder om penge, magt, krænkelse, anseelse eller den »kjortel« eller »fedekalv«, som gives til andre (se Luk 15:22–23).

Vi finder vores sande tilhørsforhold, når vi ved, hvem vi er, og hvem vi virkelig tilhører! Kan I huske de populære linjer om Anatevka fra *Spillemand på en tagryg*? Dér »ved enhver, hvem han er, og hvad Gud forventer af ham.« (Joseph Stein, *Fiddler on the Roof*, s. 3; fremhævelse tilføjet) og vi kunne tilføje: »Og hvad Gud forventer, han skal være«.

Og dog kan vi frit vælge de jordiske goder, der har så kort holdbarhed. Men vi bør dog huske på, at forude venter det store øjeblik, hvor hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende, at Jesus er Kristus! (Se Mosiah 27:31; L&P 88:104). Så vil æreslojerne og de jordiske troner stå tomme. Selv den store og rummelige bygning vil falde – med et brag! (Se 1 Nephi 8:26–28). Og så vil de, der har levet uden Gud i verden, bekende, at Gud er Gud! (se Mosiah 27:31). I mellemtiden bør hans karakter og egenskaber vække vores beundring og anspore til efterfølgelse.

Er det ikke vidunderligt, brødre og søstre, at Gud, som ved altting, alligevel giver sig tid til at lytte til vores bønner? Sammenlignet med den store kosmiske kendsgerning, hvad har verden da at tilbyde os? Et enkelt bifald, et flygtigt øjeblik beundring, et anerkendende blik fra en flygtig kejser?

Må Gud velsigne os til at se alt, som det virkelig er, og som det virkelig vil blive (se Jakobs Bog 4:13; L&P 93:24), og må vi give den herlighed og ære og pris til Gud, som jeg nu gør. I Jesu Kristi hellige navn. Amen! □

Præstedømmets møde

7. oktober 2000

»I skal hellige jer«

Ældste Jeffrey R. Holland

De Tolv Apostles Kvorum

»Kaldet i enhver tidsalder – og især vores tidsalder – er Josvas kald: I skal hellige jer, for i morgen vil Herren gøre undere blandt jer.«

Brødre, jeg elsker og ærer Guds præstedømme, og jeg er bæret over at stå sammen med dem, som har det. Mit budskab i aften er beregnet til os alle, uanset alder eller antal år i tjenesten, men jeg ønsker at tale særligt til diakonerne, lærerne og præsterne i Det Aronske Præstedømme, og de unge, nyordnede ældster i Det Melkisedekske Præstedømme – I i den opvoksende generation, I som skal være parate til at bruge jeres præstedømme, ofte på tidspunkter og måder, I ikke forventede.

I denne ånd er mit kald til jer i aften noget i retning af det kald, Josva gav til en tidligere generation af præstedømmebærere, unge mænd og dem, som ikke var så unge, og som havde brug for at udføre et mirakel

på deres tid. Til dem, som skulle færdiggøre det gamle Israels mest frygtindgydende opgave – at generobre og atter tage deres foruds forjættede land i besiddelse – sagde Josva: »I skal hellige jer, for i morgen vil Herren gøre undere blandt jer.«¹

Lad mig fortælle jer en beretning, der handler om, hvor hurtigt og hvor uventet »i morgen« kan komme og i nogle tilfælde, hvor lidt tid man kan have til at foretage for-hastet og forsøkt forberedelse.

En eftermiddag onsdag den 30. september 1998, i sidste uge var det kun to år siden, befandt et lilleput-fodboldhold sig på banen til den ugentlige træning i Inkom i Idaho. De var færdige med at varme op og var begyndt at spille lidt. Mørke skyer samlede, som de af og til gør om efteråret, og det begyndte at regne lidt, men det bekymrede ikke gruppen af drenge, som elskede at spille amerikansk fodbold.

Pludselig, tilsyneladende ud af ingenting, flængede et øredøvende tordenskrald luften og kunne ikke adskilles fra det lyn, som oplyste og bogstaveligt talt elektrificerede alting.

I dette øjeblik var en af mine unge venner, A. J. Edwards, som dengang var diakon i Portneuf Ward i McCammon Stav i Idaho, klar til at tage en bold, der var et sikkert mål i denne kamp, hvor holdet spillede mod hinanden. Men det lyn, der havde oplyst jorden og himlen,

Mænd fra Tabernakelkoret hæver deres stemmer i lovsrisning.

ramte A. J. Edwards fra toppen af hans foldboldhjelmtil hans skosåler.

Trykket fra lynnedslaget overvældede alle spillerne, slog nogle få til jorden, efterlod en af spillerne midlertidigt blind og resten af spillerne bogstaveligt talt forstummede og rystede. Instinktivt begyndte de at løbe hen mod en betonbygning, der stødte op til parken. Nogle af drengene begyndte at græde. Mange af dem faldt ned på deres knæ og begyndte at bede. Under alt dette lå A. J. Edwards livløs på banen.

Bror David Johnson fra Rapid Creek Ward i McCammon stav i Idaho, skyndte sig hen til spillerens side. Han råbte til træneren, der også var medlem af wardet, Rex Shaffer: »Jeg kan ikke føle nogen puls. Han har hjertestop.« Disse to mænd, som mirakuløst nok begge var uddannede i førstehjælp, begyndte hjertemassage i en kamp mellem liv og død.

Mens mændene arbejdede, sad holdets unge forsvarstræner, den 18-årige Bryce Reynolds, som er medlem af Mountain View Ward i McCammon stav i Idaho med A. J.'s hoved i sine hænder. Mens han iagttog bror Johnson og bror Shaffer

koncentreret give hjertemassage, fik han en tilskyndelse. Jeg er sikker på, at det var en åbenbaring fra himlen i ordets egentligste forstand. Han huskede levende en præstedømmevelsignelse, som biskoppen engang havde givet hans bedstefar ved en ligeså tragisk og ligeså livstruende ulykke for nogle år siden. Mens han nu holdt denne unge diakon i sine arme, erkendte han, at for første gang i sit liv skulle han bruge sit nyligt overdragne Melkisedekske Præstedømme på en lignende måde. I forventning om sin 19 års fødselsdag og kommende kald til at tjene på mission, var den unge Bryce Reynolds blevet ordineret til ældste blot 39 dage tidligere.

Uanset om han hørligt sagde ordene eller blot ytrede dem halvhøjt, sagde ældste Reynolds: »A. J. Edwards, i Herren Jesu Kristi navn og ved magten og myndigheden i Det Melkisedekske Præstedømme, som jeg bærer, velsigner jeg dig, at du vil blive OK. I Jesu Kristi navn. Amen.« Da Bryce Reynolds afsluttede denne korte, men inderlige velsignelse på en 18-årigs sprog, trak A. J. Edwards sit første åndedrag igen.

De fortsatte bønner, mirakler og yderligere præstedømmevelsignelser i hele denne oplevelse – deriblandt ambulancekørslen i høj hastighed til Pocatello og en næsten håbløs redningsflyvning til brandsårscentret ved University of Utah – kan hele familien Edwards fortælle os på et senere tidspunkt. Det er tilstrækkeligt at sige, at en meget rask og stærk A. J. Edwards sidder i forsamlingen i aften sammen med sin far som mine særlige gæster. Jeg talte for nyligt også i telefonen med ældste Bryce Reynolds, som har tjent trofast i Dallas-missionen i Texas i de sidste 17 måneder. Jeg elsker disse to vidunderlige unge mænd.

Unge venner i både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme, ikke alle bønner besvares så hurtigt, og ikke enhver præstedømmeudtalelse kan befale fornyelse eller opretholdelsen af livet. Af og til er Guds vilje anderledes. Men, unge mænd, I vil, hvis det ikke allerede er tilfældet, lære, at i utrygge, selv i farlige stunder vil jeres tro og jeres præstedømme kræve det allerbedste af jer og det bedste, I kan kalde ned fra himlen. I drenge i Det Aronske Præstedømme bruger ikke præstedømmet på

nøjagtig samme måde som en ordineret ældste bruger Det Melkisedekske, men alle præstedømmebærere skal være redskaber i Guds hænder og for at være det, skal I – som Josva sagde – »hellige jer«. I skal være rede og værdige til at handle.

Det er derfor, Herren gentagne gange siger i skrifterne: »Rens jer, I, som bærer Herrens kar!«² Lad mig fortælle jer, hvad denne vending, »bærer Herrens kar« betyder. I gamle dage havde det mindst to betydninger, begge i henhold til præstedømmets arbejde.

Den første henviser til generhvervelsen og tilbageleveringen til Jerusalem af forskellige tempelredskaber, som af kong Nebukadnezar var blevet bragt til Babylon. Med hensyn til fysisk at klare tilbageleveringen af disse ting mindede Herren disse forudoms brødre om helligheden af det, der havde med templet at gøre. Derfor skulle de, når disse forskellige skåle, kummer, bægre og andre kar skulle bæres tilbage til deres hjemland, selv være så rene som de ceremonielle redskaber, de bar.³

Den anden betydning har noget med den første at gøre. Lignende kar og redskaber blev brugt til rituelt at rense i hjemmet. Apostlen Paulus sagde, da han skrev til sin unge ven, Timotheus, om dem: »I et stort hus er der ... redskaber af guld og sølv, men også af træ og ler« – hvilket var til vask og rensning, som

det foregik på Frelserens tid. Men Paulus fortsætter med at sige: »Den, der holder sig fri af [uværdighed] ... bliver et redskab til fint brug, helligt, nyttigt for husets herre, *anden* deligt til alt godt arbejde.« Derfor sagde Paulus: »Sky de ungdommelige tilbøjeligheder ... stræb efter retfærdighed ... påkald Herren af et rent hjerte.«⁴

I begge disse bibelske beretninger er budskabet, at som præstedømmebærere skal vi ikke alene *håndtere* hellige kar og symboler på Guds magt – tænk f.eks. på at forberede, velsigne og omdele nadveren – men vi skal også *være* et helligt redskab. I øvrigt fortæller profeterne og apostlene os, at på grund af det, vi skal *gøre*, og endnu vigtigere på grund af det, vi skal *være*, skal vi »sky de ungdommelige tilbøjeligheder« og »påkald Herren af et rent hjerte.« De beder os om at være rene.

Vi lever i en tidsalder, hvor denne renhed bliver sværere og sværere at bevare. Med moderne teknologi kan selv jeres yngste brødre og søstre bogstaveligt talt blive båret rundt i verden, før de er gamle nok til at sidde på en trøjule cykel og køre sikkert tværs over vejen. Det, der i min generation var sorgløse øjeblikke med at gå i biografen, se TV eller læse blade, er nu med den yderligere tilgang til video, Internettet og personlige computere, blevet *for* *nøjelser*, belastet med virkelig moralsk fare. Jeg fremhæver dette ord *for* *nøjelser*. Ved I, at den oprindelige latinske betydning af ordet »for *nøjelser*« var »en afledning af sindet, beregnet på at bedrage«? Uheldigvis er det stort set, hvad *for* *nøjelser* i vore dage igen er blevet i hænderne på ærkebedrageren.

For nylig læste jeg en forfatter, som sagde: »Vores fritid, selv vores leg, er en alvorlig sag. [Det er fordi], der ikke er noget neutralt sted i universet: Enhver kvadrantcentimeter, hvert sekund gør Gud krav på og Satan *gør* modkrav.«⁵ Jeg tror, at det er fuldstændig sandt, og intet kar eller modkrav noget sted er mere

afgørende og iøjnefaldende end det, der bliver krævet af sindet og moralen, de unges personlige renhed.

Brødre, en del af min advarslerøst i aften er, at dette kun bliver værre. Døren til eftergivenhed, døren til uanstændighed og tarvelighed og utugtighed åbnes tilsyneladende kun den ene vej. Den åbner sig kun mere og mere, den går tilsyneladende aldrig i. Den enkelte kan vælge at lukke den, men det er sikkert, at historisk set vil flertallets lyster og flertallets regler ikke lukke den. Nej, inden for de moralske grænser er den virkelig kontrol, man har, selvkontrol.

Brødre, hvis I kæmper med selvkontrol med hensyn til det, I ser på eller lytter til, med det I siger, eller hvad I gør, så beder jeg jer om at bede til vor himmelske Fader for at få hjælp. Bed til ham som Enos gjorde, han som kæmpede med Gud og kæmpede i ånden.⁶ Kæmp som Jakob gjorde med englen, og nægt at lade ham gå, før en velsignelse er kommet.⁷ Tal med jeres mor og far. Tal med jeres biskop. Få den bedste hjælp, I kan, fra alle de gode mennesker, som er omkring jer. Undgå for enhver pris andre, som vil friste jer, svække jeres vilje eller forlange jeres problemer i det uendelige. Hvis nogle ikke føler sig helt værdige i aften, så kan han blive værdig ved omvendelse og Herren Jesu Kristi forsoning. Frelseren græd og blødt og døde for jer. Han har givet alt for jeres lykke og frelse. Han vil sandelig ikke tilbageholde hjælp fra jer nu!

Så kan I hjælpe andre, som I bliver sendt til, nu og i fremtiden som en, der har Guds præstedømme. Så kan I, som missionærer, være det, som Herren beskrev som »læge for Kirken«.⁸

Unge mænd, vi elsker jer. Vi bekymrer os for jer og ønsker at hjælpe jer på alle de måder, vi kan. For næsten to hundrede år siden skrev William Wordsworth, at »verden er for meget i os.« Hvad i alverden ville han mon sige om de indgreb, der sker på vore sjæle og

følsomheden i dag? Når vi taler om nogle af disse problemer, som I står overfor, ved vi, at et absolut flertal af unge mænd trofast efterlever evangeliet og står principfast for Herren. Jeg er sikker på, at denne gruppe omfatter det overvældende flertal af alle, som lytter her i aften. Men de advarsler, vi giver til de få, er vigtige påmindelser selv til de trofaste.

I anden verdenskrigs vanskeligste og mest nedslående dage, sagde Winston Churchill til folket i England: »For hvert eneste menneske kommer ... dette særlige øjeblik, hvor han i overført betydning bliver prikket på skulderen og tilbudt en mulighed for at gøre noget særligt, som han alene kan med hans talenter. Hvor er det en tragedie, hvis han i dette øjeblik er uforberedt eller ukvalificeret til arbejdet, som ville blive hans største time.«

Brødre, i forbindelse med en endnu mere alvorlig form for åndelig krigsførelse, kommer dagen måske – ja, jeg er sikker på, at den vil komme – hvor lyntet så at sige slår ned i en uventet situation eller på et tidspunkt med stort behov, og fremtiden vil være i jeres hænder. Vær rede, når den dag kommer. Vær stærke. Vær altid rene. Respektér og ær præstedømmet, som I har, i aften og for evigt. Jeg vidner om dette værk, om den magt, vi har fået til at lede det, og om behovet for at være værdig i denne administration. Brødre, jeg vidner om dette kald i alle tidsaldre – og især i jeres alder – er Josvas kald: »I skal hellige jer, for i morgen vil Herren gøre undere blandt jer.« I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

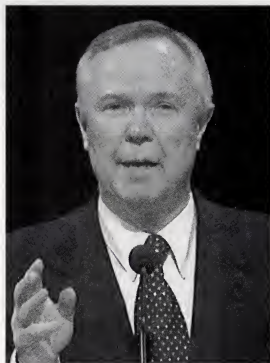
1. Jos 3:5.
2. Es 52:11; se også 3 Nephi 20:41; L&P 36:42; 133:5.
3. Se 2 Kong 25:14–15; Ezra 1:5–11.
4. 2 Tim 2:20–22, fremhævelse tilføjet.
5. C. S. Lewis, *Christian Reflections*, s. 33.
6. Se Enos 1:2–10.
7. 1 Mos 32:24–26.
8. L&P 31:10.

Levende profeter, seere og åbenbarere

Ældste Dennis B. Neuenschwander

De Halvfjeds' Præsidium

»Der er en voksende kløft mellem verdens standarder og Guds riges og evangeliums standarder, og ... levende profeter belærer altid om Guds standarder.«

Brødre, denne aften kunne jeg tænke mig at fortælle jer om en oplevelse, der har betydet meget for mig. Ved mødet søndag eftermiddag under aprilkonferencen den 6. april 1986 fandt der en højtidelig forsamling sted med det formål at opretholde Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og som Kirkens 13. præsident. Alle medlemmer af Kirken blev opfordret til at deltage enten ved at være til stede i Tabernaklet eller via radio eller fjernsyn. Som familie tog vi imod opfordringen til at deltage hjemme. Bortset fra vores ene søn, som da var på mission, var vi der alle sammen – en højpræst, en præst, en diakon, vores 11-årige søn

og min hustru LeAnn. Efter anvisning og efter tur rejste vi os, hver især som bærer præstedømmet, dernæst rejste vi os alle som familie for at opretholde præsident Benson.

Hvorfor kalder Herren profeter, seere og åbenbarere? Og hvordan opretholder vi dem?

Det grundlæggende ansvar for profeterne, seerne og åbenbarerne, som alle besidder apostolsk myndighed, er at bære et sikkert vidnesbyrd om Jesu Kristi navn over hele verden. Dette grundlæggende kald til at være et særligt vidne om hans navn har været uforandret, når som helst der har været apostle på jorden. Dette vidnesbyrd, formidlet af Helligånden gennem åbenbaring, var kernen i Kirken på Det Nye Testaments tid og er kernen i Kirken i vore dage. På pinsedagen bar Peter et rent vidnesbyrd om, at Jesus af Nazaret blev udleveret, naglet og dræbt, og at han blev oprejst, idet han havde gjort »ende på dødens veer,« hvilket de, apostlene, alle var vidner på.¹ Så brændende var dette vidnesbyrd om Jesus Kristus, da det blev udtalet af en levende apostel, at der fandt en forandring sted i hjertet, og at omkring 3.000 mennesker blev døbt til deres synders forladelse. Vi læser om, hvordan disse nyomvendte »holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødtets brydelse og ved

bønnerne.«² Denne beretning i Apostlenes Gerninger fører en dyb åndelig betydning til de ord, som Paulus senere skrev til efeserne, at de, der antager evangeliet, kommer til at tilhøre Guds husstand og »er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.«³

I denne gengivelsens uddeling belærte profeten Joseph Smith om, at »de fundamentale principper og grundsætninger i vor religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og for til himlen; og alt andet, som falder ind under vor religion, er kun tillæg dertil.«⁴

I overensstemmelse med dette guddommeligt bemyndigede ansvar om at bære et sikkert vidnesbyrd om Jesu Kristi navn over hele verden har de levende profeter i vore dage båret deres vidnesbyrd. I proklamationen *Den levende Kristus* forkynder de gengivelsen af hans præstedømme og genoprettelsen af Kirken, de vidner om hans andet komme og bærer »som hans behørigt indsatte

apostle vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, Guds udødelige Søn.«⁵

Fordums såvel som nutidige apostle bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi navn, fordi »der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn.«⁶

For det andet belærer profeter, seere og åbenbarere tydeligt om Guds ord, så alle hans børn kan få gavn deraf og blive velsignet ved lidighed mod deres belæringer. Om Joseph Fielding Smith har præsident Hinckley skrevet: »Han talte lige ud af posen og uden omsvøb. Sådan er en profets mission.«⁷ Behovet for profetiske lærere, der kender Guds åbenbarede ord, og som forkynder det bramfrit og uden undskyldning, er lige så vigtigt i vore dage, som det nogen sinde har været. I en forvirrende verden med modstridende tanker, foranderlige værdier og selviske ønsker om magt kan vi med fordel og myndeligt studere samtalen mellem Filip og manden fra Etiopien.

Mens denne mand var i færd med at læse skrifterne, løb Filip hen til ham og spurgte: »Forstår du også det, du læser?« Han svarede: »Hvordan skal jeg kunne det, når der ikke er nogen, der vejleder mig?«⁸

Alma belærte Herrens folk: »Betro [ikke] nogen at være jeres lærer eller præst, uden at han er en Guds mand, som vandrer på hans vej og holder hans bud ...

... og ingen blev indviet, medmindre det var retfærdige mænd.

Derfor vågede de over deres folk og nærrede dem med det, der hører til retfærdighed.«⁹

Disse ord beskriver fuldstændigt de profeter, seere og åbenbarere, som leder denne kirke. De forkynder Guds ord med tydelighed, myndighed og forstand.

For det tredje opretholder vi 15 mænd ikke kun som profeter og åbenbarere, men også som seere. At vi har seere blandt os tales der ikke meget om, men evnen til at se ind i fremtiden støtter apostlens vidnesbyrd og belæringer med kraft og myndighed. Jeg henviser til to skriftsteder, der taler om denne vigtige og

enestående kaldelse. Ammon belærte kong Limhi i Mormons Bog, om, at »en seer kender til forbigangne ting og tilkommende ting, og ved dem skal alle ting åbenbares ... og ting, som ellers ikke ville blive bekendtgjort, skal ligeledes gøres kendt ved dem.«¹⁰

I Den Kostelige Perle læser vi, at Herren bad Enok om at salve sine øjne med ler og vaske dem, så han kunne se. Det gjorde Enok så. »Og han så ... ting, som ikke er synlige for det naturlige øje. Fra den tid spredtes det ord i landet: En seer har Herren oprejst for sit folk.«¹¹

Hvad angår spørgsmålet om, hvad vore dages seere kundgør, som ellers ikke kunne blive kundgjort, og hvad de ser, som ikke er synligt for det naturlige øje, giver jeg et meget enkelt svar. Lyt, fundér og tænk bønsumt over, hvad de belærer om, og hvad de gør. Når du gør dette, viser der sig et mønster, som afslører meget, og deri findes svaret på dette spørgsmål.

Nå, men tilbage til min families oplevelse med den højtidelige forsamling. Da afstemningen var færdig, sagde præsident Hinckley, som ledte mødet: »Tak til alle søskende for deres støtte. Vi føler, at I har opretholdt os – ikke kun med jeres oprakte hånd, men også af hjertet og med jeres tro og bønner, som vi har så inderligt brug for, at I fortsat vil gøre.«¹² Brødre, vores opretholdende støtte af profeter, seere og åbenbarere findes ikke kun i den oprakte hånd, men i højere grad i vores mod, vidnesbyrd og tro til at lytte til, give agt på og følge dem.

Men jeg spørger mig selv: Hvis det er så indlysende, hvorfor er det så svært? Der kan være mange svar på dette, men jeg tror, at der i virkeligheden kun er ét. De fleste af vore vanskeligheder kan spores tilbage til vores ønske om at være mere antagelige for verden end for Gud.

En levende profets belæringer er ofte i modstrid med verdens tendenser. Som sidste dages hellige og bærere af Guds præstedømme må vi

forstå, at der er en voksende kløft mellem verdens standarder og Guds riges og evangeliums standarder, og at levende profeter altid belærer om Guds standarder. Hvor gerne vi end ville tilpasse evangeliet til verden, så hverken kan det, vil det, har det nogen sinde, og det vil aldrig nogen sinde blive det.

Der er så meget i vore dages verden, der bygger på vellevned, øjeblikkelig fortjeneste og tilfredsstillelse samt social anerkendelse for enhver pris. Guds rige og evangelium er så meget mere end dette. Blandt de egenskaber, Gud sætter pris på, er der tålmodighed, langmodighed, udholdenhed, venlighed og broderlig kærlighed, og ingen af disse egenskaber er kortfristede eller bliver fremlekket på et øjeblik.

Brødre, at have levende profeter, seere og åbenbarere blandt os og så ikke lytte til dem er ikke bedre end slet ikke at have dem. Profeten Jakob håbede på, at de ord, der med så meget besvær blev skrevet på pladerne af retskafne mænd, ville blive modtaget af deres børn med

taknemmeligt hjerte, og at de kunne lære af dem »med glæde og ikke med sorg.«¹³ Måtte vi være kloge nok til at gøre ligeledes med ordene fra vor tids levende profeter, seere og åbenbarere.

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi forsonings frelsende kraft. Jeg bærer vidnesbyrd om levende profeter, seere og åbenbarere. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

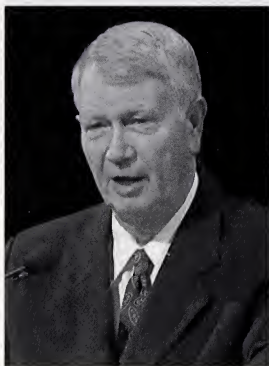
1. ApG 2:23–24; se også vers 32.
2. ApG 2:42.
3. Ef 2:20.
4. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 143.
5. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liuhona*, apr. 2000, s. 3.
6. Mosiah 3:17.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 525.
8. ApG 8:30–31.
9. Mosiah 23:14, 17–18.
10. Mosiah 8:17.
11. Moses 6:36; se også vers 35.
12. *Stjernen*, okt. 1986, s. 77.
13. Jakobs Bog 4:3.

Satans sæk med snetter

Biskop Richard C. Edgley

Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Vil vi lytte til »Satan, som er ophavsmanden til alle løgne ...? Eller skal vi tro på en kærlig himmelsk Fader, som er kilden til al sandhed og lykke?«

Som ung mand, der netop var færdig med mit første studieår og med behov for at tjene penge til at gå på den mission, som jeg ønskede, tilbragte jeg sommeren med at arbejde i Jackson Lake Lodge i Jackson Hole i Wyoming. Mange unge studerende kom her for at arbejde i dette uberørte og smukke område.

En af disse unge var en ung kvinde, Jill, fra San Francisco i Californien. Da jeg sammen med nogle få venner mente, at en ung kvinde fra en storby måske havde en lidt naiv opfattelse af dette nye miljø, så vi det som vores pligt at belære hende om, hvordan tingene er i det virkelige Vesten. Vi besluttede at tage hende med ud på en »snettejagt«. For dem af jer, som ikke er bekendt med en snettejagt, så er det kun en grov spøg, for der

findes ikke noget, der hedder en snette, i det mindste ikke i det vestlige USA. De nødvendige redskaber til en sådan snettejagt er en kæp og en stofpose. »Jægeren« bliver bedt om at gå gennem buskadedet, mens vedkommende slår på buskene med en kæp og kalder på snetten med skinger og latterlig stemme. De ikke eksisterende snetter bliver således drevet ind i stofposen.

Vi gav Jill stofposen og en kæp og et område at jage i på den anden side af bakken. Planen var at vende tilbage til vores udgangspunkt i løbet af 15 minutter, hvor det var meningen, at vi skulle tælle vores snetter.

Da hun ikke vendte tilbage på det fastsatte tidspunkt, frydede vi os over den alvor, som hun lagde for dagen i sin jagt. Efter ca. en halv time mente vi, at det var tid til at redde hende, forklare spøgen, le lidt og så alle spise middag. Men det viste sig imidlertid, at hun havde taget sin snettejagt langt mere alvorlig, end vi havde forventet – hun var ikke til at finde i det område, hun havde fået tildelt. Efter at have gennemført området nøje og ikke fundet noget spor, begyndte vi at bevæge os ind i skovene, idet vi råbte hendes navn for fuld kraft, men alt sammen uden resultat.

Vi håbede, at hun måske var gået tilbage til sin sovesal, så vi vendte tilbage og bad nogle unge kvinder om at søge efter hende der, men det gav heller ikke resultat. Det var nu ved at blive mørkt, og vi blev mere og mere bekymret. Vi samlede alle

de unge mænd, som vi kunne finde fra drengenes sovesal, og fortsatte eftersøgningen med lommelygter langt inde i skoven. Og da det var blevet rigtigt godt mørkt, besluttede vi – der både var bange, bekymrede og hæse af at råbe – at det nu var tid til at melde vores latterlige handling til skovbetjentene. Mens vi stod der foran sovesalene og forsøgte at finde ud af, hvilken modig sjæl der skulle have det privilegium at fortælle om hendes forsvinden, dukkede Jill pludselig op – ikke fra sin egen sovesal, men fra en vens, som hun havde spist middag sammen med (hvilken middag vi tilfældigvis også gik glip af) og med hvem hun havde tilbragt en hyggelig aften med sine venner. Hendes første ord til os, da hun kom hen til os, sagde det hele: »Hvordan har I drenge det med at jage snettejægere?« Nå, så meget for den naive byboer og så meget for det virkelige Vesten. Det var os spøgen gik ud over, og jeg har aldrig siden haft et ønske om flere snettejagter.

Men der findes en anden form for »snettejagt«, som findes omkring os, og som vi kan blive de naive ofre for. Det er ikke nogen spøg, og det slutter ikke med en god latter og lidt godt kammeratskab. Satan er den store bedrager, løgner og fjende af alt, hvad der er godt, herunder vores lykke og vores velbefindende. Hans største ønske er at ødelægge vor himmelske Faders plan for lykke og gøre os »ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27). Da han selv er ophavsmanden til og den, der udfører bedraget, er han i virkeligheden også den, som indbyder os til at deltage i hans snettejagt og fylde vores poser med spænding, sjov, popularitet og det såkaldte »gode liv«. Men hans løfter er lige så meget et bedrag som den ikke eksisterende snette. Hvad han virkelig tilbyder er løgne, sorg, åndelig fornedrelse og tab af selvværd.

Satans salgsskrig, som han sender os af sted med for at fylde vores pose, er: »Æd, drik og vær lystig, thi i

morgen skal vi dø« (2 Nephi 28:7). Hans indbydelse lyder både spændende og overbevisende. Nephi beskriver hans salgsteknik som »berolige«, »smiger« og »neddysse«, mens han siger: »Alt er vel« (2 Nephi 28:21–22). Blandt de ting, som Satan ønsker, at vi fylder vores pose med, er umoral i alle dens former, herunder pornografi, upassende sprog, tøj og adfærd. Men sådanne onde gerninger medfører følelsesmæssige kvaler, tab af åndelighed, tab af selvspekt og tabte muligheder for en mission eller et tempelægteskab og af og til endda uønsket graviditet. Satan vil lægge os i lænker ved at få os til at lægge narkotika, alkohol, tobak og andre afhængighedsskabende former for adfærd i vore tasker.

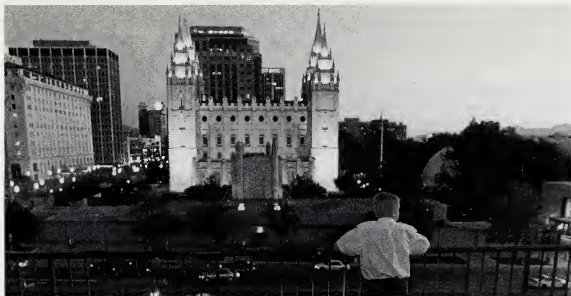
Satan vil fortælle os, at det er i orden, og at »alle andre gør det.« Han vil fortælle os, at det vil bringe popularitet og accept. Satans løgne kan være meget tillokkende, især på det kritiske tidspunkt i livet, hvor unge mennesker higer efter accept og popularitet.

Men der findes visse gode råd om, hvad vi skal undgå at fylde vore poser med. I kan genkende disse fingerpeg, fordi de er så almindelige, og de er kendte – fingerpeg som:

- »Alle andre gør det.«
- »Der er ingen, der får det at vide.«
- »Det skader ikke nogen.«
- »Det gør ikke noget, bare denne ene gang.«
- »Og hvad så?«
- »Du kan omvende dig bagefter og stadig tage på mission og blive gift i templet.«
- »Kristus sonede for dine synder, han vil tilgive dig.«

Når sådan retfærdiggørelse enten siges direkte af andre eller på snedig vis ved fristerens hvisken, så er I advarete. Lyt ikke! Lad være! Bare lad være!

Gud, vor kærlige Fader, som er kilden til al sandhed, har advaret os om Satans bedrag. Lyt til det, som Herren har sagt gennem sine profeter:

Templet i Salt Lake City i tusmørke set fra Konferenceterrassen.

Paulus underviste de hellige i Korinth: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16–17).

• Jakob advarede de fordums nephiter: »Men ve, ve jer, som ikke er rene af hjertet, som er urene for Gud i dag« (Jakobs Bog 3:3).

• Alma mindede sin vildfarne søn, Corianton, om seksuel urenhed: »Ved du ikke, min søn, at disse ting er en vederstyggelighed i Herrens øjne?« (Alma 39:5) Og han sagde videre til Corianton: »... ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

For at vi ikke skal tro, at disse advarsler kun er for folk på Bibelens tid, så lyt til det, som vores nutidige profet, præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Til trods for den såkaldte »nye moral«, til trods for de meget omdiskuterede ændringer i de moralske standarder, findes der ingen tilstrækkelig erstatning for dyd. Guds standarder udfordres måske nok over hele verden, men Gud har ikke ophævet sine befalinger« (»Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, *Liahona*, okt. 1999, s. 26; fremhævelse tilføjet).

Så vi spørger os selv: »Hvem skal vi tro på i vores søgen efter lykke og velbefindende?« Skal det være Satan, som er ophavsmanden til alle løgne og alt bedrag, og hvis ene

hensigt er at ødelægge os? Eller skal vi tro på en kærlig himmelsk Fader, som er kilden til al sandhed og lykke, og hvis eneste hensigt er at belønne os med sin evige kærlighed og glæde?

Vi kommer måske fra ydmyge forhold, har måske en begrænset uddannelse, og synes måske, at vi ikke har nået noget i verdenslig sammenhæng. Og på grund af Satans bedrag, føler vi os måske fra tid til anden uden betydning, værdiløse eller udelige. Men lad os aldrig glemme – vi er dem, som er udvalgt til at bære Guds præstedømme, vi er kaldet af ham, som hans ordnede repræsentanter, og det gør os til noget.

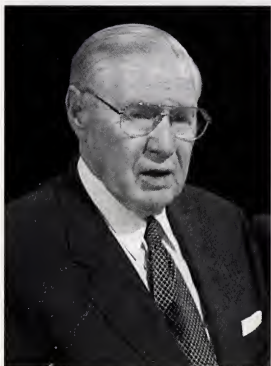
På grund af hans præstedømme er vi bemyndede. Vi er alle af kongelig æt. Og vi besidder evnen til at skelne mellem Satans snetter og Guds sande principper for lykke. Og da vi ved, hvem vi er, og da vi er begavet med Helligånden og bemyndiget med hans præstedømme, så besidder vi kraft til bare at sige nej: »Nej, Satan, jeg vil ikke være et offer for din bedrageriske, ondsindede og ofte dødelige snetterjagt.« Jeg vidner om, at ugudelighed aldrig har været lykke (se Alma 41:10), og ugudelighed vil aldrig være lykke. Jeg vidner endvidere om, at lykke og selvværd nu og fremover kun kan komme ved at efterleve principperne fra ham, som skabte planen for lykke. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Den indre fjende

Præsident James E. Faust

Andenrødgiver i Det Første Præsidentskab

»Enhver af os må træne sig selv til at være modige, veldisciplinerede og trofaste præstedømmebærere, som er parat til at benytte de nødvendige våben til at kæmpe mod det onde og vinde.«

Mine kære brødre i præstedømmet, jeg vil udtrykke min kærlighed og påskønnelse for hver af jer. Vi er taknemlige for alt det, som I gør for at føre værket frem overalt i verden. Jeg føler mig ydmyg og bæret over at være en af jer.

Endnu før verden begyndte, indledtes en stor krig i himlen mellem det godes og det ondes kræfter.¹ Den krig raser stadig og stedse voldsommere. Satan er stadig hærfører for de ondes hærskarer. Han frister os stadig, som han fristede Moses: ». . . du menneskesøn, tilbød mig.«² Som præstedømmebærere er vi indrulleret i retfærdighedens store hær for at kæmpe mod Lucifers styrker. Enhver af os må træne sig selv til at være modige, veldisciplinerede og trofaste præstedømmebærere, som

er parat til at benytte de nødvendige våben til at kæmpe mod det onde og vinde. Paulus sagde, at disse våben er »retfærdighed som brynje«, »troens skjold«, »frelsens hjelm« og »Åndens sværd«, som er Guds ord.³

I aften vil jeg gerne tale om den kamp, som enhver af os må udkæmpe inde i os selv. Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Vor første fjende finder vi i os selv. Det er en god ting at overvinde denne fjende først og underkaste os Faderens vilje og være fuldstændig lydige mod livets og frelsens principper, som han har givet til verden for menneskenes frelse.«⁴ Sagt med enkle ord, så betyder det, at vi skal styrke det gode i os selv og overvinde Satans fristelser. Vi har en sikker vejviser. Alma siger: ». . . det, der er godt, kommer fra Gud, og det, der er ondt, kommer fra djævelen.«⁵

Robert Louis Stevenson fangede denne konstant kamp mellem godt og ondt i sin klassiske roman om dr. Jekyll og mr. Hyde. Historien fortæller os, at i begyndelsen »er dr. Jekyll en højt estimeret læge i London, en god og venlig mand, der i sine unge dage havde vist en snert af ondskab, som det dog var lykkedes ham at undertrykke. Lægen, der er meget interesseret i forskellige stoffer, er faldet over et stof, der kan forvandle hans ydre, så han ligner en afskyelig dværg, selve indbegrebet af ondskab, som han kalder mr. Hyde. En lignende dosis får ham til at forvandle sig tilbage til den gode

doktors skikkelse og væsen. Lægen forvandler sig ofte til mr. Hyde, hvilket gav den side af hans natur større og større magt. Jekyll finder det stedse sværere at vende tilbage til sin dydige natur, og han forvandler sig også af og til til mr. Hyde uden at have taget stoffet.«⁶ I skikkelse af mr. Hyde begår han mord, og da stoffet ikke længere kan forvandle ham til den rare dr. Jekyll, kommer sandheden for en dag, og Hyde begår selvmord. Stofmisbruget knuste hans liv. Sådan kan det også være i virkeligheden.

Nøglen til aldrig at forvandle sig til en ond, ugudelig mr. Hyde er at beslutte sig for ikke at give efter for nedbrydende fristelser. I må aldrig, aldrig eksperimentere med vanedannende stoffer. Lad være med at anvende tobak i nogen form eller tage andre vanedannende stoffer. Hold jer fra berusende spiritus. Afhængighed medfører konsekvenser, som er svære at overvinde.

Vi får velsignelser ved at holde fast ved vores principper. Da jeg var præsident for Cottonwood Stav, var dr. Creed Haymond en af vore stavspatriarker. Han bar nu og da kraftigt vidnesbyrd om visdomsordet. Som ung mand var han holdkaptajn for University of Pennsylvanias atletikhold. Bror Haymond og hans hold blev i 1919 indbudt til at deltage i det årlige løbestævne for amerikanske universiteter. Aftenen før stævnet gav hans træner, Lawson Robertson, der havde været træner for flere olympiske hold, løberne besked på at drikke lidt sherry. På den tid troede trænerne fejlagtigt, at vin virkede styrkende på muskler, der var blevet stive af hård træning. Alle de andre løbere drak sherry, men bror Haymond sagde nej tak, fordi hans forældre havde belært ham om visdomsordet. Bror Haymond var meget nervøs, for han brød sig ikke om at være ulydig mod sin træner. Han skulle løbe mod nogle af verdens hurtigste mænd. Sæt nu han klarede sig dårligt næste dag?

Hvordan kunne han så se træneren i øjnene?

Ved stævnet den følgende dag var resten af holdet syge og klarede sig meget dårligt, hvis de da ikke var for syge til overhovedet at løbe. Men bror Haymond var rask og vandt både 100 meter og 200 meter løbene. Hans træner sagde: »Du har lige løbet 200 meter på den hurtigste tid, som noget menneske nogensinde har gjort det.« Den aften og resten af sit liv var Creed Haymond taknemlig for sin tro på efterlevelsen af visdomsordet.⁷

Da jeg var i militæret under den anden verdenskrig traf jeg nogle lovende unge mænd. Men lidt efter lidt så jeg nogle af dem vende sig fra dr. Jekylls hæderlige, gudfrygtige egenskaber og tillægge sig mr. Hydys lave karakter. For nogle begyndte det med, at de drak kaffe, fordi vandet var beskidt, og de vandrensende piller havde en ubehagelig smag. Kaffen førte til, at nogle af og til drak en øl. Alle soldater, som gjorde tjeneste i udlandet, fik tildelt en ration cigaretter og af og til en flaske whisky, som var en lille formue værd.

Præsident George Albert Smith gav engang dette råd: »Hvis I krydser så meget som en tomme over på djævelens side af stregen, så er I i fristerens magt, og hvis det lykkes for ham, vil I ikke kunne tænke eller træffe fornuftige beslutninger, for I vil have mistet Herrens ånd.«⁸ Nogle soldater holdt sig på den sikre side af stregen og undlod at eksperimentere eller handle med disse vanedannende stoffer, skønt vi fik dem ganske gratis. Men andre røg af cigaretterne eller drak af spiritussen som en adspredelse i krigens trængsler. Der var endda nogle, som lod sig drage ind i umoral, fordi de mente, at krigens gru retfærdiggjorde, at de sænkede deres standarder og lod mr. Hyde-iden af deres personlighed få overmagt.

Efter krigen opdagede de, der var blevet afhængige af tobak, spiritus og umoral, at de ikke kunne ryste disse dårlige vaner af sig. De unge

Gæster går ned ad en trappe fra Konferencencentrets terrasseniveau til parketniveau.

mænd, der til at begynde med var så lovende, overskred stregen tomme for tomme, indtil de havde berøvet sig selv og deres familier den lovede lykke og i stedet endte i skilsmisse, knuste familier og sorg.

De, der aldrig sænkede deres standarder, gav ikke efter for disse uvaner. De kom igennem den prøvende tid af deres liv som stærkere mænd, der var bedre beredt på at føre produktive, eksemplariske og lykkelige liv som trofaste fædre og bedste-fædre i retskafne familier. De har også virket som ærede og

respekterede ledere i Kirke og samfund.

En anden falsk filosofi, der appellerer til mr. Hyde-siden af vores natur, er, at det er harmløst at kigge på pornografi. Det er et frygteligt bedrag. Pornografi er lige så vanedannende som kokain eller ulovlige stoffer. Jeg modtog for nylig et sørgeligt brev fra en udelukket mand, hvis sjæl er fuld af sorg og anger. Med hans tilladelse citerer jeg følgende fra hans brev: »Jeg håber, at dette brev vil bekræfte for enhver, der måtte have tvivl om det, at ødelæggelsen

Inde fra Konferencetret betragter en kvinde vandet fra fontænen på taget, der i en kaskade falder uden for et vindue på sydsiden.

vej kun fører til sorg og ulykke, og ingen synd er den pris værd.«

Han fortsætter med at sige: »Jeg har bragt sorg og ulykke over mig selv. Det er først nu, at jeg indser, hvilken stor ødelæggelse jeg har påført mig selv. Intet selvisk eller vellystigt begær er værd at miste sit medlemskab af Kirken for. Jeg har bragt ulykke over min hustru og vores to dejlige børn. Jeg er taknemlig for min hustrus indsats for at hjælpe mig med at overvinde mine synder. Min hustru har været offer for mine synder og har uholdt megen sorg og lidelse. Jeg længes efter den dag, hvor jeg igen kan blive medlem af Herrens kirke og vi igen kan blive en evig familie.«

Brevet fortsætter med denne erkendelse: »Mine synder er en direkte følge af min ungdoms afhængighed af pornografi. Pornografi er uden tvivl vanedannende, og det er en gift. Hvis jeg tidligt i livet havde lært selvbeherskelse, ville jeg have været medlem af Kirken i dag.«

Et af mr. Hydes fupnumre er det, som nogle fejlagtigt kalder »planlagt omvendelse«. Der findes ikke nogen sådan lære i Kirken. Det lyder måske tiltrækkende, men det er en afskyelig og falsk idé. Dens hensigt er at lulle os til at tro, at vi bevidst og overlagt kan overtræde i visheden om, at hurtig omvendelse gør det muligt for os at nyde evangeliets fulde velsignelser, så som templets velsignelser eller en mission. Sand omvendelse kan være en lang, smertefuld proces. Denne tåbelige lære blev forudset af Nephi:

»Og der skal også være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord og grav en grav for ham; der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø; og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige.«⁷

Om alle dem, der forkynder denne lære, siger Herren: »Og de helliges blod skal råbe fra jorden mod dem.«⁸ Det er, fordi alle vore pagter ikke alene skal modtages gennem ordnancer, men for at være evige, skal de også besegles af Forjættelsens Helligånd.¹¹ Dette guddommelige godkendelsesstempel sættes kun på vores ordnancer og pagter, hvis vi er trofaste. Det falske begreb »overlagt omvendelse« omfatter et element af bedrag, men Forjættelsens Helligånd lader sig ikke narre.

Nogle mennesker bærer masker af hæderlighed og ydre retskaffenhed, men lever et liv i bedrag, idet de tror, at de, ligesom mr. Hyde, kan føre et dobbeltliv, uden at blive afsløret. Jakob sagde: »Det menneske . . . tve-sindet, som det er og ustadigt i al sin færd.«¹² I Mormons Bog læser vi beretningen om Corianton, som drog på mission til zoramiterne sammen med sin far og sine brødre. Hans dobbeltliv fik ham til at svigte sin kaldelse, og hans far sørgede: »Min søn, hvor stor synd har du ikke bragt over zoramiterne; thi da de så din opførsel, ville de ikke tro mine ord.«¹³

Hyklere er dem, der udadtil bærer masker, som afspejler godhed, men som indvendigt øver ondskab og bedrag. Sådant var de skriftkloge og farisæerne, som kom til Frelseren og foregav at lide af samvittighedsnag og derfor ønskede hans kloge råd. »Mester,« sagde de smigrende, »vi ved, at du er sandtru og lærer sandt om Guds vej og ikke retter dig efter andre, for du gør ikke forskel på folk.«

Med denne luskede metode håbede de på at fange ham, og de spurgte: »Sig os, hvad du mener: Er det tilladt at give kejseren skat eller ej?«

Deres spørgsmål var ladet med onde hensigter, for en af de mest foragtede romerske love var deres skat. Hvis han havde svaret »ja«, kunne farisæerne have stemplet ham som illoyal over for jøderne. Hvis han havde svaret »nej«, kunne han anklages for oprør: »Men Jesus gennemskuede deres ondskab og sagde: »Hvorfor sætter I mig på prøve, I hyklere?«

Han bad dem om at vise ham en denar og spurgte: »Hvis billede og indskrift er det?« Kejserens, svarede de. Da sagde han til dem: »Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!«¹⁴ Vi lever i verden, men bør ikke lade os overvælde af det hyklere og bedrag, som findes i den.

Sandheden om, hvem vi er, og hvad vi gør, vil i den sidste ende komme for en dag. Herren har givet os denne alvorlige påmindelse: ». . . thi deres uretfærdighed skal forkyndes fra hustagene og deres hemmelige gerninger skal åbenbares.«¹⁵ Eftersom vi lever i et moralsk ufsølsomt samfund, har vi svært ved at fortælle os selv og andre, at vores handlinger er forkerte.

Brødre, vi kan værne os mod den indre fjende, hvis vi udnytter Guds præstedømmes beskyttende kappe. Vi må hver især aktivere det hellige præstedømmes kræfter i vores tilværelse. Det vil sige, at vi dagligt anvender denne gudgivne magt til at velsigne andre ved at udføre vores hjemmeundervisning, forrette

ordinancer og holde familieaften. Sammen har vi til opgave at bringe frelsens budskab ud til hele verden, og den mission udfører vi under ledelse af vores præsident Gordon B. Hinckley, som besidder alle præstedømmets nøgler på jorden på dette tidspunkt. Vi kan ikke udføre den mission, medmindre enhver af os vinder den indre kamp. Når vi gør det, kan vi iføre os Guds fulde rustning og modtage de velsignelser, som findes i præstedømmets ed og pagt. Herren har lovet, at »alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig . . .

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.«¹⁶

Ophøjelse i Faderens rige omfatter riger, troner, herredømmer, fyrstendømmer og magt, som stedsøges.¹⁷ Jeg beder til, at vi må kæmpe for at overvinde den indre fjende, så vi kan modtage disse velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se Åb 12:4-9; Moses 4:1-4; Abraham 3:24-28; L&P 29:26-38; Es 14:12-20; Luk 10:18.
2. Moses 1:12.
3. Ef 6:14-17.
4. Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 213.
5. Alma 5:40.
6. *Thesaurus of Book Digest*, s. 206.
7. Se Joseph J. Cannon, »Speed and the Spirit«, *Improvement Era*, okt. 1928, s. 1001-1007.
8. *Sharing the Gospel with Others*, red. Preston Nibley, s. 43.
9. 2 Nephi 28:8.
10. 2 Nephi 28:10.
11. Se L&P 132:7.
12. Jakobs Brev 1:8.
13. Alma 39:11.
14. Matt 22:16-21.
15. L&P 1:3.
16. L&P 84:35, 37-38.
17. Se *Kirkens præsidenters lærdomme*: Brigham Young, s. 72.

Kaldet til at tjene

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Jeg nærer ærbødighed for den almægtige Guds præstedømme. Jeg har været vidne til dets kraft. Jeg har set dets styrke. Jeg har været forundret over de mirakler, som det har udvirket.«

Det er et stort privilegium for mig at stå foran jer i aften i dette storslåede Konferencenter og i forsamlingsrummet verden over. Hvilken stor præstedømmeforsamling!

Som tekst vil jeg gerne bruge de ord, som er talt gennem profeten Joseph Smith, og som findes i afsnit 107 i Lære og Pagter. De gælder for os alle, uanset om vi er bærere af Det Aronske Præstedømme eller Det Melkisedekske Præstedømme: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«¹

Præsident Wilford Woodruff erklærede: »Alle præstedømmets organisationer besidder kraft. Diakonen besidder kraft gennem det præstedømme, som han bærer. Det

gør læreren også. De har magt til at træde frem for Herren og få deres bønner hørt og besvaret ligesom profeten, seeren eller åbenbareren har . . . Det er ved dette præstedømme, at mænd får ordinancer givet, at deres synder bliver tilgivet, og at de bliver forløst. Det er af denne årsag, at det er blevet åbenbaret og beseglet på vores hoved.«²

De, som bærer Det Aronske Præstedømme, bør blive givet mulighed for at højne deres kaldelser i dette præstedømme.

Jeg blev fx ordineret til diakon, mens vores biskopråd fremhævede betydningen af det hellige ansvar, som vi havde for at dele nadveren rundt. Det blev fremhævet, at vi skulle klæde os passende, opføre os værdigt og huske at være rene både i det indre og i det ydre.

Da vi blev undervist i fremgangs-måden for, hvordan man uddeler nadveren, fik vi at vide, at vi hjalp hver eneste medlem i fornyelsen af dåbspagten med dens ansvar og velsignelser. Vi fik også at vide, hvordan vi skulle hjælpe bror Louis, som var lam, med at nyde nadveren.

Og jeg husker, at jeg fik til opgave at uddele nadveren på den række, hvor Louis sad. Jeg tøvede, da jeg nærmede mig denne vidunderlige broder, og da jeg så hans smil og det både ivrige og taknemlige udtryk, som viste hans ønske om at nyde nadveren. Jeg holdt nadverbakken i min venstre hånd, tog et stykke brød og lagde det mellem hans

lærer. Vandet blev senere omdelt på samme måde. Jeg følte, at jeg stod på hellig jord. Og det gjorde jeg i virkeligheden også. Det privilegium at omdele nadveren til Louis gjorde os til bedre diakoner.

I ædle Unge Mænds ledere, I står på skillevejen for dem, som I underviser. På væggen i Stanford University Memorial Church står sandheden, at »vi må undervise vore unge i, at alt det, som ikke er evigt, er for kort, og alt det, som ikke er uendeligt, er for småt.«³

Præsident Gordon B. Hinckley har fremhævet vores ansvar, da han erklærede: »Dette værk kræver forpligtelse. Det kræver hengivenhed. Vi er involveret i en evig strid, der gælder Guds sønner og døtres sjæle. Vi taber ikke. Vi vinder. Vi vil blive ved med at vinde, hvis vi vil være trofaste og oprigtige ... Herren har ikke bedt om noget, som vi ikke kan gøre, hvis vi har tro.«⁴

Brødre, har hver ordineret lærer fået givet en opgave som hjemmelærer? Hvilken mulighed er det ikke for at forberede sig til en mission? Hvilket privilegium er det ikke at kunne lære disciplinens pligt? En dreng vil automatisk vende sine tanker væk fra sig selv, når han får til opgave at »våge over« andre.

Og hvad med præsterne? Disse unge mænd har mulighed for at velsigne nadveren, at fortsætte med deres hjemmelærerpligter og deltage i dåbens hellige ordinance.

Vi kan styrke hinanden, vi har styrke til at lægge mærke til den, som andre ikke lægger mærke til. Når vi har øjne, som kan se, ører, som kan høre, og hjerter, som kan kende og føle, så kan vi række ud og frelse dem, som vi har ansvar for.

I Ordsprogenes Bog lyder dette råd, og jeg elsker det: »Giv agt på den vej, du går.«⁵

Jeg nærer den almægtige Guds præstedømme. Jeg har været vidne til dets kraft. Jeg har set dets styrke. Jeg undret mig over de mirakler, som det har udvirket.

For 50 år siden kendte jeg en ung mand, som var præst, og som bar Det Aronske Præstedømmes myndighed. Som biskop var jeg hans kvorumspræsident. Robert stammede og faldt over ordene uden at kunne kontrollere det. Han var meget bevidst omkring sig selv, han var sky og bange for sig selv og alle andre, hvilket var en ødelæggende forhindring for ham. Han gennemførte aldrig en opgave, så aldrig nogen i øjnene og slog altid blikket ned. Så accepterede han en dag på grund af nogle usædvanlige omstændigheder det præstedømmeansvar at døbe et andet menneske.

Jeg sad ved siden af Robert ved dåbsbassinet i Tabernaklet i Salt Lake City. Han var klædt i ulastelig hvidt og var klar til den ordinance, som han skulle udføre. Jeg lænede mig over mod ham og spurgte ham, hvordan han havde det. Han kiggede ned i gulvet og stammede næsten helt ukontrollabelt, at han havde det meget forfærdeligt.

Vi bad begge brændende, at han måtte leve op til sin opgave. Pludselig sagde sekretæren så: »Nancy Ann McArthur vil nu blive døbt af Robert Williams, som er præst.«

Robert forlod mig og trådte ned i dåbsbassinet, tog den lille Nancy ved hånden og hjalp hende ned i det vand, som renser mennesker og tilvejebringer en åndelig genfødsel. Han udtalte ordene: »Nancy Ann McArthur, med fuldmagt fra Jesus Kristus, døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn. Amen.« Ikke én gang stammede han. Ikke en gang svigtede han! Vi var vidne til et nutidigt mirakel. Robert udførte derpå dåbsordinansen for to, tre andre børn på samme måde.

Da jeg lykønskede Robert i omklædningsværelset, ventede jeg at høre den samme uafbrudte talestrøm. Jeg tog fejl. Han slog blikket ned og stammede sin tak.

Til alle jer brødre, som er her i aften, så vidner jeg, at da Robert

handlede med myndigheden fra Det Aronske Præstedømme, talte han med kraft, overbevisning og med himmelsk hjælp.

Vi må tilvejebringe trosopbyggende erfaringer for vore unge mænd i Det Aronske Præstedømme. De søger at få mulighed for at føle Herrens Ånd hjælpe dem, ligesom vi har fået.

Jeg husker dengang, jeg fik til opgave at holde min første tale i kirken. Jeg fik frihed til at vælge mit emne. Jeg har altid været glad for fugle, så jeg tænkte på Seagull Monument. Som forberedelse tog jeg hen på Tempelpladsen og så på monumenter. Først blev jeg tiltrukket af alle mønterne i vandet rundt om monumentet. Jeg spekulerede på, hvordan man fik dem, og hvem der gjorde det. Jeg siger ikke, at jeg havde nogle tanker om at tage dem. Så så jeg op på mågen øverst på monumentet. I mit dregensind for søgte jeg at forestille mig, hvordan det ville have været at være pioner her og se det første års afgrøder i form af dyrebart korn blive ædt op af græshopper og derpå se disse måger med deres smukke vinger svæve ned på markerne og spise græshopperne. Jeg elskede denne beretning. Jeg satte mig ned med en blyant i hånden og skrev en 2 1/2 minuts tale. Jeg har aldrig glemt disse måger. Jeg har aldrig glemt disse græshopper. Jeg har aldrig glemt mine knæ, som rystede så meget, at de stødte sammen, mens jeg holdt den tale. Jeg har aldrig glemt den følelse af at lade nogle af mine inderste følelser finde udtryk i ord fra alterstolen. Jeg vil indtrængende opfordre til, at vi giver Det Aronske Præstedømme mulighed for at tænke, at overveje og at tjene.

Præsident David O. McKay bemærkede: »Må Gud hjælpe os til at være trofaste over for præstedømmets idealer - både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømmes. Må han hjælpe os med at højne vore kaldelser og inspirere mennesker ved vore

gerninger – ikke blot medlemmer af Kirken, men mennesker overalt – til at leve et højere og et bedre liv, til at blive bedre ægtemænd, bedre naboer og bedre ledere under alle forhold.⁶

Verden synes at have givet slip på sikkerhedens forankringer og være drevet bort fra fredens havn. Eftergiveness, umoral, pornografi og stærkt gruppepres kaster mange ud på syndens have, hvor de lider skibbrud på de tabte muligheds, de spildte velsignelsers og de knuste drømmes skarpe rev.

Nogen spørger måske bekymret: »Er der en vej til sikkerhed?« »Er der nogen, som kan vejlede mig?« »Kan man slippe bort fra den truende ødelæggelse?« Svaret, brødre, giver genlyd: »Ja!« Se hen til Herrens fyrtårn. Der findes ingen tåge så tæt, ingen nat så mørk, ingen storm så stærk og ingen sømand så fortabt, at dette fyrtårnslys ikke kan redde situationen. Det

lyser gennem livets storme. Herrens fyrtårn udsender signaler, som hurtigt kan genkendes, og som aldrig svigter.

Der findes mange sådanne signaler. Jeg vil kun nævne tre. Læg nøje mærke til dem, jeres ophøjelse kan komme til at afhænge af dem – både jeres og min:

For det første: Bøn giver fred.

For det andet: Troen går forud for miraklet.

Og for det tredje: Ærlighed varer længst.

Det første handler om bøn – Adam bad, Jesus bad, Joseph bad. Vi kender resultatet af deres bønner. Han, som ser selv spurven falde, hører helt sikkert vores hjertes bøn. Husk dette løfte: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal man bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«⁷

Det næste er, at troen går forud for miraklet. Sådan har det altid

været, og sådan vil det altid være. Det regnede ikke, da Noa fik befaling om at bygge arken. Der var ingen synlig vædder i krattet, da Abraham forberedte ofringen af sin søn Isak. De to himmelske personer var endnu ikke synlige, da Joseph knælede og bad. Først kom troens prøve – og derefter miraklet.

Husk at tro og tvivl ikke kan eksistere i det samme sind på samme tid, for den ene vil drive den anden væk. Kast tvivlen bort. Dyrk troen.

Og til sidst, ærlighed varer længst. Jeg lærte dette på dramatisk vis på rekruttskolen, da jeg var i søværnet for 55 år siden. Efter de første tre ugers isolerede uddannelse, kom de gode nyheder, at vi ville få vores første orlov og kunne besøge byen San Diego. Alle mændene var meget opsat på denne forandring. Mens vi gjorde klar til at stige på busserne ned til byen, kommanderede befalingsmanden: »Alle, som kan svømme træder an herovre.

I tager på orlov til San Diego. Alle, som ikke kan svømme, træder an derovre. I skal hen til svømmebassinnet og have den første svømmelektion. Først når I har lært at svømme, vil I få orlov.»

Jeg havde været svømmer det meste af livet, så jeg fortsatte hen til bussen til byen, men så sagde den lille befalingsmand til vores gruppe: »Lige en ting, før vi træder op i bussen. Følg mig. Fremad, march!« Han marcherede os lige hen til svømmebassinnet, befalede os at tage tøjet af og stille op ved kanten af svømmebassinnet. Så befalede han: »Spring i, og svøm over til den anden ende.« Og i denne gruppe, hvor vi alle havde angivet, at vi kunne svømme, var der omkring 10, som troede, at de kunne slippe fra det. De anede ikke, hvordan man svømmer. Men på hovedet ud i vandet røg det, frivilligt eller på anden måde. En katastrofe var ved at udvikle sig. Befalingsmændene lod dem gå under en til to gange, før de rakte bambuskæppen frem, så de kunne redde sig ind i sikkerhed. Med nogle få udvalgte eder sagde de derpå: »Det vil lære jer at fortælle sandheden!«

Hvor taknemlig var jeg ikke fordi jeg havde fortalt sandheden, at jeg kunne svømme og derfor let kom fra den ene ende af bassinet til den anden. Sådanne lærestreger lærer os at være ærlige – ærlige over for troen, ærlige over for Herren og ærlige over for vore fæller og ærlige over for alt det, som er helligt og dyrebart for os. Den lærestreg har jeg aldrig glemt.

Herrens fyrtårn kalder os til sikkerhed og evig glæde, mens vi ledes på vejen af dets aldrig ophørende signaler:

Bøn giver fred.

Troen går forud for miraklet.

Ærlighed er varer længst.

Jeg vidner for jer denne aften, at Jesus i sandhed er Kristus, vores elskede Forløser og Frelser. Vi ledes af den almægtige Guds profet – ja, af præsident Gordon B. Hinckley. Jeg ved, at I deler den samme overbevisning.

Jeg vil afslutte med et enkelt og alligevel dybsindigt brev, som afspejler vores kærlighed til vores profet og for hans ledelse:

»Kære præsident Monson

For fem år siden blev præsident Hinckley opretholdt som profet,

seer og åbenbarer. For mig var det en enestående lejlighed, som havde at gøre med din anmodning om Kirkens opretholdende stemme.

Den morgen var det nødvendigt at hente hø til dyrene. Jeg lyttede til konferencen fra min radio i lastbilen. Jeg havde hentet høet og var bakket ind i laden og smed nu høballerne ned fra ladet på lastbilen. Da du bad brødrene i præstedømmet »anser, hvor I er« om at forberede sig til at opretholde profeten, spekulerede jeg på, om det også gjaldt mig. Jeg spekulerede på, om Herren vil tage anstod af det, for jeg svedte og var dækket af støv. Men jeg tog dig på ordet og steg ud af lastbilen.

Jeg skal aldrig glemme, da jeg stod der alene i laden, med hatten i hånden og sveden løbende ned ad ansigtet med armen løftet for at opretholde præsident Hinckley. Tårerne blandede sig med sveden, mens jeg sad der i adskillige minutter og tænkte på denne hellige stund.»

Han fortsatte:

»Vi kan befinde os på mange forskellige steder, når begivenheder af stor betydning finder sted. Det skete for mig, men der kunne ikke være noget mere åndeligt, ømt eller mindeværdigt end den morgen i laden, hvor kun køer og en rødskimlet hest så til.

Med venlig hilsen

Clark Cederlof«

Præsident Hinckley, vi, som præstedømmets brødre i Kirken, elsker dig og opretholder dig. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

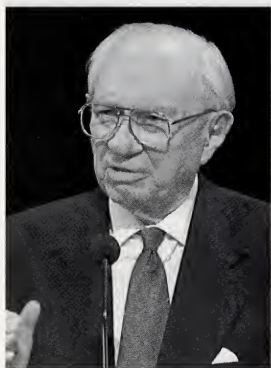
1. L&P 107:99.
2. *Millennial Star*, 22. sep. 1890, s. 595–596; tegnsætning moderniseret.
3. Se Conference Report, okt. 1952, s. 17.
4. *Stjernen*, jan. 1986, s. 36.
5. Ordsprogenes Bog 4:26.
6. Se Conference Report, okt. 1967, s. 97.
7. Jakobs Brev 1:5

»Stor bliver børnenes fred«

Præsident Gordon B. Hinckley

»Hvad angår jeres lykke, hvad angår det, som gør jer stolte eller kede af det, vil intet – jeg gentager – intet påvirke jer mere, end jeres børns skæbne.«

De unge mænd, som er her i aften, har fået nogle fremragende råd. Jeg håber, at de har lyttet godt efter, og at deres liv som følge deraf vil blive bedre.

Jeg har valgt at tale til fædrene. I ved allerede, hvad jeg vil tale om. Jeres hustruer har sikkert mindet jer om, hvad der er mit emne i aften. Jeg fortalte dem det ved Hjælpeforeningskonferencen for to uger siden. Jeg siger nok noget af det samme til jer, som jeg sagde til dem. Jeg vil minde jer om, at gentagelse er indlæringsens lov.

Det er et emne, som jeg tager meget alvorligt. Det er en sag, som ligger mig meget på sinde. Jeg håber ikke, at I vil tage let på det. Det vedrører det mest dyrebare aktiv, I

har. Hvad angår jeres lykke, hvad angår det, som gør jer stolte eller kede af det, vil intet – jeg gentager – intet påvirke jer mere, end jeres børns skæbne.

I vil enten glæde jer og prale af deres præstationer, eller græde med ansigtet i hænderne, sørgende og sønderknuste, hvis de bliver en skuffelse eller skam for jer.

Mange af jer overværer dette møde sammen med jeres sønner. Jeg lykønsker jer inderligt. Jeg beundrer også dem. I er begge i det allerbedste selskab. Jeg er stolt af mange af vore unge – både drenge og piger. De er kvikke. De har selvdisciplin. De lægger langsigtede planer. De tænker fornuftigt. I aften befinder de sig der, hvor de burde være. Nogle af dem synger i dette kor. De sidder i forsamlinger over hele verden. De er på mission. De kæmper med deres uddannelse og giver afkald på stakkede glæder for at kunne sikre deres fremtid. Jeg beundrer dem. Jeg elsker dem. Og det gør I også. De er vore sønner og døtre.

Jeg håber, beder og trygler om, at de må fortsætte på den sti, som de nu følger.

Men sørgeligt nok er jeg vis på, at der er nogle af vore unge mænd, som er sunket eller synker ned i umoralens, narkotikaens, pornografis og fiaskoens tågede sump. Jeg håber, at de udgør en minoritet

blandt de unge, men selv tabet af én er for meget.

Fædre, I og deres mødre har et ansvar, som I ikke kan flygte fra. I er jeres børns fædre. Jeres genetiske mønster står uudsletteligt indskrevet i deres genkode.

Jeg er klar over, at mens vi sidder her, drøner nogle af dem rundt i byen. De eller deres venner har biler, de kører i. I mange tilfælde har deres far købt dem. De har givet dem nøglerne og sagt, at de bare skulle more sig.

De vil have spænding. De tror ikke, at det ønske kan opfyldes af sunde interesser. De er rodløse og søger efter noget, der kan få dem til at føle sig seje.

Min ven i politiet fortalte mig for nylig om to unge mænd, der sad på bagsædet af en politibil iført håndjern. Aftenen var ellers startet uskyldigt nok. Fire af dem var kørt rundt på udkig efter spænding. De fandt det. Og der opstod slagsmål. Så dukkede politiet op. Drengene blev tilbageholdt og lagt i håndjern.

Det var gode unge mænd. De var ikke af den type, der regelmæssigt sidder i fængsel. Den enes mor havde, inden han gik, sagt: »Der sker slemme ting efter kl. 23.«

Han fandt hurtigt ud af, hvad det betød. Han var flov. Han skammede sig over at skulle se sin mor i øjnene.

Jeg fortalte Hjælpeforeningen om hemmelige narkofester, der går under navnet »rave«. Her danser og svajer unge mænd og kvinder til blinkende lys og larmende musik, hvis man da kan kalde det det. De køber og sælger narko. Stoffet kaldes Ecstasy. Det er en afart af meta-amfetamin. De dansende har sutter i munden, fordi stoffet får dem til at skære tænder. Den høje musik og sensuelle dans fortsætter til kl. 7.30 søndag morgen. Hvad fører det til? Ingenting. Det er en blindgyde.

Nu er der opstået en ny skik på grund af denne søgen efter noget nyt, anderledes og farligt. Unge kværker hinanden. Drenge kværker piger, indtil de besvimer. På en lokal

Storskærme hjælper medlemmerne bagest i auditoriet med at se sangere og talere på forhøjningen.

skole blev en pige med helbredsproblemer forleden kværket, indtil hun var bevidstløs. Kun hurtig lægeindgriben reddede hendes liv.

Er de drenge, der giver sig af med den slags latterlige lege, klar over, at deres tåbeligheder kan føre til manddrab? Hvis det skulle ske, ville deres liv være ødelagt for stede.

Hvis de vil kigge på pornografi, kan de let gøre det. De kan tage telefonen og ringe til et nummer, som de er bekendt med. De kan sidde ved computeren og svælge i Internettets smuds.

Jeg frygter, at det foregår i nogle af jeres hjem. Det er afskyeligt. Det er lavt og beskidt. Det er tilløkkende og vanedannende. Det fører unge mænd og kvinder i fordærv, så sikkert som noget andet. Det er beskidt smuds, der gør bagmændene rige, og dets ofre fattige.

Jeg er ked af at måtte sige, at mange fædre også lytter til sirensangen fra dem, der sælger dette smuds. Nogle af dem søger også på Internettet efter det nedværdiggende og veltystige. Hvis der skulle være nogen mand inden for min stemmes

rækkevidde, som giver sig af med den slags, eller som er på vej ud i det, så bønfalder jeg jer om at få det ud af jeres liv. Vig bort fra det. Hold jer fra det. Ellers bliver det en besættelse. Det vil knuse jeres familieliv. Det vil ødelægge jeres ægteskab. Det vil fjerne det gode og det smukke i jeres familieforhold og erstatte det med hæslethed og mistro.

Jeg beder jer unge mænd og de unge kvinder, som I omgås, om ikke at besmitte jeres sind med det hæslede og afskyelige snavs. Det har til hensigt at pirre jer, at suge jer ind i dets net. Det vil fjerne det smukke fra jeres liv. Det fører jer ind i det mørke og hæslede.

For nylig var der en artikel om en 12-årig pige, som blev grebet af Internettet. Hun mødte en beundrer i et såkaldt chat-room. Det ene ord tog det andet, indtil samtalen blev meget erotisk. Mens hun kommunikerede med fyren, troede hun, at det var en dreng på hendes egen alder.

Da hun traf ham, opdagede hun, at det var »en høj, overvægtig, gråhåret mand«. Han var et ondt rovdyr, en beregnende pædofil. Med

hjælp fra FBI lykkedes det pigens mor at redde hende fra noget, der kunne være endt som en tragedie af værste slags (se Stephanie Mansfield, »The Avengers Online,« *Reader's Digest*, jan. 2000, s. 100-104).

Vore unge finder dette fristende materiale overalt omkring sig. De har brug for deres forældres hjælp til at modstå det. De har brug for en enorm selvbeherskelse. De har brug for gode venners styrke. De har brug for bønner, der kan værne dem mod denne flodbølge af smuds.

Problemer med forældres opsyn med sønner og døtre er ikke noget nyt. Det er måske mere påkrævet i dag end tidligere, men enhver generation har haft lidt af problemet.

I 1833 revsede Herren Joseph Smith og hans rådgivere samt den præsiderende biskop. Til profeten Joseph sagde han, ligesom han havde gjort til andre, i et sprog, der var tydeligt og ikke til at misforstå:

»Du har ikke holdt befalingerne, og du må være strafskyldig for Herren.

Din familie må omvende sig og afstå fra visse ting samt give alvorligere agt på dine ord. Ellers må

Medlemmer slentrer hen over den nye plads øst for templet i Salt Lake City.

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Oktober 2000

Præsident Thomas S. Monson
Førstestorådsgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenestorådsgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

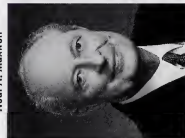
M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

L. Alden Porter

Earl C. Ungry

Todd Christofferson

Marlin K. Jensen

David E. Sorrensen

Ben B. Banks

Dennis B. Heberich

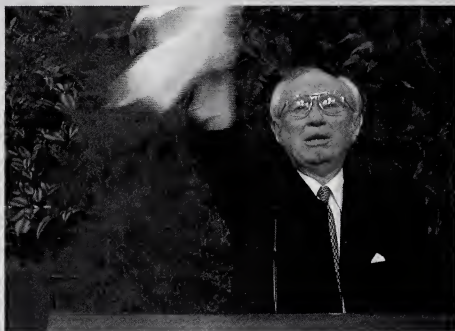
DE HALVFJERDES' PRÆSIDIUM

Til venstre: Præsident Gordon B. Hinckley ankommer til et konferencemøde fulgt af præsident Thomas S. Monson, forsterrådgiver i Det Første Præsidentskab.

Herunder: Præsident Hinckley vifter med sit hvide lommetørklæde, da han leder forsamlingen i Hosianna-råbet ved indvielsen af Konferencetrentet søndag formiddag.

de fjernes fra deres plads» (L&P 93:47-48).

Jeg ved ikke, hvad det præcis var, der medførte denne revselse. Men jeg ved, at situationen var alvorlig og den fremtidige udvikling farefuld nok til, at Herren selv talte klart og advarende.

Jeg tror også, at han taler klart og advarende til os. Jeg føler med de af vore unge, som i mange tilfælde må vandre en meget ensom vej. De befinder sig midt i disse onder. Jeg håber, at de kan dele deres byrde med jer, deres fædre og mødre. Jeg håber, at I vil lytte, at I vil være forstående og tålmodige, at I vil drage dem til jer og trøste og støtte dem i deres ensomhed. Bed om vejledning. Bed om tålmodighed. Bed om styrke til at elske dem, selv om de har begået alvorlige ting. Bed om forståelse og venlighed, og frem for alt, visdom og inspiration.

Jeg tror, at dette er den mest fantastiske tid i verdenshistorien. Af en eller anden årsag har I og jeg fået lov til at komme herved på denne tid, hvor der er en voldsom opblomstring af kundskab. Hvor er det dog tragisk, hvor er det sørgeligt og forfærdeligt at se en søn eller datter, som I har regnet med, vandre den smertefulde vej, der fører ned til helvede. På den anden side, hvor er det herligt og smukt at se jeres ønskebarn vandre med opløftet pande, rank og frygtløs og selv-sikker og drage fordel af de fantastiske muligheder, som findes omkring ham eller hende. Esajas sagde: »Alle dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred« (Es 54:13).

Lær jeres sønner og døtre, vejled og rådgiv dem fra de er helt små, lær dem om Herrens veje, så de må have fred som deres ledsager hele livet igennem.

Jeg nævnte adskilligt for kvinderne i Hjelpeforeningen, som de burde belære deres sønner og døtre om. Jeg gentager dem kort, måske med andre ord.

For det første skal I opmuntre dem til at udvikle gode venskaber. Enhver dreng eller pige længes efter venner. Ingen kan lide at være alene. Den varme, trøst og det kammeratskab, som man har med en ven, betyder alt for en dreng eller pige. Den ven kan enten påvirke til det gode eller til det onde. De uhyggelige gadebånd er eksempler på venskaber, der er gået helt skævt. På den anden side vil de unges venskaber i Kirken og i skolen, hvor de omgås deres egne, føre til et ønske om at gøre godt og yde sit bedste. Byd jeres børns venner velkommen i jeres hjem. Hvis I synes, at de har en voldsom appetit, så luk øjnene og lad dem spise. Gør jeres børns venner til jeres venner.

Lær dem betydningen af en uddannelse. Herren har pålagt dette folk ansvar for at opøve deres forstand, så de kan være rustet til at virke i det samfund, som de er en del af. Kirken bliver velsignet på grund af deres virke. Desuden vil de selv blive rigt belønnet for deres indsats.

Jeg læser fra et udklip, jeg fandt forleden: »Tallene fra 1997 viser, at

årslønnen for en person uden nogen uddannelse lå på omkring 16.000 dollars [i 1997]. Springet var ikke meget højt for en, der havde folkeskolens afgangsprøve – 22.895 dollars om året i gennemsnit. Men lønnen øges i takt med uddannelsesniveauet. Den, der havde taget en bachelorgrad, tjente i gennemsnit 40.478 dollars det år. Og endelig øgede de, der havde en højere uddannelse deres indtægt med næsten 20.000 dollars og tjente i gennemsnit 63.229 dollars» (Nicole A. Bonham, »Does an Advanced Degree Pay Off?«, *Utah Business*, sep. 2000, s. 37).

Lær jeres børn selvrespekt. Lær dem, at deres legemer er den Almægtiges skaberværk. Hvor er menneskekroppen dog mirakuløs, vidunderlig og smuk.

Som det er blevet sagt her i aften skrev Paulus i sit brev til korintherne og erklærede: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

Og så er der den forrykte skik med at lade sig tatovere. Jeg fatter ikke, hvorfor en ung mand, eller en ung kvinde for den sags skyld, vil gennemgå den smertefulde proces med at skamfere kroppen med forskellige kulørte tegninger af mennesker, dyr og symboler. Med tatoveringerne er det permanent, medmindre man gennemgår en anden smertefuld og kostbar proces for at få dem fjernet. Fædre, fraråd jeres sønner at lade sig tatovere. De vil måske protestere nu, men dagen vil komme, hvor de vil takke jer. En tatovering er graffiti på legemets tempel.

Og så er der al denne piercing af kroppen, hvor man sætter ringe i ører, næse og sågar tungen. Kan de virkelig mene, at det er pænt? Det er en forbigående mode, men følgerne er permanente. Nogle er gået så vidt, at ringen måtte fjernes ved

Organisten John Longhurst ved orgelbordet på Konferencetrets orgel.

et operativt indgreb. Det Første præsidentskab og De Tolvs Kvorum har udtalt, at vi fraræder tatoveringer og også »perforeringer af kroppen af andre end lægelige årsager«. Men vi tager ikke stilling til »de minimale huller, som kvinder får lavet til et sæt ørerne«.

Lær dem at holde sig fra narkotika. Det er blevet omtalt storartet her. Jeg har allerede talt om Ecstasy. Ønsker I, at jeres børn skal have den fred, som Esajas talte om? De får ikke den fred, hvis de roder sig ud i noget med stoffer. Disse ulovlige rusmidler ødelægger deres selvbeherskelse og driver dem til et punkt, hvor de vil gøre hvad som helst, lovligt eller ulovligt, for at få endnu en dosis.

Lær dem at være ærlige. Der findes intet på denne jord, som kan erstatte en ærlig mand eller kvinde, dreng eller pige. Ingen løgne besmitter hans eller hendes ry. Intet bedrageri sværter hans eller hendes samvittighed. Han eller hun kan gå med opløftet pande og

er hævet over hoben af mindre sjæle, der konstant griber til løgn og snyder og undskylder sig med, at en lille løgn jo ikke gør nogen skade. Men det gør skade, for små løgne fører til større løgne, hvilket landets fængsler er de bedste beviser på.

Lær dem at være dydige. Man opnår ingen fred ved seksuel urenhed. Vor himmelske Fader har givet os længsler, der gør os tiltrækkende for hinanden, drenge og piger, mænd og kvinder. Men den trang skal tøyles med streng og urokelig selvdisciplin.

Lær dem at se frem til den dag, hvor de kan blive viet i Herrens hus og komme til altret uden nogen plet på deres samvittighed. Hele deres liv vil de være taknemlige for, at de blev gift værdigt i templet ved det hellige præstedømmes myndighed.

Lige en sidebemærkning til jer mænd.

Vær på vagt over for omvæltninger i jeres liv, som kan få jer ud i situationer, der medfører sorg,

anger og i sidste ende skilsmisse. Skilsmisse er blevet så almindeligt. Der er så mange, som overtræder de højtideligt pagter, de har indgået med Gud i hans hellige hus.

Brigham Young har engang sagt: »Når man er gift, bør man, i stedet for at prøve at slippe af med hinanden, erkende, at man har truffet sit valg og bestrebe sig på at ære og holde fast ved det. Giv ikke udtryk for, at I har handlet uklogt, eller at sige, at I traf et dumt valg, eller at lade andre vide, at I mener, at det er tilfældet. I har truffet jeres valg. Hold fast ved det og strøb efter at trøste og støtte hinanden« (*Deseret News*, 29. maj 1861, s. 98).

Hvordan man end vender og drejer det, så er en skilsmisse udtryk for et ødelagt ægteskab.

Mange mænd bliver utidigt kritiske. Hvis de bare ville se på deres hustruers dyder, i stedet for på deres fejl, ville kærligheden blomstre, og hjemmet ville være trygt.

Lær jeres børn at bede. Der findes ingen anden ressource, der kan sammenlignes med bøn. Tanken om, at vi hver især kan henvende os til vor himmelske Fader, som også er universets store Gud, og bede ham om personlig hjælp og vejledning, er et mirakel i sig selv. Han indbyder os til at komme til sig. Lad os ikke ignorere den mulighed, som han har givet os.

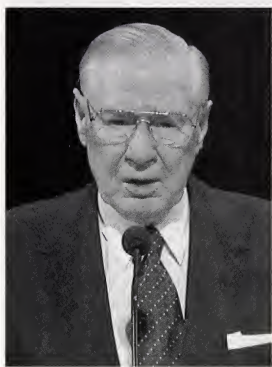
Må Gud velsigne jer, mine kære fædre. Må han velsigne jer med visdom og dømmekraft, med forståelse, med selvdisciplin og selvbeherskelse, med tro og venlighed og kærlighed. Og må han velsigne de sønner og døtre, som er født i jeres familie, at I må være en beskyttende, styrkende og vejledende hånd, der leder dem på deres farefulde vej gennem livet. Må I, som årene går, og de går meget hurtigt, opleve den »fred, som overgår al forstand« (Filip 4:7), når I ser på jeres sønner og døtre, der også har kendt den hellige og vidunderlige fred. Det er min ydmyge bøn. I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Et voksende vidnesbyrd

Præsident James E. Faust

Andenrtdgiver i Det Første Præsidentskab

»Når jeg ser tilbage på mit liv, erkender jeg, at der er én enestående kilde til styrke og velsignelser. Det er mit vidnesbyrd og viden om, at Jesus er Kristus.«

Mine elskede brødre og søstre og venner, jeg har levet længe. Når jeg ser tilbage på mit liv, erkender jeg, at der er én enestående kilde til styrke og velsignelser. Det er mit vidnesbyrd og viden om, at Jesus er Kristus, menneskeheden's Frelser og Forløser. Jeg er inderligt taknemlig for, at jeg hele mit liv har haft en enkel tro på, at Jesus er Kristus. Det vidnesbyrd er blevet bekræftet for mig hundredvis af gange. Det er min sjæls ypperligste kundskab. Det er mit væsens åndelige lys. Det er mit livs hjørneste.

Som en af de mindste blandt jer, når man ser bort fra min kaldelse som en af Herrens apostle, bærer jeg vidnesbyrd om, at Kristus er vor Frelser

og verdens Forløser. Eftersom dette vidnesbyrd er dannet af et helt livs erfaringer, kræver det nødvendigvis, at jeg beretter om oplevelser, der er meget personlige. Men det er mit vidnesbyrd, og jeg føler, at Frelseren ved, at jeg ved, at han lever.

Mit vidnesbyrds første hjørneste blev lagt for længe siden. En af mine tidligste erindringer er om et uhyggeligt mareridt, jeg havde som lille. Jeg husker det stadig helt levende. Jeg må have skreget af angst i løbet af natten. Min bedstemor vækkede mig. Jeg græd, og hun tog mig i sine arme, krammede mig og trøstede mig. Hun hentede en skål af min yndlingsgrød, som var blevet til overs fra middagen. Og jeg sad på hendes skød, mens hun madede mig. Hun fortalte mig, at vi var i sikkerhed i vores hjem, fordi Jesus vågede over os. Dengang følte jeg, at det var sandt, og jeg tror stadig på det. Jeg følte mig trøstet på både sjæl og legeme og gik roligt i seng med vissheden om den guddommelige realitet, at Jesus virkelig våger over os.

Den første mindeværdige oplevelse førte til andre stærke bekræftelser på, at Gud lever, og at Jesus er vor Herre og Frelser. Mange af disse kom som svar på oprigtig bøn. Når jeg som barn mistede noget, som for eksempel min dyrebare lommekniv, erfarede jeg, at hvis jeg bad inderligt nok, så kunne jeg sædvanligvis finde det. Jeg fandt altid de vildfarne køer,

som jeg havde ansvaret for. Det skete, at jeg måtte bede flere gange, men mine bønner syntes altid at blive besvaret. Sommetider var svaret nej, men som regel var det positivt og bekræftende. Selv når svaret var nej, fandt jeg ud af, at Herren i sin store visdom gav mig det svar, der var bedst for mig. Min tro blev ved med at vokse, efterhånden som mursten føjedes oven på hjørneste-nen, linje på linje, bud på bud. Der har været alt for mange af dem, til at de kan skildres enkeltvis.

Og nogle er for hellige til at omtales. Disse tidlige frø af tro spirede endnu mere, da jeg som ung bærer af Det Aronske Præstedømme på første hånd modtog en bekræftelse af de tre vidners forbløffende vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand. Min stavspræsident var Henry D. Moyle, og hans far var James H. Moyle. Om sommeren besøgte bror James H. Moyle sin familie, og han overværede moderne sammen med os i vores lille ward i den sydøstlige del af Saltsødal.

En søndag fortalte bror James H. Moyle os om en enestående oplevelse. Som ung mand drog han til University of Michigan for at studere jura. Da han var færdig med sine studier, fortalte hans far ham, at David Whitmer, et af de tre vidner til Mormons Bog, stadig levede. Faderen foreslog, at han på sin vej hjem til Salt Lake City besøgte David Whitmer. Bror Moyle's formål var at spørge ham om hans vidnesbyrd om guldpladerne og Mormons Bog.

Under besøget sagde bror Moyle til David Whitmer: »De er en gammel mand, og jeg er ung. Jeg har studeret en del om vidner og vidnesbyrd. Vil De fortælle mig sandheden om deres vidnesbyrd som et af de tre vidner til Mormons Bog.« David Whitmer fortalte så denne unge mand: »Ja, jeg holdt guldpladerne i mine hænder, og de blev vist os af en engel. Mit vidnesbyrd om Mormons Bog er sandt.« David Whitmer var ikke længere

Konferencecentret set fra syd.

medlem af Kirken, men han fornægtede aldrig sit vidnesbyrd om englands besøg, om at have rørt ved guldpladerne, eller om at Mormons Bog er sand. At høre denne fantastiske beretning fra bror Moyses læber med mine egne ører havde en bekræftende virkning på mit spirende vidnesbyrd. Da jeg havde hørt det, følte jeg, at jeg måtte leve op til det.

En af de grundlæggende sten i mit vidnesbyrd blev lagt, da jeg tjente i Brasilien på min første mission som ung mand. Dengang var arbejdet frugtesløst og vanskeligt. Vi kunne ikke forestille os den udgyldelse af Ånden, som Herren har ladet komme over det land og dets nabolande i Syd- og Mellemamerika og Mexico i de år, der er gået siden. For 60 år siden var der kun én stav i alle disse lande. Nu er der 643 stave i Latinamerika. Jeg tror, at det blot er begyndelsen. Det, der er sket, overgår mine vildeste håb og drømme. Det er et af de mange mirakler, som vi har set. Det er mit

vidnesbyrd, at alt dette ikke kunne være sket uden Herrens guddommelige indgriben, han, som våger over dette hellige værk, ikke blot i Latinamerika, men i alle lande i verden.

I mit lange liv har jeg oplevet fred, glæde og lykke, som overgår mine håb og drømme. En af mit livs største velsignelser har været at blive gift med en udvalgt Guds datter. Jeg elsker hende af hele mit hjerte og hele min sjæl. Det er hendes ånd, der har båret mig oppe.¹ Vi blev gift i templet i Salt Lake City for 57 år siden, da jeg var soldat under anden verdenskrig og ikke vidste, om jeg vendte levende tilbage. Hendes stærke, urokkelige tro og støtte har styrket mit eget vidnesbyrd i udfordrende og vanskelige tider. Min evige rejse, hvis jeg er så velsignet at opnå den, vil blive vidunderlig med hende ved min side.

En anden stor velsignelse har været, at vi fik børn, selv om vi ikke troede, at vi kunne få nogle. Vores

glæde er blevet større med ankomsten af børnebørn og oldebørn. Det skyldtes ene og alene en præstedømmevelsignelse, at dette har ladet sig gøre.

Sammen med velsignelserne har jeg dog også kendt til vanskeligheder og sorger. Jeg er taknemlig for det, jeg har lært af modgangen. Som ung levede jeg under den store depression, hvor banker krakkede, og mange mistede deres arbejde og hjem og sultede. Jeg var så heldig at have et job på en konserverfabrik, som betalte 25 cent i timen. Jeg var måske ikke mere værd! Men det hjalp mig til at få min uddannelse. Jeg gjorde tjeneste i militæret i tre år under den anden verdenskrig. Engang, hvor vores skib var ved at kænre under et frygteligt uvejr i Stillehavet, overgav jeg mig i Herrens hænder og lovede ham inderligt, at hvis jeg overlevede, så ville jeg tjene ham hele mit liv.

Til tider er jeg snublet og har klarret mig ringere, end jeg burde. Vi oplever alle de pinefulde, karakteristiske, vanskelige beslutninger, som hæver os til et højere åndeligt niveau. Det er vores livs Getsemane-oplevelser, som medfører store smerter og sjæle kval. De er til tider for hellige til at fortælle om. Det er de afgørende oplevelser, der er med til at rense os for uretferdige ønsker om verdslige ting. Når verdslighedens skæl fjernes fra vore øjne, ser vi meget tydeligere, hvem vi er, og hvad vores ansvar er med hensyn til vores guddommelige mål.

Jeg erkender ydmygt, at disse mange erfaringer har næret min sikre kundskab om, at Jesus er vor Frelser og Forløser. Jeg har hørt hans røst og mærket hans påvirkning og nærhed. Det har været som en varm, åndelig kappe. Det vidunderlige ved det er, at alle, som samvittighedsfuldt stræber efter at holde budene og opretholde deres ledere, i større eller mindre grad kan modtage samme vished. Det privilegium at tjene Herrens sag kan give stor tilfredshed og indre fred.

De tidlige kirkemedlemmers forenede vidnesbyrd og tro bragte dem fra Palmyra til Kirtland, og fra Nauvoo til Saltsødalene. Med tiden vil den tro grundfæste dette værk over hele verden. Det stærke vidnesbyrd og den stærke tro fører Guds værk frem på en forbløffende måde. Herrens kraft er i dette værk, som det ses af vor tids vidunderlige begivenheder.

Præsident Gordon B. Hinckley præsiderer over det, der sikkert er den største samling af trofaste mennesker, som nogensinde har levet på denne jord. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han sandelig er en stor profet. Han har brug for trofaste følgesvende. Denne kirkes styrke udspringer af vores fælles og individuelle vidnesbyrd, som er skabt af vore egne trængsler og trofasthed. De helliges trofasthed har gjort det muligt, at få dette storslåede Konferencenter opført og indviet i Herrens navn på denne historiske dag. Det er enestående i hele verden. Så forunderlige og storslåede er Herrens gerninger i vor tid. Som et folk er vi endnu ikke, som vi burde være – langt fra. Men jeg håber, at vi vil stræbe mere inderligt efter at blive et mere retskaffent folk, der fortsat er værdigt til at modtage himlens velsignelser.

Tempelbyggeriernes hastige fremgang i vor tid har været fantastisk. På grund af præsident Hinckleys profetiske syn, ligger der nu mange templer i mange af jordens lande. Denne forbløffende præstation er mulig takket være trofaste tiendeydere. Det har så til gengæld fået Herren til at indfri det løfte, som omtales af Malakias: »Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer.«⁷ Alle disse udsøgte, hellige bygninger er et vidnesbyrd om vores tro på, at Frelseren brød dødens bånd og gjorde det muligt for os at indgå pagter, som er bindende i den tilkomende verden.

Ligesom Alma kan jeg bære vidnesbyrd: »Alt viser, at der er en

Gud, ja, selve jorden og alle ting, som er på den, dens bevægelse og ligeledes alle planeterne, som bevæger sig i deres sædvanlige gang, vidner om, at der er en allerhøjeste Skaber.«⁸

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith, som jeg ved er sand, vidnede Frelseren om sig selv med disse ord:

»Jeg er det sande lys, som oplyser hvert menneske, der kommer til verden,

... at jeg er i Faderen og Faderen i mig, og at Faderen og jeg er eet.«⁹

Herren har lovet, »at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.«¹⁰

Da jeg blev kaldet til det hellige apostelembede for mange år siden, tilskyndede mit sikre vidnesbyrd mig til ved den lejlighed at sige disse ord: »Jeg forstår, at et hovedkrav for

det hellige apostelembede er at være et personligt vidne om, at Jesus er Kristus og den guddommelige Forløser. Måske kan jeg alene på det område kvalificere mig. Denne sandhed er jeg blevet gjort bekendt med gennem Guds Ånds ubeskrivelige fred og kraft.«⁶

Siden jeg tog imod dette kald for mange år siden, er mit sikre vidnesbyrd blevet meget stærkere. Det skyldes mit ubestridelige vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Guds Søn.

Det er mit største ønske at være trofast til mit jordiske livs ender. At vi alle må være det, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se 2 Nefhi 4:25.
2. Mal 3:10.
3. Alma 30:44.
4. L&P 93:2-3
5. L&P 93:1.
6. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 36.

At være discipel

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

»Vi skal skabe ... en vedvarende og konstant proces, som drager os nærmere til vor Herre og Frelser, så vi kan blive regnet blandt hans disciple.«

Min mor var god til at delegerede arbejde. Hver lørdag morgen, mens mine søskende og jeg var børn, gav hun os en rengøringsopgave. De instrukser, som hun gav os, havde hun lært fra sin mor: »Husk at gøre ordentlig rent i krogene og langs panelerne. Hvis I glemmer noget, så lad det være inde midt på gulvet.«

Hun vidste udmærket, at hvis vi gjorde rent ude i hjørnerne, så ville hun ikke få problemer med det, der lå tilbage i midten af stuen. Det, som er synligt for øjet, får aldrig lov at være snavset.

Igenom årene har jeg gjort brug af mors råd på mange andre områder. Det kan i særdeleshed anvendes på åndelig rengøring. De sider af vores liv, som er stillet offentligt til skue, volder sjældent problemer, fordi vi gerne vil gøre det bedst

mulige indtryk. Men det er vores livs skjulte kroge, hvor der findes ting, som kun vi kender til, hvor vi især skal være grundige for at sikre, at vi er rene.

En af de kroge, som kræver særlig opmærksomhed, er det område, som hedder vores tanker. Vi skal konstant være på vagt over for de stunder, hvor vi lader vores tanker vandre ind på områder, som vi burde undgå. Et ordsprog lyder: »Som et menneske tænker i sit hjerte, således er han.« Og Judas har skrevet: »I deres sværmeri tilsøler de legemet« (Jud 1:8).

Vores tanker former uundgåeligt vores liv. James Allen har udtrykt det på følgende måde i sin bog *As A Man Thinketh*:

»Ligesom planter udspringer af frøet og ikke kan eksistere uden dette, udspringer også enhver af et menneskes handlinger af tankens skjulte frø, og kunne ikke være opstået uden dem. Det gælder både de såkaldt »spontane« og »uovervejede« handlinger og dem, som udføres helt bevidst ...

I tankens arsenal støber mennesket de våben, der ødelægger ham; han fremstiller også de redskaber, hvormed han bygger sig himmelske boliger med glæde, styrke og fred ... Mellem disse to yderpunkter findes alle afskygninger af karakterer, og mennesket er selv deres skaber og herre ... han er tankens herre, karakterens formgiver og skaberen af omstændigheder, miljø og skæbne« (*As A Man Thinketh*, 1983, s. 7–10).

Så tilføjede hr. Allen: »Lad et menneske ændre sine tanker radikalt, og så vil det forbløffe ham, hvor hurtigt det påvirker hans materielle forhold. Mennesker tror, at tanker kan holdes hemmelige, men det kan de ikke. De krystalliseres hurtigt til vaner, og vaner bliver til omstændigheder« (*As a Man Thinketh*, s. 33-34).

En af de kroge, som vi flittigt må stræbe efter at holde ren, er vores tanker. Idealet er at koncentrere vores tanker om åndelige emner.

En anden krog, som muligvis kan samle støv på grund af vores forsømmelse, har med vejledningen af vores familie at gøre. Præsident Kimball udtrykte sin bekymring med disse ord:

»Vores succes som enkeltmedlem og som kirke er stort set afhængig af, hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet. Kun hvis vi klart kan se den enkeltes ansvar samt familiens og hjemmets opgave, kan vi rigtig forstå, at præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationer, selv i ward og stav, hovedsageligt er til for at hjælpe medlemmerne med at efterleve evangeliet i hjemmet. Så vil vi forstå, at mennesker har større betydning end programmer, og at Kirkens programmer altid bør støtte de evangelieorienterede familieaktiviteter ... Alle må arbejde sammen for at gøre hjemmet til et sted, hvor vi elsker at være, hvor vi kan lytte og lære, et sted, hvor der hersker gensidig kærlighed, støtte, værdsættelse og opmuntring.

Jeg vil gerne gentage, at vores største succes som enkeltmedlem og som kirke stort set er afhængig af, hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet« (Kimball, Spencer W., »Efterlevelse af evangeliet i hjemmet«, *Den danske Stjerne*, oktober 1978, s. 164–165).

Mit generelle råd til jer er, at vi skal skabe systemer, der fremmer åndelig hovedrengøring – en vedvarende og konstant proces, som

drager os nærmere til Herren, vor Frelser, så vi kan blive regnet blandt hans disciple.

Hovedformålet med vores jordiske prøvetid er at berede os til at møde Gud og arve de velsignelser, som han har lovet til sine værdige børn. Frelseren viste vejen, mens han selv vandrede på jorden, og opfordrede dem, der fulgte ham, til at blive hans disciple.

Følgende er skrevet angående det at være en disciple: »Ordet *discipel* stammer fra latin . . . [og betyder] en elev. En Kristi disciple er en, som lærer at blive som Kristus, altså at tænke, føle og handle som han gør. At være en sand disciple, at gennemføre den udvikling, er den mest krævende proces, der findes. Ingen anden kan sammenlignes . . . med den, hverken hvad angår krav eller belønninger. Det kræver den totale forandring af et menneske, fra det naturlige menneskes tilstand til at blive hellig, en, der elsker Herren og tjener ham af sit hele hjerte, sjæl, sind og styrke« (Chauncey C. Riddle,

»Becoming a Disciple,« *Ensign*, sep. 1974, s. 81).

Frelseren belærte dem, der ville følge ham, om indbegrebet af det at være disciple. Han sagde:

»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

Og at tage sit kors op vil sige, at han fornægter sig selv al ugudelighed og enhver verdslig lyst og holder mine bud« (Matt 16:24, JSO i fodnote d [engelsk]).

»Bryd ikke mine bud for at frelse jeres liv; for den, der vil frelse sit liv, skal miste det i den kommende verden.

Men den, der mister sit liv for min skyld, skal finde det i den tilkommende verden.

Forsag derfor verden og frels jeres sjæle« (JSO Matt 16:27-29).

Når ånden overvinder kødet, bliver kødet tjener i stedet for herre. Når vi har renset ud i verdslighedens kroge og er rede til at være lydige mod Herren, så er vi parat til at modtage hans ord og holde hans bud.

Der sker en dramatisk forandring i menneskers liv, når de virkelig hengiver sig til at blive Herrens disciple. Et af de mest gribende eksempler, jeg kan komme i tanker om, er den unge Alma og den forandring, som skete med ham, da han blev en Herrens disciple. Husk, at Alma og Mosiahs sønner blev regnet blandt de ikke-troende. Han var en mand, der talte meget og smigrede folket. Han ledte folket til at begå ugudelighed. Han blev en stor hindring for Kirken, idet han stjal folkets hjerte og forårsagede stor uenighed mellem dem. Men takket være hans fars ydmyge bønner viste en engel sig for disse fem, mens de var ude at hærge. Alma blev så forbløffet, at han faldt om på jorden, og englen befalede ham: »Alma, rejs dig op og stå frem, hvorfor forfølger du Guds kirke? Thi Herren har sagt: Det er min kirke, og jeg vil stadfæste den, og intet skal ødelægge den, uden at det skulle være mit folks overtrædelse« (Mosiah 27:13). Han var så svag, at han ikke kunne bevæge sig og måtte derfor bæres. Han var også stum. Han blev ført ind og fremstillet for sin far. Hans far glædede sig og bad folket om at bede for hans søn.

»Og efter at de havde fastet og bedt i to dage og to nætter, fik Almas lemmer deres styrke igen, og han stod op og begyndte at tale til folket og bød dem være ved godt mod.

Thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine synder, og er blevet forløst af Herren; jeg er blevet født af Ånden« (Mosiah 27:23-24).

Så beretter han om de store trængsler og lidelser, han gennemgik, da han indså, at han var afskåret fra Guds rige. Han huskede sin fars belæringer og anråbte Herren om nåde.

Vi ser nu den dramatiske forandring, da han bliver en af vor Forlørsers disciple.

»Og nu begyndte Alma og de, der var med ham, da engelen åbnede sig for dem, at lære folket og rejse omkring i hele landet, idet de

Inden for i Konferencecentret på terrasseniveau set fra øst mod vest.

kundgjorde for hele folket det, de havde hørt og set og prædikede Guds ord under megen trængsel» (Mosiah 27:32).

I min families pionerhistorie findes der mange beretninger om ædle sjæle, som viste sig som ægte disciple. Mine børns oldefar var en af Jesu Kristi tapre disciple. Hans familie var velhavende gårdejere i Danmark. Som yndlings søn skulle han arve jorden efter sin far. Han forelskede sig i en smuk, ung kvinde, som ikke kom fra samme sociale lag som hans familie. Han fik besked på ikke at fortsætte forholdet. Han var ikke tilbøjelig til at følge sin families råd, og ved et af sine besøg, opdagede han, at hele hendes familie var blevet medlemmer af Kirken. Han nægtede at lytte til den lære, som hendes familie havde bekendt sig til, og han sagde vredt til den unge kvinde, at hun måtte vælge mellem ham og Kirken. Hun erklærede frimodigt, at hun ikke ville afskrive sin religion.

Efter den stærke udtalelse besluttede han, at han hellere måtte lytte til de lærdomme, som betød så meget for hende. Kort efter rørte Ånden

ved ham, og han blev også omvendt til evangeliet. Men da han fortalte sine forældre om sin beslutning om at blive medlem af Kirken og gifte sig med den unge kvinde, blev de vredde på ham og tvang ham til at vælge mellem sin familie og deres rigdom og så Kirken. Han gav afkald på alle de bekvemmeligheder, han havde nydt hele sit liv, blev medlem af Kirken og giftede sig med hende.

De begyndte straks at gøre forberedelser til at forlade Danmark og rejse til Zion. Nu, hvor han ikke længere fik støtte fra sin familie, måtte han arbejde hårdt i de jobs, han kunne finde, så de kunne spare op til rejsen til det nye land. Efter et års hårdt arbejde, havde han sparet nok penge op til deres rejse. Så snart de var klar til at tage af sted, opsøgte deres grenspræsident dem og sagde, at der var en familie, som sad hårdere i det end han og hans kone. Han blev spurgt, om han ville være villig til at give det, som han havde sparet op, så denne nødlidende familie kunne rejse til Zion.

At være discipel kræver ofre. De gav deres sparepenge til den nødlidende familie, og så påbegyndte de

endnu et års hårdt arbejde for at tjene penge til deres rejse til Zion. Til sidst ankom de så til Zion, men først efter at de havde ydet mange flere ofre som sande disciple.

En rig ung mand fik en af de vanskeligste prøver på discipelværdighed, da han fik besked på at »... sælge alt, hvad du har, og del det ud til de fattige ... kom så og følg mig!« (Luk 18:22).

For mange af os er det en lige så hård prøve at skulle aflægge vore dårlige vaner og verdslige tanker, så vi uden indre konflikter og hindringer kan hengive os til Herrens værk.

Må vi som sande Kristi disciple afspejle hans eksempel. Må vi påtage os hans navn og stå som hans vidner til alle tider og på alle steder (se Mosiah 18:9).

Øg må Gud velsigne os, at vi må få et oprigtigt ønske om at udføre vores åndelige hovedrengøring og komme ud i alle kroge og få fjernet alt det, der vil hæmme os som Herrens disciple, så vi kan gå fremad i hans tjeneste, han, som er vor Frelser og Konge. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Led, milde lys«

Virginia U. Jensen

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Jesu Kristi lys er stærkere end noget andet mørke, som vi står over for i vores tilværelse, hvis vi har tro på ham, søger ham og adlyder ham.«

Da Joshua Dennis var blot ti år gammel, tilbragte han fem dage indespærret i totalt mørke i en forladt mine. Da redningsmandskabet endelig hørte hans svage råb om hjælp og trak ham ud af det frygtelige mørke, frøs han og var desorienteret og udmattet. Men til deres store overraskelse var han ikke bange. Josh havde tilbragt sin tid med at sove, råbe om hjælp og bede. »Nogen beskyttede mig,« forklarede han. »Jeg vidste, at folk nok skulle finde mig.«

Joshuas enkle, men dybe tro var blevet næret af hans forældre, som havde lært ham, at han havde en himmelsk Fader, som altid vidste, hvor han var. De havde lært ham, at han var blevet født med Kristi lys indeni sig. Josh var i sandhed blevet opdraget i lys og sandhed (se L&P 93:40), så da han krøb sammen på en afsats 600 meter ned i en

mineskaft, havde han stolet på det lys til at holde ham oppe og trøste ham og til at give ham mod og håb. Josh oplevede det, som Abinadi belærte om, da han talte om Kristus: »Han er verdens lys og liv, ja et lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes« (Mosiah 16:9).

Hvor er det passende, at hans fødsel i Betlehem blev ledsaget af mirakuløse tilkendegivelser af lys på den vestlige halvkugle. Da han blev født, blev der »ved solnedgang ... intet mørke, og folket blev forbavset, fordi ... der [ikke blev] noget mørke den hele nat« (3 Nephi 1:15, 19). Denne udgyldelse af lys stod i stærk kontrast til det, som skete, da han blev korsfæstet, da »der lå et tæt mørke over hele landet, så at indbyggerne ... kunne føle tågen, som forårsagede mørket« (3 Nephi 8:20–23).

Der er alle former for mørke i denne verden: Mørke, som kommer af synd, mørke, som kommer af fortvivelse, skuffelse og opgivelse, mørke, som kommer af ensomhed og utilstrækkelighedsfølelser. Ligesom det lys, der brændte i Josh Dennis' hjerte, var stærkere end det kvælende mørke, der omgav ham, så er Jesu Kristi lys stærkere end noget andet mørke, som vi står over for i vores tilværelse, hvis vi har tro på ham, søger ham og adlyder ham. For ligesom profeten Joseph Smith åbenbaredede, at hvis »I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer« (L&P 88:67).

Kristi lys og evangeliets budskab om lys og frelse kan kun blive formørket i vores egen tilværelse ved ulydighed og mangel på tro. Omvendt øges Frelserens lys i vores tilværelse, når vi holder Herrens befalinger og bestandigt stræber efter at være som han. For »... det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere« (L&P 50:24–25).

Når Jesu Kristi lys og hans evangelium stråler tydeligere i vore øjne og vores hjerte, bliver det lettere for os at skelne, hvad der i sandhed er værdifuldt i forhold til de efterligninger, som verden tilbyder. Kundskaben om, at Kristus elskede os nok til villigt at bære byrden af vore synder, fjerner behovet for stolthed og en uberettiget lid til en arm af kød. Tro på, at forsoningen giver til os alle, hvad vi mister til synd og fejltrin på livets vej, skaber et håb, der er større end enhver timelig fornøjelse eller enhver midlertidig, verdslig spænding.

Tænk over kong Lamoni's oplevelse. Selvom han havde uindskrænket magt, store, jordiske skatte og tjenerne til at opvarte ham i alle ender og kanter, levede han i åndeligt mørke. Da han var villig til at lade Ammon belære sig om evangeliet, skete der noget højt bemærkelsesværdigt: Lamoni »styrtede ... til jorden, som om han var død« (Alma 18:42). »Ammon vidste, at kong Lamoni var under Guds magt; han vidste, at vantroens mørke slør var blevet fjernet fra hans sind, og at det lys, der oplyste hans forstand, var Guds herligheds lys ... havde indgydt hans sjæl sådan fryd« (Alma 19:6).

Kun Guds herlighed og det evige livs lys skaber en glæde, der er inderlig nok til at overvælde en fuldstændigt og fjerne »vantroens mørke slør«.

I alle skrifterne og også i det, som eftertænksomme kristne har skrevet i løbet af århundrederne, finder vi eksempler på, hvordan Kristi budskab om lys og frelse åndeligt og

fysisk kan holde os oppe. Da englænderen John Henry Newman som ung præst rejste rundt i Italien i 1833, kom han ud for følelsesmæssigt og åndeligt mørke, da sygdom opholdt ham der i flere uger. Han blev meget mismodig, og en sygeplejerske, som så hans tårer, spurgte, hvad der tyngede ham. Det eneste, han kunne svare, var, at han var sikker på, at Gud havde noget arbejde til ham, som han skulle udføre i England. Da han længtes efter at komme hjem, fik han til sidst plads på en lille båd.

Ikke lang tid efter, at skibet havde stævnet ud, kom der en tyk tåge, der skjulte de farlige klipper, der var omkring dem. Da Newman havde siddet fast i en uge i den tætte, grå tåge, fordi skibet var ude af stand til at sejle frem eller tilbage, bad han om sin Frelser's hjælp, da han nedskrev de ord, som vi nu kender som salmen »Led, milde lys«.

*Led milde lys, når mørket mig
omringer*

*i mørke nat jeg næppe vejen finder,
Led du min fod ...
et skridt er nok for mig.
(Salmer og sange, nr. 50).*

Denne salme udtrykker en sandhed, som vores hjerte bekræfter: Selv om prøvelser slukker andre lyskilder, vil Kristus altid oplyse vores vej, »lede vores fod« og vise os vejen hjem. For som Frelseren har lovet: »Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørke« (Joh 8:12).

Vi kan alle fra tid til anden finde os selv på mørke steder. Vi kan endda vandre ind i huler med åndeligt mørke, når vi træffer tåbelige valg, tillader skadelige påvirkninger i vores liv eller vender os væk fra evangeliets lys for at antage verden blot et lille stykke tid endnu. Det kan virke uskadeligt i starten – man vil bare lige undersøge det lidt, det er alt. Før vi ved af det, bliver vi adskilt fra lyset og efterladt alene i mørket. Hvorfor bliver vi i mørket, når et sådant frelsende lys venter

os? Lad os sole os i det varme og oplysende lys, som Jesu Kristi evangelium giver. Lad Frelserens milde lys lede os et skridt af gangen. Lad pagter og befalinger beskytte os, når vi følger evangeliets sti til vores himmelske hjem.

Husker I lille Josh Dennis? Han er nu ældste Dennis og er på mission langt væk fra den mørke mine, som holdt ham fanget. Nu finder ældste Dennis vej langs de snævre, ukendte stier i Honduras, hvor han bringer dem et budskab om håb, fred og lys. Det, som han underviser i hver dag, er det paradoks, som

han oplevede som lille dreng, der var forsvundet i en mine: At selv når mørket omringer en, når man er midt i de mørkest mulige omstændigheder, så er det muligt at føle håb, fred og trøst – alt dette takket være det lys, som er stærkere end alt mørke, Jesu Kristi lys.

Jeg ved fra min egen erfaring, lige så sikkert, som Josh ved fra sin, at det storslåede lys – vor Frelser – er virkelig. Må vi antage hans lys og leve, således at det vil oplyse vores vej og lede os tilbage til vores himmelske hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Indvielsesdag

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Som et udtryk for vores kærlighed til Herren, kan vi så ikke genindvi vores liv og vore hjem på samme måde?«

En elsket salme beskriver de varme følelser, som fylder mit hjerte og min sjæl denne smukke indvielsesdag. Jeg tror også at ordene beskriver jeres følelser:

*Denne dag fuld af glæde
Herre, priser vi dit hellige navn.
På dette hellige tilbedelsens sted
forkynder vi højt din herlighed!*

*... Lyse og klare byder vores røster
jubelsange byder
til vor Skaber, Herre og konge!'*

Charles C. Rich talte den 7. april 1863 om behovet for et tabernakel, som man kunne mødes i. Han erklærede: »Hvad skal jeg sige med hensyn til Tabernaklet? Vi kan straks se, at vi kan nyde ... velsignelserne ved et sådant hus med det samme. Hvis vi udsætter det, hvornår vil

det så blive bygget? Når dette hus er blevet bygget, kan vi nyde de fordele og velsignelser, som det vil give. Det samme princip kan anvendes på alt, hvad vi giver os i kast med, og på alt, som vi skal gøre, uanset om det er at bygge et tempel ... et tabernakel eller sende hestevogne til civilisationens grænser for at indsamle de fattige eller gøre noget andet, som kræves af os. Der er intet, som er krævet, som vil blive udført, før vi går i gang og selv gør noget. Vi har ikke noget andet folk at støtte os til; og derfor er det op til os at gå i gang og udføre vores del godt.«²

De gik i gang!

Tak til Gud for vores ædle profet, præsident Gordon B. Hinckley, som med den indsigt, som en seer besidder, forstod behovet for denne stor-slåede bygning og »gik i gang« med mange andres hjælp. Resultatet ser vi her i dag, og denne bygning vil blive indviet her til morgen.

Som symbol på vores taknemlighed og som et udtryk for vores kærlighed til Herren, kan vi så ikke genindvi vores liv og vore hjem på samme måde?

Apostlen Paulus tilføjede i sin epistel til korinterne en apostolisk dimension til at bygge videre på denne forpligtelse, da han sagde: »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?«³

Behovet for personlig indvielse og fornyet forpligtelse er af afgørende betydning i dagens samfund. Et hurtigt blik på adskillige

avisartikler beskriver vores vanskelige situation.

Fra *Associated Press* kom følgende: »I pressefrihedens navn har Højesteret tilsidesat en føderal lov, som beskyttede børn mod sexkanaler på kabel-tv.«⁴

Fra *The San Jose Mercury News* kom denne historie: »Tyskland kan blive Europas økonomiske kraftcenter, men søndag standser det op ... Men de globale markeds kræfter begynder at forstyrre Tysklands traditionelle hviledag. Med ... den amerikanske indkøbsstil [syv dage om ugen] og Internettet, som alle døgnets 24 timer tilvejebringer adgang til verdens goder, så er sådanne stramme forretningstider som et slot fra det forrige århundrede.« Berlin må for at kappes med andre internationale byer være mere aggressiv ... »Vi ønsker at tjene flere penge.«⁵

Mens vi ser den skuffelse, som omslutter utallige mennesker i dag, lærer vi på den hårde måde det, som en forudms profet beskrev for os for 3000 år siden: »Den, der elsker penge, bliver ikke mæt af penge, den, der elsker rigdom, får intet udbytte af den.«⁶

Abraham Lincoln, som vi ærer, har nøje beskrevet vores svære situation: »Vi har modtaget Himlens rigeste velsignelser. Vi er blevet bevaret disse mange år i fred og med fremgang. Vi er vokset i antal, rigdom og styrke ... men vi har glemt Gud. Vi har glemt den nåderige hånd, som bevarede os i fred og mangfoldiggjorde og berigede og styrkede os, og i vores hjertes bedrageriske og tomme forestillinger har vi opfattet det som om, alle disse velsignelser er fremkommet gennem vores egen visdom og dyd. På grund af for stor succes er vi blevet alt for selvtiltrækkelige til at kunne fornemme nødvendigheden af denne frelsende og bevarende nåde, vi er blevet for stolte til at bede til Gud, som har skabt os.«⁷

Når det stormer på livets hav, søger den kloge sømand fred i havnen. Familien, som vi traditionelt har kendt den, er et sådant tilflugtssted.

Et springvand møder besøgende, der kommer til Konferencetcentret ved det sydvestlige hjørne.

»Hjemmet er grundvolden for et retfærdigt liv, og intet andet sted kan indtage dets plads eller opfylde dets væsentligste funktioner.«⁸ Et hjem er i virkeligheden mere end blot et hus. Et hus er bygget af tømmer, mursten og sten. Et hjem er skabt af kærlighed, offer og respekt. Et hus kan være et hjem, og et hjem kan være en himmel, som skærmer en familie. Når de sande værdier og grundlæggende dyder lægger til grund for samfundets familier, vil håb overvinde fortvivlelse og tro sejre over tvivl.

Sådanne værdier vil, når de læres og efterleves i vore familier, blive som den velkomne regn på den tørre jord. Kærligheden vil øges, loyalitet over for ens eget bedste selv vil blive styrket, og disse dyder i form af karakterstyrke, ufordærvedhed og godhed vil blive næret. Familien må bevare sin fremtrædende plads i vores liv, for den er det eneste mulige sted, hvorfra et samfund af ansvarlige mennesker nogen sinde har kunnet bygge for fremtiden og bevare de værdier, som de sætter højt lige nu.

Lykkelige hjem findes på mange måder. Nogle karakteristiske familier med far, mor, brødre og søstre lever sammen i en kærlig atmosfære. Andre familier består af en enlig forældre med et eller to børn, mens andre hjem kun består af en enkelt person. Der er imidlertid visse kendetegn, som findes i et lykkeligt hjem, uanset antal eller beskrivelsen af familiens medlemmer. Disse kendetegn er:

Et mønster på bøn.

Et bibliotek fuld af lærdom.

En arv af kærlighed.

På det amerikanske kontinent erklærede Jakob, Nephis bror: »Se hen til Gud med fasthed i sindet og bed til ham med stærk tro.«⁹

En fremtrædende dommer blev spurgt, hvad vi som borgere i verdens lande kan gøre for at reducere forbrydelserne og ulydigheden mod lovene og for at bringe fred og tilfredshed i vores liv og i vore nationer. Han svarede tankefuldt: »Jeg foreslår, at vi vender tilbage til den gamle skik med familiebøn.«

Herren har rådet os til at gøre vores personlige liv og vores hjem til et lærdommens sted: »... søg viden i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«¹⁰

Standardværkerne udgør det lærdommens bibliotek, som jeg taler om. Vi må være meget opmærksomme på ikke at undervurdere børns evner til at læse og forstå Guds ord.

Som forældre bør vi huske, at vores liv måske er den bog i familiens bibliotek, som børnene holder mest af. Er vores eksempel værd at efterleve? Lever vi på en sådan måde, at en søn eller datter kan sige: »Jeg vil gerne følge min far«, eller »jeg vil gerne være som min moder«? I modsætning til bøgerne på hylden, hvor omslaget beskytter bogens indhold, så kan vores liv ikke lukkes. Forældre, vi er i sandhed en åben bog i lærdommens bibliotek i vores hjem.

Er vi et eksempel på en arv af kærlighed? Er vores hjem? Bernadine Healy, gav dette råd i en tale ved en dimissionsfest: »Som læge har jeg været dybt privilegeret ved at være

til stede i nogle af de stærkeste øjeblikke i menneskers liv, herunder deres sidste tid, og lad mig fortælle jer en hemmelighed. Mennesker, som står overfor døden, tænker ikke på, hvilke akademiske grader de har opnået, eller hvilke stillinger de har haft, eller hvor meget rigdom de har samlet sammen. Det, som virkelig betyder noget ved afslutningen af livet, er, hvem du har elsket, og hvem der har elsket dig. Denne kærlighedscirkel er det hele og er et størst læt mål på et afsluttet liv. Det er den gave, som har størst værdi.«¹¹

Vor Herres og Frelsers budskab er kærlighedens budskab. Den kan være et lys på vores personlige sti til oplyselse.

Ved afslutningen af en fars liv, så han tilbage på, hvordan han havde brugt sin tid på jorden. Som en berømt og respekteret forfatter til adskillige akademiske værker sagde han: »Jeg ville have ønsket, at jeg havde skrevet en bog mindre og taget mine børn med ud at fiske lidt oftere.«

Tiden går hurtigt. Mange forældre siger, at det syntes, som om det var i går, at deres børn blev født. Nu er disse børn voksne, og har måske deres egne børn. »Hvor forsvandt årene hen?« spørger de. Vi kan ikke skrue den tid tilbage, som er gået, og vi kan ikke standse tiden nu eller opleve fremtiden i vores nuværende tilstand. Tiden er en gave, en skat, som ikke skal sættes hen til fremtidig brug, men som skal bruges klogt lige nu.

Har vi skabt en kærlig ånd i vore hjem? Præsident David O. McKay har sagt: »Et sandt mormonhjem er et hjem, hvor Kristus, hvis kan kom forbi, ville være glad for at opholde sig og for at hvile sig.«¹²

Hvad gør vi for at sikre, at vores hjem kan leve op til denne beskrivelse? Lever vi selv op til den?

Der sker ulykker på livets landevej. Nogle går bort fra de vejskilte, som fører til evigt liv, for blot at opgåde, at denne omvej, som man har valgt til sidst vil føre til en blindgyde. Ligegyldighed, manglende

omsorg, selviskhed og synd kræver alt sammen sin dyrebare pris i menneskers liv. Der findes mennesker, som af uforklarlige årsager, marcherer til en anden melodi, for senere at finde ud af, at de har fulgt sorgens og lidelsens melodi.

Der er i dag fra denne talerstol givet en opfordring til mennesker over hele verden: Kom tilbage fra din vildfarne vej, du trætte rejsende. Kom til Jesu Kristi evangelium. Kom til den himmelske havn, som kaldes hjemmet. Her vil du opgåde sandheden. Her vil du lære Guddommens virkelighed, frelsesplanens trøst, ægteskabspagtens hellighed og styrken i personlig bøn. Kom hjem.

Mange af os husker måske fra vores ungdom beretningen om en lille ung dreng, som blev bortført fra sine forældre og sit hjem og ført bort til en landsby langt borte. Under disse forhold voksede denne lille dreng op og blev en ung mand uden den viden om sine virkelige forældre eller sit hjem på jorden.

Men hvor var hans hjem? Hvor kunne han finde sin mor og sin far? Oh, hvis han blot kunne huske deres navne, så ville hans opgave ikke virke så håbløs. Han søgte desperat at huske blot et glimt af sin barndom.

I et glimt af inspiration huskede han lyden af en klokke fra landsbyens kirketårn, som bød velkommen hver sabbatmorgen. Den unge mand gik fra landsby til landsby for at høre denne bekendte klokke ringe. Nogle klokker lød næsten som den lyd, han huskede, andre gjorde ikke.

Til sidst stod den trætte unge mand en søndag morgen foran en kirke i en typisk landsby. Han lytende omhyggeligt, da kirkeklokken begyndte at ringe. Lyden lød bekendt. Den var ikke som nogen af de andre, han havde hørt, men lød som den klokke, der ringede i hans minde om sin barndom. Ja, det var den samme kirkeklokke. Dens klang var den rigtige. Hans øjne fyldtes med tårer. Hans hjerte frydede sig. Hans sjæl fyldtes med taknemlighed. Den unge mand faldt på knæ

og kiggede op over kirketårnet – ja mod himlen – og hviskede en bøn i taknemlighed: »Tak Gud. Jeg er kommet hjem.«

Ligesom lyden fra en kirkeklokke, som er husket, vil Jesu Kristi evangeliums sandhed være for den sjæl, som oprigtigt søger. Mange af jer har rejst langt i jeres personlige søgen efter det, som lyder sandt. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sender en oprigtig appel til dig. Åbn din dør for missionærerne. Åbn dit sind for Guds ord. Åbn dit hjerte – ja hele din sjæl – for den lyd, som kommer fra den stille sagte stemme, som vidner om sandheden. Som profeten Esajas lovede: »Med egne ører skal du høre et ord, der lyder bag dig: ›Her er vejen, den skal I følge!‹«¹³ Så vil I ligesom den dreng, jeg talte om, også på jeres bøjede knæ sige til jeres og min Gud: »Jeg er kommet hjem.«

Må denne velsignelse blive alle til del, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Leroy J. Robertson (1896–1971), »On This Day of Joy and Gladness«, *Hymns*, nr. 64.
2. *Deseret News Weekly*, 20. apr. 1863, s. 369.
3. 1 Kor 3:16.
4. Richard Carelli, »High Court Kills Limits on TV Sex«, *Salt Lake Tribune*, 23. maj 2000, A1.
5. Daniel Rubin, »Global Economy Erodes Ban on Sunday Shopping«, *Salt Lake Tribune*, 23. maj 2000, A1.
6. Klages 5:10.
7. 1 James D. Richardson, *A Compilation of the Messages and Papers of the Presidents*, 10 bind, 5:3366.
8. Citeret i Conference Report, okt. 1962, s. 72.
9. Jakobs Bog 3:1.
10. L&P 88:118.
11. »On Light and Worth: Lessons from Medicine«, Tale ved dimissionsfest, Vassar College, 29. maj 1994, s. 10, Særsamling.
12. I Conference Report, okt. 1947, s. 120.
13. Es 30:21.

Dette storslåede år ved årtusindskiftet

Præsident Gordon B. Hinckley

»Dette værk indeholder en vitalitet, som aldrig før har været tydelig i et sådant omfang.«

Mine brødre og søstre, I er en stor inspiration. Når jeg ser på ansigterne i denne store forsamling og samtidig erkender, at der er mange flere forsamlede over hele verden, så overvældes jeg af en stærk følelse af kærlighed til hver enkelt af jer. Hvor er I vidunderlige mennesker. Jeg beder om, at Helligånden må vejlede mig, når jeg taler til jer.

Før vi kom ind i bygningen denne formiddag, forseglede vi dæktstenen over hjørnestenen til denne storslåede, nye bygning. Dette udgør færdiggørelsen af denne bygning.

Vi bevarer symbolikken ved hjørnestenen til minde om Guds Søn, på hvis liv og mission denne Kirke er oprettet. Han, og han alene, er hovedhjørnestenen. På ham er der

bygget et stærkt fundament af apostle og profeter og over dette »holdes hele bygningen sammen« og udgør Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (Ef 2:21).

Som jeg mindede gruppen ved hjørnestenen om i morges, lad dette symbol være anerkendt som repræsenterende verdens Forløser, Guds Søn, Herren Jesus Kristus, hvis navn denne Kirke bærer.

Jeg er yderst taknemmelig for, at denne bygning nu er færdig. Vi har været i den ved aprilkonferencen og ved en anden lejlighed i juni. Den var ikke helt færdig dengang. Den er nu erklæret for færdig og har en permanent ibrugtagningstilladelse.

Dette år 2000 har været et bemærkelsesværdigt år for Kirken. Vi er vokset på alle fronter over hele verden. Vi har passeret de 11 millioner medlemmer. Hvor er det betydningsfuldt.

Jeg levede i 1947, da Kirken fejrede 100-året for pionerernes ankomst. Dengang blev »Dette er stedet«-monumentet indviet. Det blev festligholdt med en forestilling i Tabernaklet, som repræsenterede Kirkens verdensomspændende mission. Det store gennemgående tema i alt dette var, at Kirken var nået 1 million medlemmer i sin udvikling. Omkring halvdelen af dem boede i Utah. Nu bor der kun omkring 15% af dem her, og alligevel har vi flere medlemmer her, end vi nogensinde har haft. At tænke på, at vi i dag

har 11 millioner medlemmer, er noget stort og vidunderligt, som med sig bringer løftet om fremtiden.

Vi har bredt os ud over hele verden, overalt hvor vi får lov til at komme. Vi har belært om evangeliet, som det blev åbenbaret i denne uddeling i tidernes fylde. Vi kommer nu ind i områder, hvis navn sjældent blev hørt tilbage i 1947. Vores missionering er ekspanderet på mirakuløs vis.

Jeg tror, at jeg har været de fleste steder, hvor Kirken er organiseret. Jeg har mødt vidunderlige mennesker overalt. De er sidste dages hellige i ordets sande betydning. De stræber efter at efterleve befalingerne.

Når jeg har mødt dem og talt med dem, har jeg lært den sande betydning af Paulus' ord:

»... af ét menneske har [Gud] skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden og fastsat bestemte tider og grænser for, hvor de skal bo –

for at de skulle søge Gud, om de kunne famle sig frem og finde ham, som dog ikke er langt borte fra en eneste af os:

For i ham lever vi, ånder vi og er vi ... »Vi er også af hans slægt« (ApG 17:26–28).

Vi er blevet et stort kosmopolitisk samfund, en stor familie af brødre og søstre i Herren. I denne store skares udvikling, en skare af mænd og kvinder, drenge og piger, som alle er den Allerhøjstes hellige, synger vi, mens vi marcherer fremad:

*Jeg har set Herrens kommende
herlighed.*

*Han træder persekarret, fyldt med
vredens druer.*

*Han har udslynget det skæbnésvan-
ge glimt fra sit frygtelige, rappe
sværd.*

Hans sandhed marcherer frem.

(»Battle Hymn of the Republic«, Hymns, nr. 60).

Dette værk indeholder en vitalitet, som aldrig før har været tydelig i et sådant omfang.

På uddannelsesområdet har vi oprettet programmerne seminar og institut overalt, hvor Kirken er kommet. Det gør tilværelsen bedre for elever over hele verden. I institut finder unge voksne gode bekendtskaber, de lærer noget, de får sociale oplevelser, ja, tilmed ægtemænd og hustruer inden for tær.

Inden for de sidste par måneder har vi bekendtgjort, at Ricks College, en uddannelsesinstitution med en rig pionerary, som hidtil har tilbudt en toårig uddannelse, vil blive udvidet til at tilbyde fire års uddannelse og bære navnet BYU-Idaho. Det er på ingen måde for at forklejne navnet på den store mand, som skolen er opkaldt efter. Det vil udvide de uddannelsesmæssige muligheder for mange unge mænd og kvinder. Det vil gøre en god skole endnu bedre. Det er fra Kirkens side et forsøg på at give mulighed for en verdslig uddannelse inden for rammerne af en kirkeejet skole, hvor der undervises i tro på den levende Gud og på hans guddommelige Søn, vor Herre.

Et andet område af bemærkelsesværdig betydning, som har været fremhævet i dette år omkring årtusindskiftet, er opførelsen af templer. Det har været et mirakel. Sidste søndag indviede vi i Boston i Massachusetts Kirken fungerende tempel nr. 100.

Jeg kom i Det Første Præsidentskab i juli 1981 som rådgiver til præsident Kimball. Siden da er 81 af disse 100 templer blevet indviet. Kun 19 var åbne før den tid.

53 nye templer – mere end halvdelen af de 100, der nu er åbne – er blevet indviet, siden jeg blev ordineret til Kirkens præsident for fem år siden. Jeg nævner kun dette for at minde jer om denne dramatiske eks-pansions acceleration.

Da jeg ved en konference annoncerede, at jeg håbede, at vi kunne se indvielsen af tempel nr. 100 før udgangen af år 2000, spekulerede jeg over, om det var muligt. Jeg kan ikke

En besøgende undersøger en byste af en af Kirkens præsidenter i et galleri på Konferencecentrets balkonniveau.

tilstrækkeligt omfang sige tak til de mange mænd og kvinder, som har arbejdet så meget og så hårdt for at fuldføre dette mirakel. Nogle af disse nye templer er mindre. Men hver eneste ordinance, der kan udføres i templet i Salt Lake City, Kirkens største, kan også udføres i disse mindre templer. De er udelukkende viet til udførelse af tempelordinancer. De er smukke bygninger, på enhver måde godt byggeri. Og de har åbnet mulighed for en langt lettere rejse til Herrens hus for tusinder og atter tusinder af vore medlemmer.

Vi vil fortsætte med at bygge dem. Vi vil indvie tre mere før årets udgang. Vi vil vedblive med at bygge i fremtiden, måske ikke i det omfang, vi har bygget det sidste år, men der vil være en stadig opførelse af disse hellige bygninger for at dække folkets behov.

Hvor er vore medlemmer taknemmelige. Jeg håber og tror, at Herren er tilfreds.

Og nu i dag indvier vi dette store Konferencecenter – en anden væsentlig præstation i dette år ved årtusindskiftet. Det er en enestående og usædvanlig bygning. Da vi først forestillede os og planlagde bygningen, var det ikke vores mål at bygge den største bygning til tilbedelse noget sted. Vi ønskede at lægge en plan for at imødekomme vores folks behov.

Tabernaklet, som har tjent os så godt i over et århundrede, var ganske enkelt blevet for lille til vores behov.

Det var en stor og alvorlig sag at gå i gang med opførelsen af denne bygning. Vi var selvfølgelig bekendt med alle de elektroniske måder, hvorpå man vidt og bredt kan udsende talerne fra denne talerstol. Men vi kendte også til ønsker hos virkelig mange om at sidde i samme sal som taleren, som vi har set her til morgen. Som jeg sagde ved bekendtgørelsen af beslutningen om

at gå i gang: »Opførelsen af denne bygning har været et dristigt projekt. Vi har været bekymrede over det ... Vi lyttede til Åndens tilskyndelser [mens vi bad om] det. Og først da vi følte Herrens bekræftende stemme, besluttede vi at gå i gang« (»Et vidnesbyrd til hele verden,« *Liahona*, juli 2000, s. 4–5).

Bekendtgørelsen af vores beslutning kom ved aprilkonferencen i 1996. Ved den lejlighed sagde jeg:

»Jeg er ked af, at mange, som ønsker at være sammen med os i Tabernaklet denne formiddag, ikke kan komme ind. Der er virkelig mange på plænerne ...

Jeg føler med dem, som ønskede at komme ind, men ikke kunne få plads. For omkring et år siden foreslog jeg Brødrene, at tiden måske var kommet, hvor vi skulle undersøge muligheden for at opføre et andet indviet hus til at tilbede i, men blot langt større, som kunne rumme tre eller fire gange det antal, som kan sidde i denne bygning« (*Sjæmen*, juli 1996, s. 66).

Godt et år efter blev det første spadestik taget. Det skete den 24. juli 1997 – på 150-årsdagen for vores forfædres ankomst til denne dal.

Ved ceremoniens afslutning bad præsident Packer afslutningsbønnen. I den bøn bad han Herren om, at han ville bevare mit liv, så jeg kunne være til stede ved indvielsen af den nye bygning. Jeg er taknemmelig for det klare svar på den bøn.

I dag skal vi indvie det som et hus, hvori vi kan tilbede Gud, den evige Fader, og hans Enbårne Søn, Herren Jesus Kristus. Vi håber, og vi beder om, at der fortsat fra denne talerstol vil udgå erklæringer om vidnesbyrd og lærdomme, om tro på den levende Gud og om taknemmelighed for vor Forlørsers store sonoffer.

Vi vil også indvie det som et hus, hvori kunstnerisk optræden af værdig art kan præsenteres.

Her vil det herlige Tabernakelkor synge lovprisningshymner. Her vil andre musikalske grupper optræde

for at underholde store forsamlinger. Her vil være forestillinger, der på smuk og kunstnerisk vis vil beskrive denne bevægelses historie såvel som meget andet.

Denne bygning er blevet bygget af de bedste materialer af de dygtigste håndværkere. Vi skylder tak til alle, som har bidraget til at gøre dette til et storslået center for Kirkens konferencer og til andre formål.

Vi forventer, at der vil komme anmodninger fra andre grupper om at bruge denne sal. Vi vil stille den til rådighed på betingelser, der vil sikre, at dens anvendelse vil være i harmoni med de formål, som den vil blive indviet til i dag.

Det er ikke en museumsgenstand, selv om arkitekturen er fremragende. Det er et sted, som skal bruges til den Almægtiges ære og til opnåelse af hans evige hensigter.

Jeg er meget taknemmelig for, at vi har den. Jeg er meget taknemmelig for, at den er færdig. Der er lidt arbejde med at finstemme orglet, som vil tage lidt tid. Jeg vil anbefale de fremragende artikler, der står i *Ensign* i oktober om dette emne.

Når jeg tænker over denne vidunderlige bygning lige ved siden af templet, så tænker jeg på Esajas' store profetiske udsagn:

»Til sidst skal det ske, at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, knejsende over højene. Alle folkeslag skal strømme dertil,

talrige folk skal drage af sted og sige: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belæringen udgår fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem.«

Jakobs hus, kom, lad os vandre i Herrens lys« (Es 2:2–3, 5).

Jeg tror, at den profeti gælder det historiske og vidunderlige tempel i Salt Lake City. Men jeg tror også, at den vedrører denne storslåede sal. For det er fra denne talerstol, at Guds belæringer skal udgå, sammen

med Herrens ord og vidnesbyrd om Herren.

Må Gud velsigne os som folk. Vi har fundet et nyt tempo i dette herlige år omkring årtusindskiftet. Må vi vandre i sporet af den store Jahve, Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud. Må vi vandre i lyset fra ham, som var verdens Messias, Guds Søn, som om sig selv sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6). Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

INSTRUKTION OM HOSSIANNA-RÅBET

Nu, mine brødre og søstre, om et øjeblik vil jeg opsende indvielsesbønnen, som I alle er inviteret til at deltage i. Umiddelbart efter bønnens afslutning, vil vi indbyde jer alle, som ønsker at deltage, til at rejse jer og sammen med os udtale Hosianna-råbet. Denne hellige hilsen til Faderen og Sønnen gives ved indvielsen af hvert tempel. Det er også udtalt ved enkelte lejligheder af historisk betydning som ved placeringen af slutstenen på templet i Salt Lake City og ved fejringen af Kirkens første århundrede ved generalkonferencen i 1930. Vi føler, at det er passende at give råbet her, hvor vi indvier denne storslåede bygning, et projekt som vi måske aldrig vil påtage os igen. Enhver omtale af dette i medierne bør anerkende, at for os er dette noget meget helligt og personligt. Vi beder om, at det behandles med hensynfuldhed og respekt.

Jeg vil nu demonstrere råbet. Alle tager et rent, hvidt lommeterklæde, holder det i et hjørne og vifter med det, mens vi samstemmende siger: »Hosianna, hosianna, hosianna til Gud og Lammet«, gentaget tre gange og efterfulgt af: »Amen, amen og amen.«

Jeg gentager, de, som ønsker at deltage, bedes rejse sig og udtale råbet umiddelbart efter indvielsesbønnen. De, som ønsker at forblive siddende, har frihed til at gøre det. Hvis I ikke har et hvidt

lommeørklæde, kan I blot vifte med hånden. Deltagere i andre områder kan tage del i udtalelsen af råbet, hvis forholdene er passende.

Ved afslutningen af råbet vil Tabernakelkoret uden annoncering synge »Hosannah Anthem«, som blev skrevet af Evan Stephens til indvielsen af templet i Salt Lake City i 1893. På tegn fra dirigenten vil forsamlingen synge med på »Guds Ånd som en ild«, der blev skrevet af W. W. Phelps og sunget ved indvielsen af templet i Kirtland i 1836.

Ældste W. Don Ladd fra De Halvfjerds vil derefter afslutte med bøn, og konferencen vil holde pause indtil kl. 14.00 i eftermiddag.

Elskede brødre og søstre, hvis I nu vil bøje hovedet og lukke øjnene, så vil vi sammen bede en indvielsesbøn.

INDVIELSESBØN

O Gud, vor evige Fader, med taknemmelige hjerter henvender vi os til dig i bøn på denne historiske

sabbat, hvor vi indvier dette stor-slåede Konferencetempel.

Det er blevet opført til din ære og din herlighed. Det er endnu et blandt mange store bygninger indviet til udførelse af dine hensigter og udførelsen af dit værk. Det ligger over for det hellige tempel, som vore forfædre arbejdede på opførelsen af over en periode på 40 år. Det skuer ud over det historiske Tabernakel, som har tjent dit folk så godt i over 100 år. I nærheden ligger Assembly Hall, som anvendes til mange og varierede formål.

Ikke langt herfra ligger Kirkens kontorbygning, Administrationsbygningen og Joseph Smith-bygningen. Også nær herved ligger Lion House og Beehive House, som begge er historiske. I den anden retning ligger Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie og Slægtshistorisk Bibliotek.

Denne nye bygning skuer over dem alle og komplementerer deres forskellighed, anvendelse og skønhed.

Tilsammen bliver de et vidnesbyrd om dit værks styrke og vitalitet, hovedsædet for din Kirke og det udspring, hvorfra sandhed udgår for at opfylde jorden.

Vi takker dig for de mange hengivne og dygtige mænd og kvinder, som har arbejdet meget og hårdt for at færdiggøre bygningen. Må de føle stolthed over deres præstationer.

Vi er forsamlet her ved din Kirkes storslåede generalkonference, og disse møder udsendes til folk over hele jorden, og vi bøjer hovedet i ærbødhed for dig.

Med myndighed fra det hellige præstedømme, som kommer fra dig, og i din Enbårne Søns, Herren Jesu Kristi navn, indvier og helliger vi denne bygning, Konferencetempel for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi indvier det til dig, vor Fader og vor Gud, og til din elskede Søn, vor Forløser, hvis navn din Kirke bærer.

Vi indvier det som et samlingssted for dit folk, hvor de kan samles

Generalautoriteter; præsidentskaber for hjælpeorganisationerne, medlemmer af koret og medlemmer vifter med deres hvide lommeørklæder sammen med præsident Gordon B. Hinckley (på talerstolen) under Hosianna-råbet ved Konferencetempets indvielse.

for at høre Herrens ord, som det udtales af dine tjenere, som står som profeter, seere og åbenbarere, og som vidner for verden om Herren Jesu Kristi levende og virkelige eksistens, han, hvis navn er det eneste navn blandt mennesker, hvorved de kan blive frelst.

Vi indvier det fra fundamentet, hvorpå det hviler, til spidsen af dets tårn. Vi indvier denne storslåede sal, enestående i design og størrelse, bygget til at huse tusinder, som i årenes løb vil samles her for at tilbede dig og for at blive underholdt på sunde og strålende måder.

Må dit navn fra denne talerstol blive udtalt med ærbødighed og kærlighed. Må din Søns navn til stadhed blive mindet med hellig tilbedelse. Må vidnesbyrd om dit hellige værk udgå herfra til hele verden. Må retfærdighed blive forkyndt og det onde fordømt. Må ord fulde af tro blive udtalt med frimodighed og overbevisning. Må proklamationer og erklæringer om lærdomme udgå til nationerne.

Selv om jorden skulle skælve, må da denne storslåede bygning stå solidt og trygt i din omhyggelige varetægt. Må ingen ondsksfuld røst i denne sal nogensinde lyde nedsettende om dig, din Søn, din genoprettede Kirke eller dens profet og ledere, som har præsideret i årenes løb. Beskyt den mod naturens

storme og vandalers og ødelæggers vanhellige hånd. Bevar den mod uro og terrorhandling. Må alle, som kommer forbi, uanset deres religiøse overbevisning, se på denne bygning med respekt og beundring.

Må denne store sal være et sted med værdig underholdning, et hjemsted for de kunstarter, som er opløftende, og som fremmer folkets kultur. Må der aldrig blive opført noget her, som ikke er værdigt, og som ikke udtrykker den skønhed, som afspejler din guddommelige natur.

Vi indvier dette store orgel, de smukke sale og andre lokaler, parkeringspladsen og alle andre dele og faciliteter i forbindelse med denne bygning. Må det være et smukt sted for den, der ser det, både indvendigt og udvendigt. Må det være et hus med mange anvendelser, et kulturrens hus, et kunstens hus, et tilbedelsens hus, et troens hus, et Guds hus.

Må det være et godt eksempel på dit folks erklæring om, at »vi trakter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel).

Fader, når vi nu indvier dette Conferencecenter, indvier vi også teatret, som ligger ved siden af. Det er en smuk bygning, der er beregnet til at tjene som mødested, som hjemsted for teater og ballet og mange andre anvendelser, som alle er værdige og skabt til at fremme det skønne og forældende. Beskyt det og velsign det, sådan som vi har bedt om i forbindelse med Conferencecenteret.

Vi indvier i dag ligeledes parkeringskælderens bygget under Main Street og alle de forbedringer, der er udført på området umiddelbart foran Herrens hus, vor Guds tempel.

Må dette område blive betragtet som et fredfyldt sted, en oase midt i denne travle by. Må det være et sted, hvor den trætte kan sætte sig og grunde over det, der hører Gud til, og over naturens skønhed. Det er blevet forskønnet med træer og buske, blomster og vand, som tilsammen skaber en ø af stille

skønhed midt i denne store og driftige by. Må din Kirkes medlemmers ønske om at forbedre og forskønne dette område blive påskønnet af alle, som passerer denne vej.

Vi beder om, at de gunstige tilkendegivelser må være fremherskende og tage til, indtil der er generel accept og påskønnelse for det, der er udført. Vi påkalder dine velsignelser over denne by og denne stat. Dette er det sted, hvor dit folk kom for at søge tilflugt fra den undertrykkelse, de havde mødt. Nu er dette sted blevet et stort kosmopolitisk samfund, hvor mennesker fra hele landet og hele verden er kommet. Må alle, som bor her, og alle, som kommer her, se det som et samfund med forhold, der er enestående og attraktive. Må vi medlemmer af din Kirke være gæstfrie og venlige. Må vi fastholde de standarder og skikke, som vi er kendt for, og give andre det privilegium at »tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil« (11. trosartikel).

Velsign os, at vi kan række ud som gode nabøer og være alle behjælpelige. Må vi løfte andre og styrke de matte knæ hos enhver med problemer. Må vi alle bo sammen i fred med påskønnelse og respekt for hinanden.

Almægtige Gud, hvor er vi taknemmelige for dine vidunderlige velsignelser, som du skænker os. Tag mod vores taknemmelighed. Hold dine løfter fra forudms tid til dem, som bidrager med deres tiende og offerydelse, og som har muliggjort alt dette. Åben himlens vinduer, og udøds velsignelser over dem.

Vi elsker dig og din guddommelige Søn. Vi søger at gøre din vilje. Vi priser dit hellige navn. Vi opløfter vore stemmer og tilbyder dig i musik. Vi vidner om dig og om vor Forløser, din uforlignelige Søn. Dine veje er majestætiske, storslået er mønstret i din evige plan for alle, som vandrer i lydighed mod dig.

Vil du i gunst tilsmile os, beder vi om i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. □

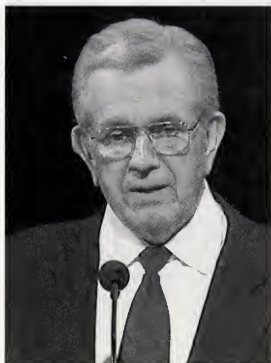

»I er Guds tempel«

Præsident Boyd K. Packer

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Dit legeme er virkelig dit sinds redskab og grundlaget for din personlighed.«

Jeg reagerer på en tilskyndelse, jeg længe har følt til at tale til Kirkens unge, som stor over for udfordringer, vi ikke kendte til i vores ungdom.

Præsident J. Reuben Clark har beskrevet, hvordan vore unge »hungre efter det, som hører Ånden til. De er ivrige efter at lære evangeliet, og de ønsker det helt direkte og ufortyndet.

De ønsker at kende til ... vores lære ... De ønsker at få et vidnesbyrd om sandheden heraf. De er ikke tvivlere, men undersøgere, de søger efter sandheden ...

I behøver ikke gå omveje med disse åndeligt erfarne unge mennesker og hviske religion i deres ører. I kan sige det lige ud ansigt til ansigt og tale frit med dem herom ... I kan

fortælle dem disse sandheder helt åbent ... De unge vil sikkert vise sig at være lige så lidt frygt for dem, som I selv gør. Der er ingen grund til en gradvis tilnærmelse« (*Den fastlagte kurs for Kirken i uddannelse*, 1998, s. 3, 9).

Jeg er enig med præsident Clark, og vil gerne tale ligeud til de unge om det, jeg har lært og ved er sandt.

Da jeg var 18, blev jeg indkaldt som værnepligtig. Jeg havde endnu ikke fået min patriarkalske velsignelse, som biskoppen anbefalede mig til en patriark i nærheden af vores flyvestation.

Patriark J. Roland Sandstrom fra Santa Ana Stav i Californien gav mig min velsignelse. I den fik jeg følgende at vide: »Du traf en fri og villig beslutning om at overholde lovene om evig fremgang, sådan som de skitseret af vores ældre broder, Herren Jesus Kristus. Du ... har fået ... et fysisk legeme, med hvilket du kan opleve jordelivet ... et legeme med en sådan fysisk vækst og form, at den sætter din ånd i stand til at virke gennem det ubindret af fysiske skavanker ... Påskøn dette som en storslået arv« (Boyd K. Packers patriarkalske velsignelse, 15. jan. 1944, s. 1).

Det var en stor trøst for mig. Som følge af børnelammelse havde jeg ikke været i stand til at deltage i sport og sad tilbage med en mindre-værdsfølelse, når jeg sammenlignede mig med mine venner.

Min patriarkalske velsignelse gav mig dette råd: »Værn om og beskyt [dit legeme] – indtæg ikke noget, der kan skade organerne i det, for det er helligt. Det er dit sinds redskab og grundlaget for din karakter« (Boyd K. Packers patriarkalske velsignelse, 15. jan. 1944, s. 1).

I visdomsordet fandt jeg et princip med en forjættelse. Principer lyder: Pas på dit legeme, undgå vanedannende stimulanser, te, kaffe, tobak, spiritus og narkotika (se L&P 89:3–9). Sådanne vanedannende stoffer gør ikke ret meget andet end at lindre en trang, som de selv er årsag til.

Forjættelsen lyder: De, der adlyder, får et bedre helbred (se L&P 89:18) og modtager »store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (L&P 89:19).

Profeten Joseph Smith har sagt: »Vi kom her til jorden, for at vi kunne få et legeme og fremlægge det rent for Gud i det celestiale rige. Lykkens store princip består i at have et legeme. Djævelen har ikke noget legeme, og heri ligger hans straf. Han er glad, når han kan få fat i menneskets legeme ... Alle væsener, som har legemer, har magt over dem, som ingen har« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 216).

Selv de alvorlige prøver på helbredet eller et handicap eller svækket legeme kan lure en sjæl til genoprettelsens og helbredelsens herlige dag, som visselig skal komme.

Dit legeme er virkelig dit sinds redskab og grundlaget for din karakter.

Præsident Harold B. Lee har belært om den vigtige symbolske og faktiske betydning af, hvordan vi klæder os og plejer vores legeme. Hvis man er velplejet og går sømmeligt klædt, indbyder man vor himmelske Faders Ånd til at ledsage sig og over en sund indflydelse på dem omkring sig. Hvis man er usoinerret og ligeglad med sit udseende, udsætter man sig for de påvirkninger, der er nedværdigende (se Harold B. Lee, *Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 220).

Undgå usømmeligt tøj. Klæd og plej dig selv som at vise Herren, at du ved, hvor dyrebart dit legeme er.

Præsident Hinckley har for nylig advaret jer om ikke at pynte deres legeme med billeder eller symboler, der aldrig kan vaskes af, eller at pierce jeres jer med ringe og smykker efter verdens skik (se »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001).

I ville heller ikke overmale et tempel med mørke billeder eller symboler eller graffiti eller endog initialer. Gør det derfor heller ikke med jeres legeme.

»Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som I har fra Gud? I tilhører ikke jer selv?

for I blev købt dyrt. Ær derfor Gud med jeres legeme!« (1 Kor 6:19–20).

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16–17).

I jeres legeme ligger den ypperlige kraft til at kunne skabe liv. Drengene vokser, bliver mænd og bliver måske fædre. Piger vokser op, bliver kvinder og bliver måske mødre. Naturlige og gode følelser fører mænd og kvinder sammen.

»Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordske, jordiske og evige identitet og hensigt.« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jun. 1997, s. 10).

»Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og ...

familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne« (*Stjernen*, jun. 1997, s. 10).

I bør blive tiltrukket af hinanden og blive gift. Da, og først da må I værdigt give efter for det stærke og gode og konstante ønske om at give udtryk for den kærlighed, hvorigennem jeres børn vil blive en velsignelse i jeres liv. Ifølge Guds og vor Faders befaling må dette kun finde sted mellem den ægtemand og hustru – den mand og kvinde – som har forpligtet sig over for hinanden i ægteskabspagten (se 1 Kor 7:2; L&P 42:22). Enhver anden måde er forbudt og bringer sorg.

Der er vedrørende beherskelsen af disse naturlige ønsker, at de strengeste befalinger er blevet givet i åbenbaringerne (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 215; Ef 5:5; Mormon 9:28).

Unge mænd og piger: Hold jer værdige. Hold jer fra de miljøer, den musik, de biograf- og videofilm og de venskaber, der forleder jer til umoralsk adfærd (se 1 Kor 6:9; 1 Thess 5:22; 2 Tim 2:22; L&P 9:13).

Nu må jeg tale om en anden fare, som var næsten ukendt i vores ungdom, men som nu findes overalt omkring jer.

De normale ønsker og forelskelser viser sig i teenageårene, der findes fristelsen til at eksperimentere, til at pille ved forplantningens hellige kraft. Disse ønsker kan blive mere intense, endog perverse på grund af pornografi, upassende musik eller tillokkelser fra uværdige venskaber. Det, der kun burde have været en mere eller mindre flygtig fase i befestningen af kønnets identitet, kan blive rodfæstet og gøre jer forvirrede eller endog forstyrrede.

Hvis I indvilliger, kan modstanderne overtage styringen af jeres tanker og varsomt forlede jer til en vane og til en afhængighed og overbeviser jer om, at en umoralsk, unaturlig adfærd er en indgroet del af jeres natur.

Hos nogle få findes den fristelse, som næsten synes overvældende, for en mand at være tiltrukket af mænd eller en kvinde af kvinder. Skrifterne fordommer klart dem, der »indbyrdes vanærede deres legemer ... mænd levede skamløst med mænd« (Rom 1:24, 27) eller »kvinder [der] udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige« (Rom 1:26).

Friheden port, og det gode eller dårlige forude, går op eller i med køreordet *valg*. I er frie til at vælge en sti, der kan føre til fortvivelse, til sygdom, endog til død (se 2 Nephi 2:26–27).

Hvis I vælger den kurs, kan livets kilde tørre ud. I kommer ikke til at opleve den blanding af kærlighed og kamp, smerte og glæde, skuffelse og offer, der hvis det forenes i forældrerollen, opbygger en mand og en kvinde og fører til den fylde af glæde, der tales om i skrifterne (se 2 Nephi 2:25; 9:18; L&P 11:13; 42:61; 101:36).

Eksperimentér ikke, lad ikke nogen af samme køn berøre dit legeme for derved at vække lyster, der kan blusse op og ikke styres. Det begynder som en uskyldig nysgerrighed. Satan påvirker jeres tanker, og

det bliver et mønster, en vane, som kan fange jer i en afhængighed til sorg og skuffelse for jeres kære (se Joh 8:34; 2 Pet 2:12–14, 18–19).

Der bliver lagt pres på lovgivere for at lovliggøre unaturlig adfærd. De kan aldrig gøre det, der er forbudt i Guds love, rigtigt (se 3 Mos 18:22; 1 Kor 6:9; 1 Tim 1:9–10).

Some tider bliver vi spurgt, hvorfor vi ikke anerkender denne adfærd som en anderledes og acceptabel livsstil. Det kan vi ikke. Vi har ikke lavet lovene – de blev lavet i himlen »før verden grundlagdes« (L&P 132:5; 124:41; se også Alma 22:13). Vi er kun tjenere.

Ligesom de fordums profeter er vi blevet »indsat som præster og lærere for dette folk ... [med ansvar for at ære] vort embede for Herren og på[age] os ansvaret at lade folkets synder komme over vort eget hoved, hvis vi ikke lær[er] dem Guds ord med al flid« (Jakobs Bog 1:18–19).

Vi forstår, hvorfor nogle føler, at vi afviser dem. Men det passer ikke. Vi afviser jer *ikke*, kun jeres umoraliske adfærd. Vi *kan ikke* afvise jer, for I er Guds sønner og døtre. Vi *vil ikke* afvise jer, for vi elsker jer (se Hebr 12:6–9; Rom 3:19; Helaman 15:3; L&P 95:1).

I følger måske endog, at vi ikke elsker jer. Men det passer heller ikke. Forældre ved, og I finder en dag ud af, at der er tidspunkter, hvor forældre og vi, som leder Kirken, må udvise *barsk* kærlighed, når vores undlidelse af at undervise og advare og disciplinere kan blive jeres undergang.

Vi har ikke lavet reglerne – de er blevet åbenbaret som befalinger. Vi forårsager ikke, ej heller kan vi forhindre konsekvenserne, hvis man ikke adlyder de moralske love (se L&P 101:78). Trods kritik og modstand må vi undervise, og vi må advare.

Når et hvilket som helst uværdigt ønske trænger sig på i jeres sind, så kæmp imod det, modstå det, behersk det (se Jakobs Brev 4:6–8; 2 Nephi 9:39; Mosiah 3:19). Apostlen Paulus belærte således: »De fristelser, der har mødt jer, er kun menneskelige. Og Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under« (1 Kor 10:13; se også L&P 62:1).

Det kan blive kamp, som du ikke bliver fri for i dette liv. Hvis I ikke giver efter for fristelserne, behøver I ikke at føle nogen skyld. De kan være yderst svære at stå imod. Men det er bedre end at give efter og bringe skuffelse og sorg over jer selv og dem, der elsker jer.

Nogle tror, at Gud har skabt dem med overvældende, unaturlige ønsker, at de er fanget og ikke ansvarlige (se Jakobs Brev 1:13–15). Det passer ikke. Det kan ikke være sandt. Selv om de skulle acceptere, at det var sandt, må de huske på, at han kan kurere, og han kan helbrede (se Alma 7:10–13; 15:8).

Hvad nu med jer, som allerede har begået fejl eller har overgivet jer til en umoralisk livsstil? Hvilket håb har I? Er I for evigt forstødt og fortabt?

Disse er ikke tilgivelige synder. Hvor uværdige eller unaturlige eller umoraliske disse overtrædelser end

Præstedømmebærere forlader præstedømmets møde.

måtte være, er de ikke utilgivelige (se L&P 42:25). Når man har aflagt dem fuldstændig og har omvendt sig fuldt ud, kan der lukkes op for tilgivelsens lutrende gave og byrden af skyld kan blive fjernet. Der findes en udvej. Den er lang – måske. Den er hård – uden tvivl. Den er mulig – selvfølgelig! (se ApG 5:31; Ef 1:7; Mosiah 4:2; 26:29; L&P 1:31–32; 58:42; 61:2).

Du behøver ikke, ja, du kan ikke finde vej selv. I har en Forløser. Herren løfter din byrde, hvis du vælger at omvende dig og at vende dig bort fra dine synder og ikke begå dem mere. Det er, hvad Kristi forsoning er beregnet til.

»Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagan, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld« (Es 1:18).

Valget er jeres. I er ikke forstødt for evigt. Jeg gentager: Disse overtrædelser er ikke utilgivelige.

Man tror måske, at *det er for sent, mit liv er snart forbi, og jeg er for evigt fortabt*. Ingenlunde, for »har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker« (1 Kor 15:19).

Ligesom et fysisk legeme kan blive rensat og helbredt, således kan ånden blive vasket ren ved forsoningens kraft. Herren vil løfte jer og bære jeres byrder under de lidelser og kampe, der kræves for at kunne gøre jer rene. Det er, hvad Kristi forsoning handler om. Han har sagt: »Jeg, Herren, kommer [jeres synder] ikke mere i hu« (L&P 58:42; se også Hebr 8:12; 10:17; Alma 36:19).

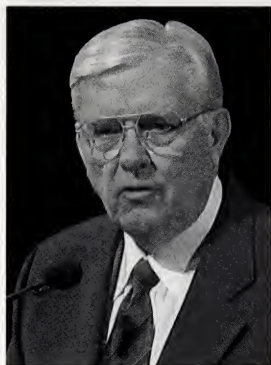
Vores elskede, dyrebare ungdom: Bliv på Herrens vej! Hvis I snubler, så rejs jer og fortsæt. Hvis I er faret vild, åbner vi alle vore arme og venter på, at I kommer tilbage.

Gud være lovet for den rensende, rengørende, tilgivende kraft i forsoningen, som blev udvirket af Herren Jesus Kristus, om hvem jeg bærer vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nu er det tid

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Hvis vi ikke forstår og villigt fortæller andre om Jesu Kristi evangeliums gengivelse gennem profeten Joseph Smith, hvem skal så gøre det?«

Fra det triste fangehul i Libertyfængslet gav profeten Joseph Smith i marts 1839 følgende vejledning til Kirken: »... der findes endnu mange på jorden blandt alle sekter, partier og religionsamfund, som er forblindet ved menneskenes listige anslag . . . og som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12).

Mange år senere blev profetens nevø Joseph F. Smith i en alder af 15 år kaldet til at være missionær på Hawaii. Som I husker, var han kun fem år, da hans far, Hyrum, led martyrdøden. Hans mor, Mary Fielding, døde, da han var blot 13 år. Da den unge Joseph ankom til øen Maui, blev han alvorligt syg. Men trods dette og andre genvordigheder skrev han til ældste George A. Smith: »Jeg er rede til at bære mit vidnesbyrd . . .

når som helst og hvor som helst og i hvilke omstændigheder jeg end måtte befinde mig i . . . Jeg er rede til at gå gennem tykt og tyndt for den sag, jeg er engageret i« (citeret i *Life of Joseph F. Smith*, s. 176).

I dag må vi spørge os selv: Er vi parate og villige til at gå gennem tykt og tyndt for denne sag, som vi er engageret i? Afspejler vi i vores ansigt glæden ved at efterleve evangeliet, sådan som en ægte discipel bør gøre? Hvis vi ikke forstår og villigt fortæller andre om Jesu Kristi evangeliums gengivelse gennem profeten Joseph Smith, hvem skal så gøre det? Vi kan ikke udelukkende lægge byrden med at bringe evangeliet ud til alle mennesker på fuldtidsmissionærerne. Familierne bliver ikke styrket, den enkelte vidnesbyrd styrkes ikke, antallet af dåb øges ikke og mindre aktive bringes ikke tilbage, før vi som medlemmer af Kirken rejser os, som enkeltpersoner og i fællesskab, med beslutsomhed og villighed til at være med til at opbygge Guds rige.

Det er vores pligt at hjælpe andre til ved Åndens kraft at *kende og forstå* evangeliets lære og principper. Enhver skal *føle*, at genoprettelsens lærdomme er sande og af stor værdi. Og enhver, der tager imod budskabet, skal stræbe efter at *efterleve* evangeliet ved at indgå og holde hellige pagter og ved at tage del i alle frelsens og ophøjelsens ordninger. Vi betragter ofte det at blive omvendt til evangeliet som noget, der kun angår undersøgere, men der er medlemmer, som

endnu ikke er fuldt omvendt, og som ikke har oplevet »den store forandring i hjertet«, som omtales i skriftet (se Alma 5:12).

Brødre og søstre, sand og fuldstændig omvendelse er nøglen til større fremgang for Kirkens værk.

Vi ved, at der er større sandsynlighed for, at både medlemmer og ikkemedlemmer fuldstændigt omvendes til Jesu Kristi evangelium, når de er villige til at »prøve ordet« (Alma 32:27). Det er en indstilling i både sind og hjerte, som omfatter et ønske om at kende sandheden og en villighed til at handle i overensstemmelse med det ønske. For dem, der undersøger Kirken, kan prøven blot være at være villig til at læse Mormons Bog, at bede om den og oprigtigt stræbe efter at finde ud af, om Joseph Smith var Herrens profet.

Sand omvendelse sker gennem Åndens kraft. Når Ånden rører hjertet, så forandres hjertet. Når enkeltpersoner, både medlemmer og undersøgere, føler, at Ånden virker på dem, eller når de ser tegn på Herrens kærlighed og barmhjertighed i deres tilværelse, opbygges og styrkes de åndeligt, og deres tro på ham øges. Disse oplevelser med Ånden er en naturlig følge, når et menneske er villig til at prøve ordet. Det er sådan, vi kan føle, at evangeliet er sandt.

Et meget tydeligt tegn på vores omvendelse og på, hvad vi føler for

evangeliet, er vores villighed til at fortælle andre om det og hjælpe missionærerne med at finde nogle at undervise. Sandsynligheden for en varig omvendelse øges meget, når et ikkemedlem har en ven eller en slægtning, som udstråler glæden ved at være medlem af Kirken. Kirkens medlemmers indflydelse er meget stor. Jeg tror, at det er derfor, at præstident Hinckley bad os om at søge for, at alle har en ven (se »Nyomvendte og unge mænd«, Sjæmen, juli 1997, s. 47).

Her ligger en vigtig nøgle til vores fremgang med hensyn til at fremme Herrens værk. Som aktive medlemmer af Kirken, og i særdeleshed som ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne, må vi gøre mere for at hjælpe med i omvendelses-, fastholdelses- og aktiveringsprocessen. Vi ved, at trofaste medlemmer ønsker at tjene, men af og til glemmer vi, at vores tro og gerninger burde føre til, at vor himmelske Faders børn får en større hengivenhed over for evangeliet.

Biskopper, I er nøglen. I fremlægger visioner og indbyder jeres wardsråd til at hjælpe jer med at styrke den åndelige omvendelse hos dem, der undersøger Kirken, såvel som hos alle jeres medlemmer. I må opfordre rådsmedlemmerne til konstant at tænke på, hvad de kan gøre for at støtte jer i at give wardets medlemmer og deres venner, som

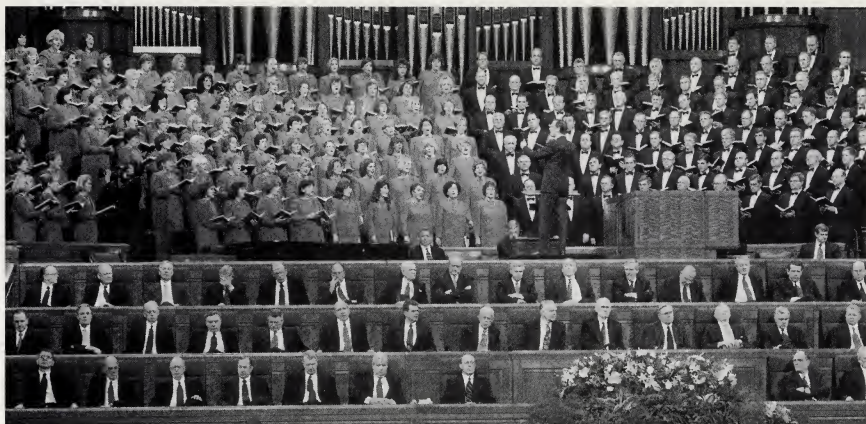
ikke er medlemmer, en større kundskab om og forståelse af evangeliet. Hvad kan de gøre for at hjælpe dem til at føle, at det er sandt, og støtte dem, mens de stræber efter at efterleve principperne? Spørg jer selv, hvilke specifikke tiltag vi som ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne kan gøre for at opmuntre en familie eller en enkeltperson til at prøve Guds gode ord? Hvad kan rådet gøre som ledere og lærere for at sikre sig, at enhver, der overværer vores kirkemøder, mærker Ånden og bliver åndeligt opbygget?

Vi er først ved at lære at fokusere på de rette emner ved vore rådsråd, men alt for ofte fokuserer vi stadig kun på almindeligheder. I en stav, hvor de har stor succes med at indøve og fastholde nye medlemmer, indbyrder de missionærerne til at mødes med wardsrådet i det område, hvor de underviser. Rådsmedlemmerne søger inspiration til at afgøre, hvilke ledere og wardsmedlemmer som bedst kan hjælpe missionærerne med at støtte bestemte personer og familier og føre dem ind i Kirken.

Nogle af jer biskopper føler, at I skal være involveret i alt, hvad jeres rådsmedlemmer foretager sig. Det er en fejltagelse, for hvis I prøver på det, vil I aldrig fuldt ud kunne udnytte de stærke ressourcer, som Gud har givet jer. Ved Hjelpeforeningens årlige møde for to uger siden sagde søster Sheri Dew, at hun tror, at søstre er »Herrens hemmelige våben«. Jeg tror, at hun har ret. De søstre, som er ledere, har en åndelig følsomhed, som fortæller dem, hvordan vi bedst kan hjælpe og styrke dem, som missionærerne underviser. Det bedste sted at begynde at udnytte vore søstres talenter og visdom fuldt ud er via Kirkens råd. I kan selv bestemme, hvordan I vil benytte jeres wardsråd.

Så sent som sidste år sagde præstident Hinckley følgende til Kirkens biskopper: »I er ikke bundet af stramme regler. I har maksimal fleksibilitet. I har ret til svar på jeres

Generalautoriteter lytter til en salme fremført af Tabernakelkoret under ledelse af Barlow Bradford. På første række af Konferencecentrets forhøjning sidder Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. På de andre rækker sidder medlemmer af De Halvfjeds, Det Præsiderende Biskopråd og hovedpræsidentskaberne for hjælpeorganisationerne.

bønner, til inspiration og åbenbaring fra Herren» («Find lammene, vort færene», *Liahona*, juli 1999, s. 124). I nogle tilfælde vil det måske ikke være nok kun at holde rådsmøde en gang om måneden, hvis man skal fokusere rigtigt på medlemmernes og ikkemedlemmernes åndelige omvendelse. I kan frit holde møder, så tit I finder det nødvendigt.

For nylig fortalte en stavspræsident mig en gribende historie, der viser, hvor stor betydning Kirkens råd har, når det gælder om at opbygge Kirken. Han sagde, at både Hjælpeforeningen og præstedømmet havde arbejdet med en familie i deres stav, men uden at komme nogen vegne med forældrene. Primarylederne havde løsningen. Forældrene gav tilladelse til, at deres datter måtte komme i Primary. Deres eneste betingelse var, at hun skulle være så ivrig efter det, at hun tog derhen på egen hånd. Hun måtte ikke blive kørt til kirke. Da hun skulle gennem en skummel del af byen, sørgede wardsrådet for, at nogen kørte ved siden af hende, mens hun cyklede til kirke på sin

gamle cykel. Gennem sommerens hede, gennem regn og sne vedblev hun med at komme i kirke. En ung mand, der sammen med sin familie havde til opgave at følge hende en snevejrs morgen, blev så rørt, at han så den beslutsomme lille pige cykle gennem sneen og kulden, at han besluttede at tage på mission. Han sagde, at den oplevelse var vendepunktet i hans liv. Til jul forærede en familie i wardet denne lille trofaste pige en ny cykel med ti gear. Det rørte hendes forældre så meget, at de også begyndte at komme i Kirken. I maj 1999 blev denne pige døbt. Det, der gjorde hendes dåb så speciel, var, at den blev udført af den nyeste præst i wardet, nemlig hendes nyligt genaktiverede far.

Biskopper, hvis I skal udrette det, som Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum beder om, skal jeres wardsråd fange denne vision og arbejde tættere sammen for at udføre Guds store værk, som er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for alle hans børn. Forestil jer den kraft, vi ville have, hvis ethvert medlem af Kirken ville hjælpe alle medlemmer

og undersøgere til at nyde Åndens følgeskab. Lad os alle gøre mere for at sikre os, at Ånden er til stede ved alle vore møder, så vi opnår større åndelig omvendelse. Det kræver især, at wardsrådet hjælper biskoprådet med at forbedre ærbødheden ved vore nadvermøder og bedre undervisning i Jesu Kristi evangelium ved alle vore kirkemøder.

Vi bør alle konstant tænke på, at Frelseren gav sit liv for os. Vi må aldrig glemme, at han blev udsat for afvisning og ydmygelse, led ulidelig smerte og til sidst døden for at frelse dig og mig og hele verden fra synd. Kan nogen af os træde frem for ham en dag og sige, at vi ikke fortalte andre om evangeliet og hjalp andre med at komme til missionærerne, fordi vi havde for travlt eller var for generte – eller af nogen anden årsag?

Dette er Guds værk. Han ønsker, at vi sammen med ham og hans elskede Søn skal bringe evangeliet ud til alle hans børn. Herren har lovet os, at vores glæde bliver stor, hvis vi bringer blot én sæd til ham (se L&P 18:15–16). Lad os udøve større tro og arbejde sammen, som

medlemmer og missionærer, om at føre flere sjæle til ham. Lad enhver familie i Kirken som en del af deres daglige familiebønner anmode Herren om at gå foran dem og hjælpe dem med at finde nogen, som er beredt til at modtage Jesu Kristi gengivne evangeliums budskab.

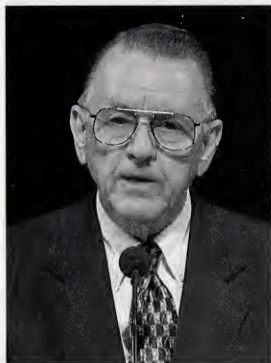
Nu er det tid til, at Kirkens medlemmer mere modigt henvender sig til andre og hjælper dem til at erkende, at Kirken er sand. Nu er det tid til med vores handlinger at vise, at vi står bag det, som præsident Gordon B. Hinckley beder os om.

Lucifer udspyr vulgært, afskyeligt, voldsomt og ækelt smuds, som skal underminere vor himmelske Faders børn og deres åndelighed. Vi ligger i sandhed i krig mod dem, der spotter Gud og skyr sandheden, så lad os holde vore pagter og følge pligtens kald. Lad os samle alle Herrens ressourcer, deriblandt vores eget vidnesbyrds kraft. Lad dem blive hørt af mange flere mennesker. Lad os samle alle Herrens ressourcer, deriblandt vores eget vidnesbyrds kraft. Lad os sige: »Jeg er rede til at bære mit vidnesbyrd . . . når som helst og hvor som helst og i hvilke omstændigheder jeg end måtte befinde mig i.« Det vil også være gavnligt for os ofte at læse profeten Joseph Smiths egen historie og derefter fortælle andre om vores sikre viden om, at Jesu Kristi evangeliums fylde er atter blevet gengivet til jorden. Vi må skride fremad med løfter om, at Ånden vil velsigne os, så vi kan vide, hvad vi skal gøre og sige, når vi hjælper dem, der søger at kende sandheden. Lad os gå fremad med større tro og aldrig glemme, at Herren vil hjælpe os, når vi henvender os til ham i kraftig bøn. Vor himmelske Fader lever og elsker ethvert af sine børn. Herren Jesus Kristus lever. Det vigtigste arbejde, vi kan udføre, er at hjælpe Guds børn med at få en fuld forståelse af Jesu Kristi gengivne evangelium. Jeg ved, at det er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd om det, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Bevar tilgivelse for synd

Ældste Keith Crockett
De Halvfjeds

Kong Benjamin belærte om tre grundlæggende principper, som kan hjælpe os med at bevare tilgivelse for vore synder: »For det første: At forblive ydmyge. For det andet: At påkalde Herrens navn dagligt. Og for det tredje: At forblive urokelig i troen.«

Det var i kong Benjamins sidste tale til sit folk, at han gav dem en opskrift på, hvordan de kunne bevare tilgivelse for deres synder. Han havde set deres villighed til at indgå en pagt med Gud om at gøre hans vilje og være lydige overfor hans befalinger i alt. Ville det ikke være til gavn for os, at gennemgå den opskrift, så vi også kan nyde denne store velsignelse?

Efter at have modtaget den store glæde, som kommer ved at kende Guds godhed og have smagt hans kærlighed, underviste kong Benjamin sit folk i tre grundlæggende principper, som ville hjælpe dem til at bevare tilgivelse for deres synder: For det første: At forblive ydmyge. For det andet: At påkalde Herrens navn dagligt. Og

for det tredje: At forblive urokelig i troen på det, som skulle komme (se Mosiah 4:11).

Lad os gennemgå hver af disse tre punkter, så vi ligeledes kan styrkes i vores beslutning om at bevare tilgivelse for vores synder.

FORBLIV YDMYGE

Ældste Bruce R. McConkie lærte os følgende: »Al udvikling i åndelighed er betinget af forudgående ydmyghed.«¹ Ydmyghed er blevet beskrevet som »ønsket om at underkaste os Herren;«² »ønsket om at søge Herrens vilje og herlighed«³ samt »ønsket om at fjerne stoltheden.«⁴ Kong Benjamin fortalte sit folk, at de: »... altid [skulle] bevare i erindringen Guds storhed og jeres egen intethed samt hans godhed og langmodighed imod jer, uværdige skabninger, og ydmyge jer i største ydmyghed« (Mosiah 4:11). Herren har i Lære & Pagter rådet os således: »Og når de var ydmyge, at de måtte blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden« (L&P 1:28).

Må vi alle udvikle vores ydmyghed ved at underkaste os Herrens vilje i alt, så vi kan bevare tilgivelse for vores synder.

PAKALD HERREN DAGLIGT

Bøn er en af de største velsignelser, som vi modtager, mens vi er her på jorden. Vi kan gennem bøn kommunikere med vor himmelske Fader

og dagligt søge hans vejledning. Jesus lærte os: »Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn« (3 Nephi 18:19). Vi bør bede hver dag om kraft til at modstå fristelse. Amulek belærer os om, at vi bør bede morgen, middag og aften, og at vores hjerte bør »være fyldt og opløftet i bøn til Gud bestandig« (Alma 34:21, 27). Vore daglige bønner påvirker vore tanker, vore ord og vore gerninger. Det er af afgørende betydning, hvis vi skal bevare tilgivelse for vore synder, at vi beder vor himmelske Fader hver dag om at måtte forblive på den lige og snævre sti.

Præsident James E. Faust sagde ved aprilkonferencen sidste år: »For at fastholde troen må vi hver især være ydmyge og barmhjertige, venlige og gavmilde over for de fattige og trængende. Tro styrkes endvidere af daglige doser af åndelighed, som vi får ved at knæle i bøn.«³

Et smukt eksempel på bøn blev givet af præsident Gordon B. Hinckley i hans indledende

bemærkninger ved oktoberkonferencen i 1996. »I har bedt om, at I må høre det, der vil hjælpe jer med jeres problemer og føje styrke til jeres tro. Jeg forsikrer jer om, at vi også har bedt. Vi har bedt om inspiration og vejledning. Der er en stadig bøn i vores hjerte om, at vi ikke vil svigte den store tillid, som Herren har vist os, og den tillid, som I har vist os. Vi har bedt om, at vi måtte blive tilskyndet til at sige de ord, som vil opbygge tro og vidnesbyrd, og som vil være svar på bønner for dem, som vil høre.«⁴

Jeg vidner om, at de, som påkalder Herren dagligt, vil have større kraft til at bevare tilgivelse for deres synder.

FORBLIV UROKKELIG

Jeg stod for nylig sammen med missionærerne fra den vestlige mission i Montevideo, Uruguay, mens de citerede afsnit 4 i Lære og Pagter højt: »Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og

styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag« (L&P 4:2). Jeg fornemmer ånden i deres kaldelse, fordi de forbliver urokkelige i deres ansvar for at bringe sjæle til Kristus. De sidste dages hellige har fået denne befaling: »Glæd jer derfor i jeres hjerte, fryd jer, omgør jeres lænder og tag min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og bestå efter at have fuldbyrdet alt« (L&P 27:15). Kong Benjamin underviste sit folk om at »være bestandige i troen på det, der skal komme« (Mosiah 4:11). De råbte højt med en stemme og sagde: »O, vær barmhjertig og anvend Kristi forsonende blod, så at vi kan få tilgivelse for vore synder, og at vore hjerter kan renses, thi vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn . . . som skal komme ned blandt menneskenes børn« (Mosiah 4:2).

Herrens ånd »kom over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred med samvittigheden ved den særdeles stærke tro, de havde

Den sene eftermiddagssol kaster lange skygger fra besøgende og springvandet ved Conferencecentrets sydvestlige hjørne.

på Jesus Kristus, som skulle komme« (Mosiah 4:3).

Vi kan i dag forblive urokkelige i vidnesbyrdet om den levende Kristus, som de levende apostle har givet os: »Vi bærer vidnesbyrd om, at han en dag vil vende tilbage til jorden. »Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den« (Es 40:5). Han skal herske som Kongernes Konge og regere som Herrernes Herre, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal tilbede ham. Enhver af os skal fremstilles for Gud for at blive dømt efter vore gerninger og vores hjertes ønsker.«³

Brødre og søstre, disse velsignelser kan blive vore, hvis vi vil anvende disse tre principer i vores liv. De hellige på kong Benjamins tid blev lovet, at hvis de ville gøre dette, ville de altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed. Det gav dem styrke til at bevare tilgivelse for deres synder. De blev lovet, at de ville vokse i kundskaben om Herren og i kundskaben om det, der er ret og sandt. De ville ikke være tilbøjelige til at forurette hinanden, men til at leve fredsommeligt. De ville disciplinere deres børn med kærlighed og lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje. De ville lære dem at elske og tjene hinanden. De ville dele med hinanden af de midler, de havde, og klæde den nøgne, bespise den sultne, og bringe den syge lindring. De ville bringe deres næste lindring, både åndeligt og timeligt. Hvilken større velsignelse kan vi bede om?

Må Gud give, at vi ligeledes må bevare tilgivelse for vores synder. Jeg vidner om, at Gud lever, og at hans enbårne Søn i sandhed er vores Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

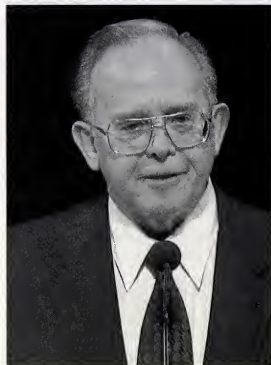
NOTER

1. *Mormon Doctrine*, 2. udg., s. 370.
2. *Håndbog i evangeliske principper*, s. 3.
3. *Liahona*, juli 2000, s. 20.
4. *Stjernen*, jan. 1996, s. 4.
5. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Stjernen*, apr. 2000, s. 2.

Velsignelserne ved at holde sabbatsdagen hellig

Ældste H. Aldridge Gillespie
De Halvfjerds

»Sidste dages hellige må føre an i at helligholde denne fastsatte dag hver uge.«

Til alle jer trofaste hellige denne søndag eftermiddag: Vi roser jer for jeres respekt for sabbatsdagen ved at deltage i konferencen denne eftermiddag, hvor end I er.

Vi er blevet belært, opbygget og åndeligt nærret ved disse fem møder til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges storslåede generalkonference. Vi er blevet belært om, »hvorledes [vi] skal forholde [os] med hensyn til de forskellige punkter i [Herrens] love og befalinger,«¹ og er blevet »helliggjort ved det, [vi] har fået.«²

Det er nu tid til at »forpligte [os] til at handle i al hellighed for

[Herren].«³ Med andre ord har vi brug for at beslutte os for, baseret på denne konference, konkrete handlinger for at tilvejebringe nogle nødvendige ændringer i vores tilværelse. Denne handlemåde kaldes tro, og ændringerne er omvendelse. Velsignelser følger altid disse to principper. Hvis vi ikke handler hurtigt, så vender det, som kunne have helliggjort os, sig måske til vores fordømmelse.

I dag er det sabbat. Den slutter ikke, når vi forlader dette møde; den slutter ikke, hvis nogen ringer til os eller banker på vores dør og inviterer os til at komme ud at lege, køre en tur, tage til en sportskamp eller købe ind; den slutter ikke fordi vi er på ferie eller nogen er på besøg hos os, hvad enten det er medlemmer eller ikke-medlemmer.

Herren befalede: »Gå ud fra de ugudelige. Red jer. Vær rene, I som bærer Herrens kar.«⁴ Et afgørende element i at være opmærksom på denne befaling er: »Husk sabbatsdagen og hold den hellig.«⁵

Sabbatten varer hele dagen! I en åbenbaring især anvendelig »på de hellige i Zion«⁶, erklærer Herren, at sabbatten er givet for, at vi kan holde os selv »uplettet af verden.«⁷ Det er en dag, hvor vi skal nyde naturen, en dag, hvor vi skal »tilegne den

Præsident Gordon B. Hinckley smiler til forsamlingen.

Allerhøjeste [vores] andagt⁸, en dag med »faste og bøn«⁹, en dag til at ofre vores tid, talenter og midler i Guds og vores medmenneskers tjeneste,¹⁰ en dag til at »bekende [vore] synder for [vore] brødre og for Herren.«¹¹ Det er også en god dag til at betale vores tiende og fasteoffer, en dag der præges af, at vi oprigtigt offer verdens gøremål og fornøjelser. Det er en dag til at holde sabbatspagten,¹² en dag med »glæde og bøn«¹³, en dag »med et glad hjerte og et venligt ansigt.«¹⁴

Esajas lovede: »Hvis du tager dig i vare ... og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og ... ærer den ved ikke at gøre, som du plejer ... så skal du glæde dig over lykken hos Herren.«¹⁵

Vores opmærksomhed er helt klart fæstnet på at gøre Herrens vilje og ikke på at fortsætte med at arbejde eller hengive os til vores kødelige lyst til fornøjelser og driveri.

Præsident Spencer W. Kimball har lært os: »Sabbatten er en hellig dag, på hvilken man bør udføre gode og hellige gerninger. Afholdelse fra arbejde og underholdning er vigtigt, men ikke tilstrækkeligt. Sabbatsdagen kræver konstruktive tanker og handlinger, og hvis man blot tilbringer den dag med ingenting at gøre, så bryder man den. For at holde den må man ned på sine knæ i bøn, forberede lektioner, studere evangeliet, meditere, besøge de syge og sorgfulde, sove, læse god litteratur og deltage i alle dens møder, som man forventes at deltage i. At undlade at gøre disse passende ting er overtrædelse i form af undladelse.«¹⁶

Vores elskede profet Gordon B. Hinckley har lovet: »Hvis I er i tvivl om visdommen, guddommeligheden ved at overholde sabbatsdagen ... bliv hjemme og saml din familie omkring dig, undervis dem i evangeliet, nyd at være sammen på

sabbatsdagen, kom til vores møder, deltag. I vil vide, at sabbattens principper er sande principper, der bringer store velsignelser, med sig.«¹⁷

Jesus sagde: »Sabbatten blev til for menneskets skyld.«¹⁸ Hvad betyder det? Det betyder, at for at man skal få den glæde og lykke, som evangeliet lover på denne dag, skal man ofre verden, tilsidesætte sit arbejde, hvor det er muligt, og holde sabbatsdagens evige pagt. Herren befalede: »Israelitterne (hvilket omfatter alle sidste dages hellige) skal holde sabbatten ... slægt efter slægt som en eviggyldig pagt. Den er et tegn mellem mig og israelitterne til evig tid.«¹⁹

Af alle folk på jorden, så må sidste dages hellige føre an i at helligholde denne fastsatte dag hver uge. »Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkluges og farisæernes,« siger Herren »kommer I slet ikke ind i Himmeriget.«²⁰

Til denne dag »forbliver spørgsmålet om at overholde sabbatten en af de store udfordringer, som skiller de retskafne fra de verdslige og onde,« sagde ældste Bruce R. McConkie.²¹

Herrens løfter til dem, der holder sabbatsdagen hellig, er så vidunderlig tydelige i skrifterne, at de får en til at spørge: »Hvorfor vil nogen smide sådanne velsignelser væk til fordel for verdens billige, midlertidige fornøjelser.« Hør atter Jahves ord, som de kommer ned fra Sinajs bjerg: »I skal holde mine sabbatter, og I skal nærme ærefrygt for min helligdom. Jeg er Herren!

Hvis I vandrer efter mine love og omhyggeligt følger mine befalinger,

vil jeg give jer regnen til rette tid, så landet kan give sin afgrøde ...

... I skal spise jer mætte i jeres eget brød og bo trygt i jeres land.

Jeg vil give jer fred i landet ... Sværd skal ikke hæрге jeres land ...

Jeg vender mig til jer og gør jer frugtbare ... og jeg opretter min pagt med jer ...

Jeg vil opslå min bolig (dvs. templet) iblandt jer ...

Jeg vil vandre midt iblandt jer, og jeg vil være jeres Gud, og I skal være mit folk.«²²

Jeg elsker sabbatsdagen! Den har velsignet min familie på utallige måder. Jeg bærer ud fra personlig erfaring vidnesbyrd om, at Herrens befalinger er »sande og trofaste.«²³

Jeg ved, at I vil blive lykkeligere, få mere fred og opdagde, at jeres liv bliver glædeligt, når I er vidne til de mirakler, som kommer til enhver person og familie, som yder det offer at holde denne evige pagt.

Jeg elsker vor Herre og Frelser. Jeg ved, at han lever, og at dette er hans kirke og rige på jorden. Jeg ved, at han både er en retfærdig og barmhjertig Gud, der elsker sine børn med al den ømhed, en god og kærlig fader har. Må vi til gengæld »bringe Herren, [vor] Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angergiven ånd.«²⁴ Det beder jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

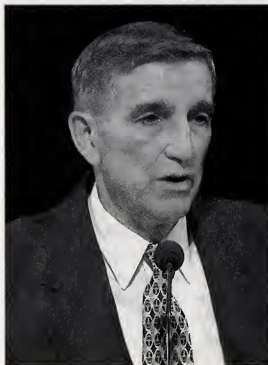
NOTER

1. L&P 43:8.
2. L&P 43:9.
3. L&P 43:9.
4. L&P 38:42.
5. 2 Mos 20:8.
6. L&P 59, overskriften.
7. L&P 59:9.
8. L&P 59:10.
9. L&P 59:14.
10. I L&P 59:12, står der: »[Du] skal ... ofre dine gaver«, hvilket vil sige, at ofre sin tid, talenter eller midler.
11. L&P 59:12.
12. L&P 59:12.
13. L&P 59:14.
14. L&P 59:15.
15. Es 58:13–14.
16. *Tilgivelsens mirakel*, s. 91–92.
17. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 559.
18. Mark 2:27
19. 2 Mos 31:16–17.
20. Matt 5:20.
21. *Mormon Doctrine*, 2. udg., 1966, s. 658.
22. 3 Mos 26:2–12.
23. L&P 71:11.
24. L&P 59:8.

Fortæl om evangeliet

Ældste Robert C. Oaks
De Halvfjerds

»Når vi tænker over vigtigheden af budskabet, Åndens hjælp, antallet af missionærer og størrelsen af den mark, der er hvid til høsten, er 300.000 nyomvendte om året ikke nær nok.«

Jeg begejstres over at høre profeten stå på denne talerstol og erklære, hvordan han ser Herrens værk rulle fremad for at opfylde jorden en sten, der er revet løs, ikke ved menneskehånd, sådan som Daniel så det i sit syn (se Dan 2:34–35).

Dette værk drives af Herrens Ånd og ved hjælp af præstedømmets myndighed, som gives til mennesket. Men det går fremad på missioneringens hjul ved hjælp af dem, som har givet agt på Herrens kald om at »gå ud i alverden og prædik[e] evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15).

Jesu Kristi evangelium, med al dets renhed, skønhed og enkelthed, er blevet gengivet til jorden i de sidste dage ved hjælp af denne udvalgte store profet, Joseph Smith.

Vi, som har smagt evangeliets søde frugter, kender det som en kilde til tro, håb og fred, en konstant kilde til glæde. Det er i sandhed en sjælden juvel, som skal skattes, og en sjælden juvel, man skal dele med andre. Der er 60.000 fuldtidsmissionærer, der er optaget af denne proces med at dele. Deres indsats resulterede, sammen med stavmissionærernes og medlemmernes indsats, i omkring 300.000 nyomvendte sidste år.

Men det er ikke nok. Når vi tænker over vigtigheden af budskabet, Åndens hjælp, antallet af missionærer og størrelsen af den mark, der er hvid til høsten, er 300.000 nyomvendte om året ikke nær nok.

Faktisk udfordrede præsident Hinckley sidste år Kirkens medlemmer til at øge antallet af omvendte betydeligt. Vi er endnu ikke på dette profetisk tilskyndede spor.

Dette er, hvad profeter gør: De hjælper os med at nå nye højder. Præsident David O. McKay rådede os: »Ethvert medlem er en missionær«¹, præsident Kimball: »Øg jeres indsats«², og »gør det nu«³, præsident Benson: »Oversvøm jorden med Mormons Bog«⁴, og nu præsident Hinckley: »Øg antallet af omvendte og behold dem.« Har vi brug for mere specifikke belæringer?

Lad mig gennemgå de belæringer i fire trin, som vi har modtaget vedrørende medlemsmissionering:

1. Find bønssomt de venner og naboer, som vil være mest modtagelige for evangeliets budskab.

2. Præsenter disse personer for missionærerne.

3. Involver jer selv i at undervise i evangeliet, fortrinsvis i jeres hjem.

4. Integrér jeres venner og andre nye medlemmer i Kirken ved at være opmærksomme og hjælpsomme.

Ved denne enkle, kompakte proces kan vi øge antallet af omvendte, og hvad endnu vigtigere er, vi kan hjælpe nyomvendte med at opnå fuldt fællesskab. Øget involvering af medlemmer er den eneste måde, hvorpå vi kan øge vores nuværende antal af omvendte.

Vi har hørt alt dette masser af gange. Hvorfor klarer vi os ikke bedre med hensyn til at komme med henvisninger? Det er ikke dovenskab, fordi sidste dages hellige er ikke et døvent folk. Jeg tror, at frygt for afvisning eller frygt for at skade et venskab er de mest almindelige hindringer for at fortælle andre om evangeliet.

Men er denne frygt begrundet? Når man giver en ven en invitation til at mødes med missionærerne, tilbyder man at dele noget, som er

yderst værdifuldt og værdsat. Er det anstødeligt? Søster Oaks og jeg har fundet ud af, at dette ikke er tilfældet. Vi har i virkeligheden fundet ud af, at når vi tilbyder at fortælle om evangeliet, bliver venskaber styrket, selv om vennerne måske ikke modtager evangeliets budskab.

Forestil jer, at I bliver inviteret til morgenmad hos en ven. På bordet ser I en stor kande med friskpresset appelsinjuice, hvorfra værten fylder sit glas. Men han tilbyder jer intet. Til sidst spørger I: »Må jeg bede om et glas appelsinjuice?«

Han svarer: »Åh, undskyld. Jeg var bange for, at du måske ikke kunne lide appelsinjuice, og jeg ville ikke fornærme dig ved at tilbyde dig noget, du ikke ville have.«

Det lyder jo absurd, men det er ikke så forskelligt fra den måde, hvorpå vi tøver med at tilbyde noget, der er langt sødere end appelsinjuice. Jeg har ofte spekuleret på, hvordan jeg skulle fortælle en ven, når jeg møder ham på den anden side af sløret, om hvorfor jeg tøvede.

En historie, fortalt af ældste Christoffel Golden fra Sydafrika, kaldte igen min bekymring frem. Han var for nylig i Lusaka i Zambia, hvor han deltog i et møde for

nyomvendte. En veltalende, velklædt fremmed med Mormons Bog i hånden kom ind. Han fortalte, at han var kørt forbi kirken mange gange og havde spekuleret på, hvilken kirke der holdt møder der, og hvilke lærdomme de underviste i.

Ved afslutningen af mødet rejste denne herre sig op, løftede sit eksemplar af Mormons Bog højt op i luften og spurgte: »Hvorfor har I holdt denne bog skjult fra folket i Lusaka? Hvorfor har I holdt den hemmelig?«

Da jeg hørte denne beretning, frygtede jeg, at en ven en dag ville spørge mig: »Hvorfor har du holdt denne Mormons Bog med dens budskab om sandhed og frelse hemmelig?«

Mit svar: »Jeg var bange for, at det ville skade vores venskab,« vil ikke være særlig tilfredsstillende hverken for mig eller min ven.

Brødre og søstre, jeg beder om, at vi må lægge vores frygt og vores dønen bag os og ikke længere holde denne store skat, som er vores, hemmelig.

En sidste tanke vedrørende missionering: Under min korte tid i Sydøstafrika er jeg blevet overvældet af den bemærkelsesværdige tjeneste,

Konferencecentret ligger midt i Salt Lake Citys centrum lige over gaden fra templet og en gade fra højhusene med kontorer.

som ydes af ældre missionærtepar. Dagligt yder de betydningsfulde bidrag til at styrke medlemmerne og til at få den sten, der er revet løs uden menneskehånd, til at rulle fremad på dens evige kurs. De udgør i sandhed et mægtigt hold af retfærdighed sammen med de yngre missionærer og de lokale medlemmer.

Uanset om de arbejder som ledere, i omvendelsen, i tempeltjenesten, den humanitære bistand, velfærd eller i Kirkens uddannelse, kan bidraget fra disse erfarne sjæle, som bærer vidnesbyrd, slet ikke ansættes højt nok. Og uden undtagelse ser jeg dem få stor personlig tilfredsstillelse af deres tjeneste.

Hvis I er pensioneret eller skal pensioneres og spekulerer på, hvilke givende og nyttige ting I kan gøre med resten af jeres liv, så henvend jer til jeres biskop. Lad ham fortælle jer om denne spændende liste over missioneringsmuligheder.

Tag i dag jeres ægtefælle i hånden, og prøv om I ikke er enige om, at det bedste for alle involverede, deriblandt jeres børnebørn, ikke ville være for jer at acceptere en opgave til at tjene Herren som missionærer. Dette er hans værk, og han beder os om at slutte os til ham i det.

Jeg vidner om, at Gud, vor evige Fader og hans Enbårne Søn, Jesus Kristus, lever. Kristus kom til jorden og opfyldte sin kaldelse som hele menneskehedens Forløser. Jeg vidner om, at hans evangelium er blevet gengivet i dets fylde, og at der er en levende profet, Gordon B. Hinckley, som leder dette værk under ledelse af Faderen og Sønnen. Og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. I Conference Report, apr. 1959, s. 122.

2. »Livets og Frelsens sande væsen«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.

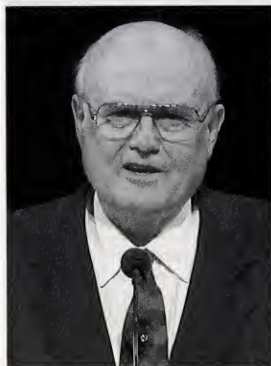
3. »Aldtid en omvendelseskirke«, *Den danske Stjerne*, juni 1978, s. 2.

4. »Oversvømme jorden med Mormons Bog«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 4.

Frihed »fra« eller frihed »til«

Ældste F. Enzo Busche
Emeritusmedlem af De Halvfjerds

»Vi ... bliver levende, når vi bevidst påtager os det fulde ansvar for vores eget liv, og når vi holder op med at bebrejde omstændighederne.«

Hvis jeg blev spurgt om, hvad der efter min mening var den vigtigste begivenhed, der var sket på jorden i de sidste to hundrede år, så ville jeg uden nogen tvøvs svare: Det er konsekvensen af en ung, ydmyg bondedrengs bøn, han som i begyndelsen af det 19. århundrede i den nordlige del af staten New York knælede ned for Gud og stillede spørgsmål om evige sandheder.

Denne unge mand, ved navn Joseph Smith, blev i Herren Jesu Kristi hænder et redskab til at gengive kundskaben om de for længst mistede og næsten glemte sandheder til menneskeheden: Kundskaben om os mennesker – hvem vi er, hvor vi kom fra, hvad meningen og formålet

med vores jordiske liv er, samt hvorfor menneskeheden har oplevet så megen elendighed, uretfærdighed og ufuldkommenhed. Til sidst blev der også givet svar på menneskehedens spørgsmål om livet efter døden og vores endelige skæbne.

Jeg må stadig, mere end 42 år efter at jeg af eget valg accepterede Herrens hellige dåbspagt, forundres over alle de vidunderlige og mirakuløse begivenheder i forbindelse med gengivelsen. Vi fik ikke alene lov til at lære om den væsentlige betydning af Herren Jesu Kristi forsoning, men den vigtige betydning af Guds præstedømme blev ligeledes åbenbaret, og det blev gengivet for os, så vi kunne handle i omsorgsfuld kærlighed og tålmodighed og gøre det muligt for alle at vælge frelse.

Tiden tillader mig ikke at tale mere om detaljerne ved dette vidunderlige værk i vor tid, men jeg føler, jeg skal tale om et vigtigt aspekt i Herrens rige, som, hvis man ikke forstår det, kan resultere i, at hele billedet aldrig kommer helt i fokus.

For at komme til sagen vil jeg fortælle jer om en trofast bror, som var medlem af den samme gren som jeg i mit hjemland, Tyskland, i de første år efter at jeg blev medlem.

Han boede under ydmyge omstændigheder og følte sig meget velstillet over for nyligt at have begyndt at arbejde i et lille, privatejet firma. Han fortalte mig om en

fremtidig begivenhed, hvor alle medarbejderne var inviteret til at deltage i en traditionel firmafest. Han var bekymret for det, fordi han vidste, at der til sidst i mødet ville være et stort øl-party, hvor chefen sandsynligvis var den, der drak mest af alle. Men han vidste også, at det ville blive anset lige ved siden af ham, hvis han overhovedet ikke deltog i middagen.

Da jeg så ham igen, efter at midtdagen havde fundet sted, så jeg ham med en meget lykkelig, dyb indre glød, og han kunne ikke vente med at fortælle mig, hvad der var sket. Eftersom han var ny i firmaet, havde chefen siddet lige ved siden af ham, fordi han gerne ville lære ham bedre at kende. Efterhånden som aftenen skred fremad, så denne bror sin værste frygt blive bekræftet, fordi chefen ikke ville tolerere, at han ikke ville drikke øl sammen med ham, og han sagde: »Hvilken kirke er det, som ikke vil tillade, at du drikker ét glas øl med mig?«

Min vens frygt voksede ikke til panik, da han roligt var i stand til at svare sin chef, at årsagen til, at han ikke drak, intet havde at gøre med den kirke, han tilhørte, men at han

selv havde indgået en hellig pagt med Gud om, at han ikke ville drikke. Hvis han nogen sinde skulle bryde denne pagt, hvordan kunne han da fortsætte med at holde de løfter, han nogen sinde gav, og hvordan skulle man, endog hans arbejdsgiver, kunne stole på, at han ikke løj eller stjal eller snød.

Ifølge min ven blev ejeren dybt rørt over denne udtalelse, og han lagde armene om ham og talte til ham med dyb beundring og tillid.

Mine kære brødre og søstre, i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lærer mange nye medlemmer, især når de kommer fra lande uden for USA, for første gang den sande betydning af ordet *frihed*. Frihed betyder for de fleste mennesker i verden »frihed fra« – ingen ondskab eller smerte eller undertrykkelse. Men den frihed, som Gud tænker på, når han har med os at gøre, går et skridt videre. Han mener »frihed til« – frihed til at handle efter vores eget valgs værdighed.

Hvad vil det da sige at være fri? Frihed betyder at være vokset til fuld kundskab om vore mange farefulde ansvar som mennesker. Vi har

lært, at alt det, vi gør og endog siger eller tænker, har konsekvenser. Vi forstår, at vi alt for længe har troet, at vi var ofre for omstændighederne. I Johannesevangeliet 8:32 læser vi følgende: »Og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.«

Når vi åbner vores hjerte for Guds sandheds budskab, som det blev gengivet i vor tid, begynder vi at forstå, hvorfor der var og stadig er så megen elendighed, smerte, lidelse og endog sult. I samme omfang, som vi lærer at acceptere åbenbart sandhed i vores egen tilværelse, vil vores tro på den levende Guds Søn vokse, og derfor vil vi modtage åndelige gaver af hidtil ukendt omfang. Vi lærer, at intet er umuligt for dem, som tror på Jesus Kristus. Falske lænker vil løsnest. Snæversynethed, født af falske traditioners tragedier, vil forsvinde.

Jo mere vores forståelse for omfanget og fuldstændigheden af frelsesplanen udfolder sig, desto mere ser vi os selv i vores egen inthet og i vores ufuldstændighed. Og at se os selv i denne ydmyghed, med et sønderknust hjerte og en angervigning ånd, vil gøre, at vi forstår og til sidst accepterer denne yderst hellige pagt med vor himmelske Fader i form af dåben.

Vi vil med glæde underkaste os selv denne pagt, idet vi ved, at der er en stor forskel mellem blot et ønske og så en pagt. Når vi blot ønsker noget, vil vi kun arbejde mod at opnå det, når det er belejligt. Men når vi er bundet af en hellig pagt, som dåben, lærer vi at overvinde alle hindringer ved hjælp af lydighed, og ved at gøre dette vil vi blive velsignet med Åndens tilstedeværelse og derfor til sidst med resultater. Vi begynder at blive levende, når vi bevidst påtager os det fulde ansvar for vores eget liv, og når vi holder op med at bebrejde omstændighederne.

Noget ved vi selvfølgelig: Når vi har »frihed til«, vil det sige, at vi har mulighed for at træffe forkerte valg.

Forkerte valg har deres ubarmhjer-
tige konsekvenser, og når de ikke
bringes til ophør og rettes, fører de
os til elendighed og smerte. Forkerte
valg vil, når de ikke rettes, føre os til
den værst mulige katastrofe i
ethvert menneskes liv: At blive
adskilt fra vor himmelske Fader i
den næste verden.

Når vi har modtaget dette livgiv-
vende budskab, begynder vi at for-
stå, at vi i vores tidligere liv var som
en fodboldspiller, der stod midt på
banen, totalt deprimeret, fordi vi
ikke kendte spilletts formål eller reg-
ler. Vi vidste ikke, hvilket hold vi til-
hørte, og vi vidste endog ikke, hvem
der var vores træner. Kun i bevidst-
heden om det genivne evangelium
bliver vores spilleplan klar, og vi for-
står, at Jesus Kristus og hans gen-
givne kirke og præstedømme er den
eneste måde, hvorpå vi kan klare
vores jordiske liv.

Jesus Kristus ønsker at hjælpe os i
forhold til vore egne retfærdige
ønsker i en sådan grad, at gennem
vores tro og gerninger vil de
omstændigheder, hvis fange vi
var i fortiden, til sidst forandre sig.
I Mormons Bog lærer vi, at
Forløseren våger over os sammen
med en hærskare af hellige engle. Vi
læser:

»Er undergerninger hørt op? Se,
jeg siger jer, nej; ej heller er englene
holdt op med at betjene menneske-
nes børn.

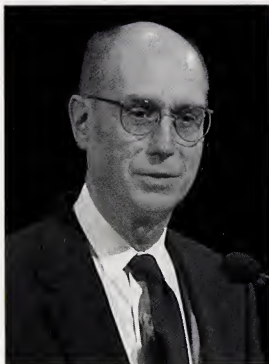
Thi se, de er ham underdanige til
at tjene således, som han befaler
dem og for at vise sig for dem, som
er stærke i troen« (Moroni 7:29–30).

I denne frihed, som vi har fået i
vor tid ved hjælp af vores forståelse
for hans guddommelige plan for os,
påtager vi os det fulde ansvar. Lad
os altid forblive nær vor Forløser og
vor Frelsers kærlige, omsorgsfulde
hånd for at finde sikkerhed og
glæde. Jeg siger dette i største
ydmyghed. Og jeg bærer jer mit vid-
nesbyrd som jeres bror og tjener, at
jeg ved, at Jesus lever, og at han er
leder for dette værk. Jeg siger dette i
Jesu navn. Amen. □

»Skriv i mit hjerte«

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

**»Bønnen kan udgøre det beskyttende skjold, som forælderen så inderligt
ønsker, at [et barn] har.«**

Forældre bør lære deres børn at
bede. Barnet lærer både af,
hvad forældrene gør, og af,
hvad de siger. Det barn, der ser sin
mor eller sin far gå gennem livets
prøvelser med en indtrængende bøn
til Gud, og dernæst hører et oprig-
tigt vidnesbyrd om, at Gud har svar-
et med mildhed, husker, hvad det
har set og hørt. Når det får dets
prøvelser, er det beredt.

Når barnet med tiden flytter fra
hjemmet og familien, kan bønnen
udgøre det beskyttende skjold, som
forælderen så inderligt ønsker, at det
har. Det kan være svært at skulle
skilles fra en, især når forælderen og
barnet ved, at de måske ikke skal ses
i lang tid. Jeg havde den oplevelse
med min far. Vi skiltes på et gade-
hjørne i New York. Han var taget
dertil for at arbejde. Jeg var der, fordi
jeg var på vej til et andet sted. Vi

vidste begge, at jeg sandsynligvis
aldrig ville flytte hjem igen og bo
under samme tag som mine forældre.

Det var en solskinsdag omkring
ved middagstid, gaderne var fyldt
med biler og fodgængere. På netop
det gadehjørne var der en lyskurv,
der i nogle få øjeblikke standsede
bilerne og menneskene, der kom fra
alle retninger. Lyset skiftede til rødt,
bilerne standsede. De mange fod-
gængere skyndte sig ud på gaden og
gik hver sin vej, nogle også skråt
gennem lyskrydset.

Det var tid til at skilles, og jeg
begyndte at gå over gaden. Jeg
standsede næsten halvvejs, mens
folk fór forbi mig. Jeg vendte mig om
for at se tilbage. Min far stod stadig
på hjørnet og kiggede efter mig i ste-
det for at forsvinde ind i mængden.
Jeg syntes, at han så ensom og
måske lidt trist ud. Jeg havde lyst til
at gå tilbage, men jeg indså, at lyset
skiftede igen, så jeg vendte mig om
og skyndte mig videre.

Flere år senere talte jeg med ham
om det øjeblik. Han fortalte mig, at
jeg må have opfattet hans ansigtsud-
tryk forkert. Han sagde, at han ikke
var trist – han var bekymret. Han
havde set mig kigge tilbage, som om
jeg var en lille dreng, der var usikker
og søgte efter vished. Han fortalte
mig de mange år senere, at de tanker,
der havde optaget hans sind, var:
*Har jeg lært ham nok? Er han beredt til,
hvad end der måtte ligge forude?*

Men det var ikke kun tanker, der
havde optaget hans sind. Jeg vidste
fra mine iagttagelser af ham, at han

havde følelser i hjertet. Han længtes efter vished om, at jeg var beskyttet, at jeg var i sikkerhed. I alle de år jeg havde boet sammen med mine forældre, havde jeg hørt og følt den længsel i hans bønner og i endnu højere grad i min mors bønner. Det havde jeg lært af, og det erindrede jeg.

Bønnen hører hjertet til. Jeg var blevet oplært i langt mere, end blot hvordan man beder. Jeg havde lært af mine forældre og fra Frelserens lærdomme, at vi skal henvende os til vor himmelske Fader på bønnens ærbødige sprog. »Vor Fader ... i himlene! Helligt blive dit navn« (Matt 6:9). Jeg vidste, at vi aldrig må bespotte hans hellige navn – aldrig. Kan I forestille jer, hvordan et barns bøn lider skade af at høre en forælder bespotte Guds navn? Følgerne af en sådan krænkelse er frygtelige for de små.

Jeg havde lært, at det var vigtigt at takke for velsignelser og bede om tilgivelse. »Og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere« (Matt 6:12). Jeg havde fået at vide, at vi beder om det, vi har brug for, og beder om, at andre måtte blive velsignet. »Giv os i dag vor daglige brød« (Matt 6:11). Jeg vidste, at vi skal underkaste vores vilje. »Komme dit rige. Ske din vilje som i himlen således også på jorden« (Matt 6:10). Jeg havde lært og fundet ud af, at det var sandt, at vi kan blive advaret om farer og tidligt få vist, hvad vi har gjort, som ikke behager Gud. »Og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde« (Matt 6:13).

Jeg havde lært, at vi altid skal bede i Jesu Kristi navn. Men noget, som jeg havde set og hørt, havde lært mig, at de ord var mere end en formalitet. Der hang et billede af Frelseren på væggen i soveværelset, hvor min mor lå i sengen, i årene før hun døde. Hun havde hængt det der på grund af noget, hendes fætter, Samuel O. Bennion havde fortalt hende. Han havde rejst sammen med en apostel, som beskrev, at han havde set Frelseren i et syn. Ældste Bennion gav hende dette billede og

sagde, at det var den bedste skildring, han havde set af Mesterens styrke og karakter. Derfor indrammede hun det og hængte det på væggen, hvor hun kunne se det fra sengen.

Hun kendte Frelseren, og hun elskede ham. Jeg havde lært af hende, at vi ikke afslutter i en fremmeds navn, når vi henvender os til vor Fader i bøn. Jeg vidste af det, jeg havde set i hendes liv, at hendes hjerte var Frelseren nær som følge af mange års beslutsom og ufravigelig stræben efter at tjene ham og have hans velbehag. Jeg vidste, at skriftene var sande, de, som advarede: »Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosiah 5:13).

Selv nu, mange år efter at min mor og far er gået bort, tager jeg ikke let på ordene, »i Jesu Kristi navn,« hverken når jeg selv siger dem, eller når jeg hører andre sige dem. Vi skal tjene ham for at kende Mesterens hjerte. Men vi skal også bede om, at vor himmelske Fader vil besvare vore bønner i vores hjerte såvel som i vores sind (se Jer 31:33; Hebr 8:10; 10:16 og 2 Kor 3:3).

President George Q. Cannon har beskrevet velsignelsen for mennesker, der har mødtes og har bedt om sådanne svar. Han talte om at tage til et præstedømmemøde, men mange af jer er kommet til dette møde med hjertet beredt på den måde, han har beskrevet med disse ord:

»Jeg vil træde ind i den forsamling med sindet fuldstændig fri for enhver påvirkning, der kan hindre Guds Ånd i at virke på mig. Jeg vil gå ind med en bønssom ånd og bede Gud om at skrive sin vilje i mit hjerte – ikke med min egen vilje allerede forudfattet og besluttet på at gennemføre min vilje uanset alle andres synspunkter. Hvis jeg tog af sted, og alle andre tog af sted med denne ånd, ville vi føle Guds Ånd iblandt os, og det, vi besluttede os for, ville være Guds sind og vilje, fordi Gud

ville åbenbare den for os. Vi ville se lys i den retning, vi skulle gå, og vi ville se mørke i den retning, vi ikke skulle gå« (*Deseret Semi-weekly News*, 30. sep. 1890, s. 2; fremhævelse tilføjet).

Når vi lærer vore børn at bede, er det vores mål at give dem et ønske om, at Gud skal skrive i deres hjerte og dernæst være villige til at gå ud og gøre, hvad Gud beder dem om. På baggrund af det, vore børn ser os gøre, og det vi lærer dem, er det muligt for dem at have tilstrækkelig tro til i det mindste i en vis grad at føle det, som Frelseren følte, da han bad om styrke til at bringe sit uendelige offer for os: »Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.« (Matt 26:39).

Jeg har fået svar på bønner. Disse svar har været tydeligst, når det, jeg ønskede, blev bragt til tavshed af et altoverskyggende behov for at vide, hvad Gud ønskede. Først da kan svaret fra en kærlig himmelsk Fader blive formidlet til sindet af den stille, sagte stemme og blive skrevet i hjertet.

Noget forældre lytter med dette spørgsmål: »Men hvordan kan jeg blødgøre hjertet på mit barn, som nu er blevet større og er overbevist om, at det ikke har brug for Gud? Hvordan kan jeg blødgøre et hjerte tilstrækkelig til, at Gud kan skrive sin vilje i det?« Nogle gange blødgør en tragedie et hjerte. Men for nogle er selv en tragedie ikke nok.

Men der er et behov, som selv den mest forhærdede og stolte ikke tror, at de kan opfylde. De kan ikke løfte syndens vægt af deres egne skuldre. Og selv de mest forhærdede kan til tider føle samvittighedsnaget og således behovet for tilgivelse fra Gud. En kærlig far, Alma, belærte sin søn Corianton om dette behov på denne måde: »Og nådens plan kunne ikke blive iværksat, uden at der blev gjort en forsoning; derfor soner Gud selv for verdens synder

for at iværksætte nådens plan og tilfredsstillende retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud« (Alma 42:15).

Og efter at have båret vidnesbyrd om Frelseren og hans forsoning, havde faderen denne bøn om et blødgjort hjerte: »O, min søn, jeg ville ønske, at du ikke mere ville fornægte Guds retfærdighed. Forsøg ikke at undskylde dine synder i mindste måde ved at fornægte Guds retfærdighed, men lad Guds retfærdighed og hans barmhjertighed og langmodighed få fuld rådgighed i dit hjerte, og lad det ydmyge dig i støvet« (Alma 42:30).

Alma vidste det, som vi kan vide: At det at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus og ham som korsfæstet, gav hans søn den største mulighed for at komme til at fornemme sit behov for den hjælp, som kun Gud kunne give. Og alle bønner bliver besvaret for dem, hvis hjerte er blødgjort af den overvældende følelse af behov for renselse.

Når vi lærer dem, vi elsker, at vi er åndelige børn, som midlertidigt er borte fra en kærlig himmelsk Fader, åbner vi bønnens dør for dem.

Vi levede i hans nærhed, før vi kom hertil for at blive prøvet. Vi kendte hans ansigt, og han kendte vores. Ligesom min jordiske far så mig gå bort fra sig, så vor Fader i himlen os gå ind i det jordiske liv.

Hans elskede Søn, Jahve, forlod disse herlige sale for at komme ned til verden for at lide det, som vi ville lide, og for at betale prisen for alle vore synder. Han gav os den eneste vej, vi kan komme hjem igen til vor himmelske Fader og til ham. Hvis Helligånden blot kan fortælle os så meget om, hvem vi er, kan vi og vore børn føle det, som Enos følte. Han bad således:

»Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min Skaber og anrøbte ham i kraftig bøn og påkaldelse for min egen sjæl, og jeg påkaldte ham den ganske dag, og da

natten kom, vedblev jeg fremdeles at bede højt, så det nåede himlen.

Og en røst kom til mig og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet« (Enos 1:4-5).

Jeg kan love jer, at ingen glæde er større end den, I føler, hvis et af jeres børn beder i nødens stund og får et sådant svar. I vil en dag blive skilt fra dem med en længsel i jeres hjerte om at blive forenet. En kærlig himmelsk Fader ved, at denne længsel ville vare evigt, med mindre vi bliver forenet som familier med ham og hans elskede Søn. Han gjorde det således, at alle hans børn havde behov for denne velsignelse. For at finde den, skal de selv bede Gud om

den uden at tvivle, ligesom drengen Joseph Smith gjorde.

Min far var bekymret den dag i New York, fordi han vidste, ligesom min mor vidste, at den eneste virkelige tragedie ville være, hvis vi skulle skilles for evigt. Det er derfor, de lærte mig at bede. De vidste, at vi kun kan være sammen for evigt med Guds hjælp og med hans forvisning. Ligesom I gør, underviste de bedst i bøn ved eksemplet.

Den eftermiddag min mor døde, tog vi til familiens hjem fra hospitalet. Vi sad stille i den mørke dagligstue et stykke tid. Far undskyldte sig og gik ind i sit soveværelse. Han var væk nogle minutter. Da han kom tilbage ind i dagligstuen, var der et

smil på hans læber. Han sagde, at han havde været bekymret for mor. Mens han havde samlet hendes ting fra hospitalsstuen og takket personalet for at have været så gode imod hende, tænkte han på, at hun gik til ånderverdenen blot nogle få øjeblikke efter sin død. Han var bange for, at hun ville være ensom, hvis der ikke var nogen til at møde hende.

Han gik ind i soveværelset for at bede sin himmelske Fader om at sørge for, at der var nogen til at hilse på Mildred, hans hustru og min mor. Han sagde, at han som svar på sin bøn havde fået at vide, at hans mor havde taget imod hans kæreste. Jeg smilede også ad det. Bedstemor Eyring var ikke særlig høj. Jeg havde et tydeligt billede af hende skynde sig gennem mængden, med de små ben, der bevægede sig hurtigt på hendes mission for at møde min mor.

Far havde helt sikkert ikke i sinde i dette øjeblik at belære mig om bøn, men det gjorde han. Jeg kan ikke huske en prædiken fra min mor eller min far om bøn. De bad, når der var hårde tider, og når der var gode tider. Og de fortalte på en realistisk måde, hvor god Gud var, hvor mægtig og hvor nær. De bønner, jeg hørte mest, var om, hvad det vil kræve, for at vi kunne være sammen for evigt. Og de svar, som vil forblive prentet i mit hjerte, synes oftest at være forvisningen om, at vi var på stien.

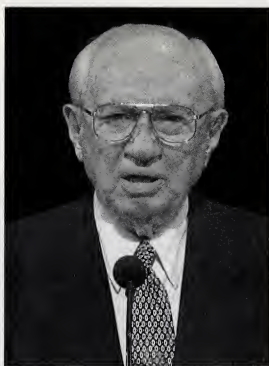
Da jeg i mit sind så min bedstemor skynde sig hen til min mor, følte jeg glæde for dem og en længsel efter at bringe min kæreste og mine børn til en sådan forening. Denne længsel er årsagen til, at vi skal lære vore børn at bede.

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader svarer på bønnerne fra trofaste forældre, som bønfaller ham om at få at vide, hvordan de skal lære deres børn at bede. Jeg vidner om, at på grund af Jesu Kristi forsoning kan vi som familier få evigt liv, hvis vi ærer de pagter, som tilbydes i denne, hans sande kirke. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Et ydmygt og angerfuldt hjerte«

Præsident Gordon B. Hinckley

»Hvis vi har nærmet os Frelseren mere med en stærkere beslutning om at følge hans lærdomme og hans eksempel, så har denne konference været en vidunderlig succes.«

Uro forsvinder, råb forstummer, konger, kaptajner er væk, men dit offer fordom stadig består, et ydmygt, angerfuldt hjerte. Hærskarvers Herre er endnu med os, Medmindre vi helt har det glemt . . .
(»God of Our Father, Known of Old«, Hymns, nr. 80).

Disse udødelige ord af Rudyard Kipling udtrykker også mine følelser, nu hvor vi afslutter denne storslåede konference i Kirken.

Efter afslutningsbønnen forlader vi denne store sal, slukker lyset og læser dørene. I, der lytter med rundt om i verden, slukker for jeres fjernsyn eller radio eller Internet. Når vi gør det, håber jeg, at vi husker ordene, at

når alt er ovre, »dit offer fordom stadig består, et ydmygt, angerfuldt hjerte« (Hymns, nr. 80).

Jeg håber, at vi roligt vil overveje de taler, som vi har lyttet til. Jeg håber, at vi stille vil tænke over de vidunderlige ord, vi har hørt. Jeg håber, at vi føler os lidt mere ydmyge og angergivne.

Vi er alle blevet opbygget. Prøven består i, hvordan vi anvender de belæringer, som vi har modtaget. Hvis vi fra nu af er lidt venligere, hvis vi er lidt mere næstekærlige, hvis vi har nærmet os Frelseren mere med en stærkere beslutning om at følge hans lærdomme og hans eksempel, så har denne konference været en vidunderlig succes. Men hvis der derimod ikke er nogen forbedring at spore i vores liv, så har talernes indsats stort set været forgæves.

Disse forandringer er måske ikke mærkbare i løbet af en dag eller en uge eller en måned. Forsætter sættes så let og glemmes så let. Men hvis vi om et år fra nu af klarer os bedre, end vi har gjort før, så har disse dages indsats ikke været forgæves.

Vi kan ikke huske alt, hvad der er blevet sagt, men alt dette fører til åndelig vækst. Den er måske ubeskrivelig, men ikke desto mindre virkelig. Som Herren sagde til Nikodemus: »Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer

fra, og hvor den farer hen. Sådant er det med enhver, som er født af Ånden» (Joh 3:8).

Sådant er det også med den oplevelse, vi har haft. Og af alt det, som vi har hørt, er der måske en sætning eller et afsnit, som skiller sig ud og fanger vores opmærksomhed. Hvis det sker, håber jeg, at vi vil skrive det ned og tænke over det, indtil vi forstår dybden af dets betydning og har gjort det til en del af vores liv.

Jeg håber, at vi vil drøfte alt dette med vore børn til familieaften, så de kan nyde de dejlige sandheder, vi har hørt. Og når *Liahona* udkommer til januar med alle konferencebudskaberne, så lad være med bare at kaste det til side med en bemærkning om, at I har hørt dem, men læs og overvej i stedet de forskellige budskaber. I vil opdage meget, som I ikke lagde mærke til, mens I lyttede til talerne.

Der er kun én ting, jeg er ked af i forbindelse med konferencen. Og det er, at så få af Brødrene og søstrene fik mulighed for at tale. Men det er simpelthen et spørgsmål om tid.

I morgen er vi tilbage på arbejde, tilbage til studierne, tilbage til alt det, der gør vores tilværelse så travl. Men minderne om denne dejlige stund kan opmuntre os.

Vi kan søge Herren i bøn. Disse kan blive samtaler, hvor vi giver udtryk for taknemlighed. Jeg kan ikke fuldt ud fatte, hvordan universets store Gud, den Almægtige, kan indbyde os, hans børn, til at tale med ham enkeltvis. Hvor er det dog en herlig mulighed. Hvor er det vidunderligt, at det rent faktisk sker. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vore ydmyge og oprigtige bønner bliver hørt og besvaret. Det er mirakuløst, men det sker.

Lad os dæmpe stemmerne i vores hjem. Lad kærligheden blomstre og komme til udtryk i vores handlinger. Må vi altid vandre på Herrens stille stier, og må vores indsats krones med held.

Det storslåede Hosianna-råb, som vi deltog i i morges, bør forblive en uforglemmelig oplevelse. Fra tid til anden kan vi, når vi er alene, stille gentage disse smukke tilbedelsesord i vores sind.

Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af dette værk og om, at Gud, vor Evige Fader, og hans Enbårne Søn, hvis Kirke dette er, virkelig lever. Jeg giver udtryk for min kærlighed til jer alle. Må Gud være med jer, mine kære venner. Jeg nedbeder himlens velsignelser over jer, mens vi byder jer farvel for et stykke tid, i hans navn, som er vor Mester, vor Forløser og vor Konge, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

Vi er redskaber i Guds hænder

Mary Ellen Smoot
Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

»Vi har ikke behov for noget nyt program til at anspre os – vi skal blot gøre ønsket om at dele evangeliet til en del af programmet og række ud til nye medlemmer og dem, som er mindre aktive.«

Mine kære søstre, tillad mig at indlede med at sige, hvor meget jeg elsker jer. Jeg kan ikke beskrive min taknemlighed for at være en del af dette store søsterfællesskab, som præsident Hinckley har sagt er en verdensomspændende familie af søstre. Vi er søstre, og jeg bliver konstant inspireret af jeres tro, jeres godhed og jeres ønske om at gøre det, som Herren ønsker, at I skal gøre. Tak for jeres tjeneste, tak for jeres eksempel og for i sandhed at være kvinder med tro, dyd, visioner og barmhjertighed. Overalt, hvor jeg kommer, ser jeg frugterne af Hjælpeforeningen, som

viser sig i Kirkens søstre. Vi er alle et redskab i Guds hænder.

Jeg mødte for nyligt en søster i Oregon, som var blevet aktiv igen på grund af en omsorgsfuld besøgs-lærerinde. Denne besøgs-lærerinde må bestemt føle ligesom Ammon og hans brødre, da de glædede sig over at have »været redskaber i Guds hånd« (Alma 26:3) ved at bringe kundskab om Kristus til lamanitterne, som havde været »fremmede for Gud« (Alma 26:9). For »sjæle er af stor værdi i Guds øjne« (L&P 18:10).

Vores søstre er redskaber i Guds hånd i mere end 165 lande. Jeg tænker på et ward i Brasilien, som fik nye medlemmer hver uge. Søstre i Hjælpeforeningen her besluttede sig til at sætte et mål om ikke at lade en eneste uge gå uden at denne uges nye søstre blev besøgt i deres hjem og modtog et eksemplar af *Familien: En proklamation til verden* og Hjælpeforeningens *Erklæring*. Indtil nu har de ikke mistet en eneste til uaktivitet.

Jeg beundrer en inspireret præsident for Hjælpeforeningen i Korea, som besluttede sig til at besøge hver eneste mindre aktive søster i sit ward. Hun har til dato besøgt 25 søstre, og på nær tre er de alle kommet tilbage til Kirken.

Sådanne søstre er levende beviser på præsident Hinckleys udtalelse, at »ingen kaldelse i denne Kirke er lille eller uden betydning. Vi påvirker alle i udførelsen af vores opgave andre ...

... Uanset hvad jeres kaldelse er, er den fyldt med de samme muligheder for at gøre det gode, som min er ... Vores opgave er at gå omkring og gøre godt, som [Mesteren] gjorde« (»Dette er Mesterens værk«, *Stjemen*, juli 1995, s. 72).

Vi kan i sandhed alle være redskaber i Guds hænder. Men lykkeligvis behøver vi ikke at være det samme redskab. På samme måde som instrumenterne i et orkester er forskellig i størrelse, form og lyd, er vi også forskellig fra hinanden. Vi har forskellige talenter og ønsker, men ligesom valdhornet ikke kan duplikere piccolofløjtenes snurrige lyd er det hverken praktisk eller ønskværdigt for os alle at tjene Herren på den samme måde. Søster Eliza R. Snow har sagt, at »der findes ingen søster, der er så isoleret og hendes sfære så snæver, at hun ikke kan gøre meget for at oprette Guds rige på jorden« (*Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, s. 62; fremhævelse tilføjet). Det er derfor vores privilegium og ansvar som Guds døtre og som søstre i Hjælpeforeningen at blive de mest effektive redskaber, vi kan være.

Hjælpeforeningen kan hjælpe os. Profeten Joseph, som organiserede Hjælpeforeningen i 1842, gjorde det klart, at formålet med denne guddommeligt inspirerede organisation var »ikke blot at hjælpe de fattige, men at frelse sjæle« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 289). Hjælpeforeningen har i sine første dage udvirket utrolig meget godt. Hjælpeforeningen leverede den første lastbil med mel til de overlevende ved jordskælvet i 1906 i San Francisco og leverede senere hvede til den amerikanske regering under første og anden verdenskrig. Sidste år gav vores søstre over 140.000 tæpper til mennesker i nød. Vi har kæmpet for moderskabet og familien, ført

krig mod analfabetisme og ydet utallige timers tjeneste over hele verden. Men jeg siger til jer her i aften, at det mest afgørende arbejde ligger foran os, når vi går sammen med vore præstedømmeledere og bidrager til at føre Guds rige fremad.

Søstre, der er behov for os her – både hos Herren, vores præstedømmeledere, vores familier og hinanden. Herren har behov for, at vi griber fat i vore evige kaldelser og opfylder formålet med vores skabelse. Herren har behov for, at vi eneste af os kommer hjem til Hjælpeforeningen, og for at vi finder vores familier og hverandre på en måde, som ingen anden klub eller organisation kan gøre.

Præsident Spencer W. Kimball sagde: »I den verden vi kommer fra, fik trofaste kvinder visse opgaver ... Selv om vi ikke nu kan huske alle detaljerne, så ændrer det ikke den strålende virkelighed i det, som vi engang sagde ja til. [Vi] skal stå til regnskab for det, som for længe siden blev forventet af [os]« (»Den

retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 163).

Hvordan gør vi det så? Hvordan bliver vi midt i livets pres de mest effektive redskaber, som vi kan blive i Herrens hænder? Der er en del, vi kan lære om dette fra Mosiahs sønner og fra Hjælpeforeningens *Erklæring*.

Nummer 1. Vores egen omvendelse må komme først. Den vigtigste omvendelse for enhver er vores egen. Hvis vi skal bringe evangeliets lys til andres liv, må det skinne klart i vores eget liv. Da Mosiahs sønner blev omvendt, arbejdede de uden ophør for at dele evangeliet med andre, for »de kunne ikke tænke sig, at nogen sjæl skulle omkomme« (Mosiab 28:3). Først når vi er omvendt til Herren Jesus Kristus, er vi i stand til at styrke andre. Og det er først da, at vi begynder at forstå, at vores liv i sandhed har mening, formål og hensigt, og at vores kaldelse som søstre, der er forenet i vores hengivenhed over for Jesus Kristus, er at være et lys for verden.

Nummer 2. Som Mosiahs sønner må vi blive »stærke i kundskaben om sandheden« (Alma 17:2). Disse brødre studerede hele tiden evangeliet. Ved at faste og bede og ransage skrifterne, fik de kundskab om,

at Jesus er Kristus, og de lærte at lytte til hans røst.

Vi må på samme måde som søstre i Hjælpeforeningen stræbe efter at øge vores vidnesbyrd om Jesus Kristus gennem bøn og studium af skriften og ved at søge åndelig styrke ved at følge Helligåndens tilskyndelser.

Det er næsten umuligt at være et effektivt redskab i vores egen familie, blandt vores naboer eller på talerstolen, hvis vi ikke kan erkende Helligåndens hvisken. Ammon var i stand til at læse den lamanittiske konges tanker, fordi han levede nær Herren (se Alma 18:16).

Vores evne til at høre Åndens stemme afhænger af vores villighed til at holde befalingerne, for »når du opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilket den er forjættet« (L&P 130:21). Hvis vi ønsker at opleve den ubeskrivelige glæde, der kommer ved at efterleve evangeliet og opleve Kristi forsonende barmhjertighed, så er lydighed mod alle, og ikke blot nogle få udvalgte af Guds bud, den eneste måde.

Har vi modtaget de umålelige velsignelser, der kommer ved hver uge at holde familieaften og ved dagligt studium af skriften og bøn? Forstår vi de langtrækkende velsignelser ved at holde vore pagter og kun opfylde vores sind med det, som er »dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov«? (13. trosartikel). Når lydighed bliver noget, som vi søger, er det ikke længere en irritation.

Hjælpeforeningen kan hjælpe os med at efterleve de guddommelige love og komme Gud nærmere. Forestil jer den godhed, som vil opfylde jorden, når denne kreds af retskafne kvinder, under ledelse af præstedømmet, forenes for at opfylde retfærdige hensigter. Når vi forenet tjener hinanden og alle vor himmelske Faders børn, kan vi blive redskaber i Guds hænder, ikke blot til at afhjælpe den fysiske lidelse, men hvad vigtigere er, til at hjælpe dem, som har åndelige behov.

Nummer 3. Tjeneste er en nøgle til at være et effektivt redskab. Mosiahs sønner valgte at tjene lamanitterne snarere end at påtage sig ledelsen af deres fars rige. Og i mange tilfælde blødgjorde deres tjeneste lamanitternes hjerte og gjorde dem modtagelige over for evangeliet. Da Lamonis tjenere havde travlt med at fortælle, hvordan Ammon havde jaget røverne væk, befandt Ammon sig i stalden, hvor han tjente kongen ved at fodre hestene (se Alma 18:9–10).

Vi glæder os ligeledes ved tjeneste og gode gerninger. Tjeneste blødgør og åbner hjerterne, for det er i sandhed evangeliet i funktion. Jeg kender et ward i Arizona, hvor tre familier i øjeblikket undersøger Kirken – alle som et direkte resultat af den barmhjertighedstjeneste, som Hjelpeforeningen har ydet.

Hjelpeforeningen giver os utallige muligheder for at udvikle os og udøve Kristi rene kærlighed i alle aspekter af vores liv. Eksempelvis udgør inspirationsmødet for hjemmet, familien og den enkelte de ideelle omgivelser for at lære samt for at tjene sammen. Tjeneste er Jesu Kristi evangelium i funktion, for tjeneste velsigner både givener og

modtageren. Prøv at se efter, hvordan I kan kanalisere jeres tjeneste gennem Hjelpeforeningens organisation, fordi vi ved, at tjeneste er en af de mest effektive måder, hvorpå vi kan velsigne andre timeligt og åndeligt?

Nummer 4. Kærlighed må være grundlaget for alt, hvad vi gør. Som søstre i Hjelpeforeningen elsker vi Herren, vore familier, livet og det at lære, og vi elsker hinanden. Lamonis far, som var konge for lamanitterne, blev blød om hjertet, da han så, hvor oprigtig Ammon elskede hans søn. Ammons kærlighed førte til sidst til omvendelsen af Lamonis familie (se Alma 20:26–27). Vores største og første bekymring med hensyn til omvendelse, fastholdelse og aktivering må være vores egen familie.

Her kan Hjelpeforeningen igen hjælpe os. Søster Elsa Bluhm, som er 102, vidste, at evangeliet er sandt. Hun elskede Herren. Hun mødte en god mand og blev gift med ham. Han var fra Tyskland, og han var ikke medlem af Kirken. Hendes mand havde aldrig lært at bede. Da Elsa knælede ned ved sin seng hver aften, tog hun hans hånd i sin og bad. Efter mange år sluttede han sig

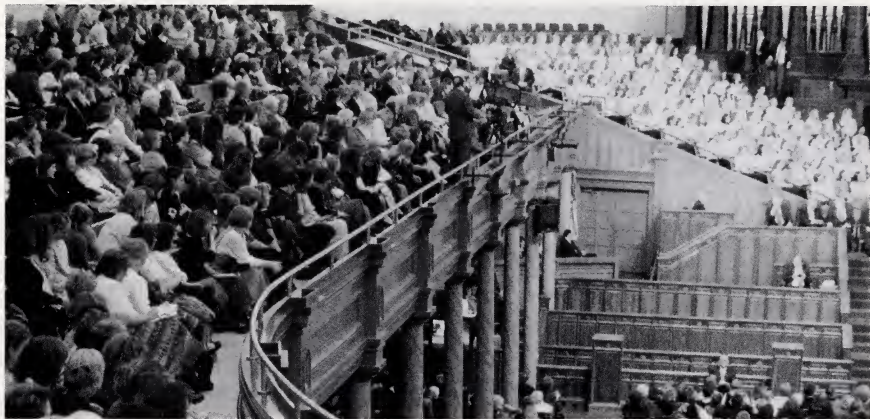
til Kirken, og de blev besejlet i templet. Før bror Bluhm døde, blev han et redskab i Guds hænder ved at søge efter sine tyske forfædre.

Denne lykkelige afslutning begyndte med en kvindes vedvarende, kærlige og retskafne eksempel. Elsa indbød Ånden i sit hjem og i sit ægteskab ved at elske ham og ved at elske Herren. Hun var både trofast og fuld af tro, selv når hun følte sig alene. Hun var et redskab i Guds hænder i sit eget hjem.

Når vi selv ser på vores retskafne eksempler, synes de måske små, men deres indflydelse er stor. Vi vil være eksempler »for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12). Lad andre føle den fred og den glæde, som I får ved at efterleve evangeliet. Indbyd dine venner, som ikke tilhører vores tro eller er mindre aktive til jeres familieaften. Bring dem med til kirken og vær et ærbødigt eksempel for dem. Lad dem se, at du undgår film og tv-programmer eller internet-steder, som vil jage Ånden væk og dermed gøre os til mindre effektive redskaber.

President Hinckley har gentagne gange bedt os om at blive bedre missionærer, og ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles

Søstre i Tabernaklet på Tempelpladsen lytter intenst ved Hjelpeforeningens årlige møde den 23. september.

Kvorum, har sagt, at hvis Kirkens missionsprogram skal opfylde alt det, som det skal, må vi som søstre gå med i denne indsats.

Vi har ikke behov for noget nyt program til at ansøre os – vi skal blot gøre ønsket om at dele evangeliet til en del af programmet og række ud til ny medlemmer og dem, som er mindre aktive, i vores allerede eksisterende programmer. Uanset om vi tjener som besøgs lærerinde eller planlægger inspirationsmødet for hjemmet, familien og den enkelte eller underviser børn i Primary eller leder de unge, så kan vi finde måder, hvorpå vi kan række ud til dem, der er nye i troen, eller hvis tro har svigtet, eller som endnu ikke har fundet sandheden. Vi kan være redskaber i at hjælpe med at indsamle Herrens får i folden igen.

Jeg ved, at vi kan. Jeg ved, at vi kan gøre det. Vi har bragt varme til tusindvis af mennesker over hele verden med vores håndlavede tæpper. Vi har vist vores villighed til at tjene og give og vise kærlighed. Lad os nu finde måder, hvorpå vi kan give evangeliets gave til dem, som har behov for åndelig varme.

Når I kommer hjem i aften, så brug et øjeblik på at nedskrive de indtryk, som kommer til jeres hjerte i aften. Vil I tænke på specifikke måder, hvorpå I kan være redskaber i Guds hænder. Vil I overveje de velsignelser, som afventer jeres lydighed i dette liv og i hele evigheden? Og vil I indsætte jeres eget navn i dette kristfærdigt og af hele jeres sjæl vide, at Gud elsker jer? »... vedbliv ... i sagtomhedens ånd at prædike for Zion og bekende mig for verden, og jeg vil bære (dig) som på ørnevinger, og (du) skal samle herlighed og ære for (dig) selv og for mit navn« (L&P 124:18). Jeg ved, at evangeliet er sandt. Jeg ved, at dette er Herrens værk. Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at vi har en sand profet på jorden i dag. Værket er vidunderligt. Om dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd i vor Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. □

Ringe i vandet

Virginia U. Jensen

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Retskafne kvinders gerninger breder sig som ringene i vandet ud ad både tid og rum og i generationer.«

Vores familie elskede de ture, som vi var på i bjergene, da vores børn var små. Når vi stod langs bredden af den smukke Jackson-sø med de majestætiske bjergtinder, der spejlede sig i søens glasagtige overflade, holdt vi konkurrencer i smutte sten ud over den blanke vandflade. Og når stenene sank, så vi til, mens ringene i vandet bredte sig ud over vandflanden, så langt vi kunne se. Selv de mindste småsten, som vores mindste kastede ud, fortsatte med at give ringe i vandet.

Og ligesom de stadig større cirkler fra vores småsten på Jackson-søen, så breder retskafne kvinders gerninger sig som ringene i vandet ud ad både tid og rum og i generationer. Disse retfærdige gerninger kommer gennem vores forståelse af Jesu Kristi guddommelige mission, vores viden

om evangeliets plan, vores lydighed over for evige befalinger og vores arbejde i dette Guds rige på jorden.

Lad mig fortælle jer om et eksempel på, hvordan disse ringe begynder i vandet og bliver ved med at leve, når en retskaffen sidste dages hellig kvinde handler ud fra sin viden om, at Jesus er Kristus, og at evangeliet er blevet gengivet.

I 1841 var Dan Jones, som var en walisisk immigrant, kaptajn på en af de mindste registrerede passager- og fragtbåde på den øvre del af Mississippifloden. Det er mere end et tilfælde, at hans båd hed »The Ripple« (Ringen i vandet). Blandt hans passagerer var medlemmer af en »ny« ukendt kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

På sine rejser begyndte Dan Jones at høre kritik af disse »mormoner«. Fordi han sejlede med så mange af dem, talte han også med dem og lagde mærke til deres opførsel. Han syntes, at de var gode mennesker – venlige, ærlige og hårdtarbejdende. De negative kommentarer og skriveirer om disse mennesker passede ikke med det, som han havde oplevet, når han omgikkes dem.

Han skrev senere: »Efter en omhyggelig undersøgelse af disse beskyldninger, forstod jeg klart, at de ikke var sande, eftersom de udtrykte sig for stærkt eller modsagde sig selv« (Ronald D. Dennis, »Dan Jones, Welshman,« *Ensign*, april 1987, s. 50).

Især en betydningsfuld begivenhed kastede ham fra sin rolle som en

omhyggelig iagttager til en aktiv undersøger af Kirken. Han skrev: »Ved et rent tilfælde faldt ... et brev i mine hænder, som Emma Smith havde skrevet ... Jeg skal aldrig glemme de følelser, som dette ... brev gav mig. Jeg forstod klart, at ikke alene troede hun på Det Nye Testamente på samme måde som jeg – men også på den apostolske tro og evangeliet – men det indeholdt også bedre råd, større visdom og viste mig en ... mere guddommelig ånd, end jeg nogen sinde havde læst!« (Ensign, april 1987, s. 50, 52).

Dan Jones søgte på grund af Emmas ord og eksempel at lære mere om denne kirke. I 1843 blev han døbt i Mississippi-floden og blev en af de mest indflydelsesrige missionærer i Kirkens historie og bragte evangeliet til hundredvis af mennesker i sit fødeland Wales. På en meget bogstavelig måde fortsætter

Emma Smiths indflydelse med at give ringe i vandet i generationerne. Hvem kan sige, hvor mange hundrede eller endog tusinder af efterkommere af dem, som Dan Jones bragte evangeliet til, der lytter til dette møde i denne time?

Vi kan alle handle ligeså og skabe ringe i vandet, der er lige så magtfulde, som Emma Smiths ord var det i Dan Jones' hjerte. Vi er kun et menneske hver især, men jeg vil altid huske ringene i vandet fra småttenene ude på den store Jackson Sø. Lad os tage denne opmuntring fra skriften til os: »... Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33).

Vi lærer bedst i det allervigtigste af alle steder, vores hjem, hvordan »... af de små ting kommer det, som er stort«, for livet i hjemmet er en række af små ting, som forenes i skabelsen af en evig familie. Måske er det let at tabe tråden eller miste

modet, fordi det at skabe et stærkt forhold til Herren og til hinanden går så langsomt, eller fordi det at undervise, opmuntre og lede sommetider er så utaknemligt.

Modstanderen vil gerne forvirre os og lede vores opmærksomhed bort fra det, som betyder mest. Men vi er velsignede, for vi ved, at det er troen og familien, som betyder mest. De kvinder, som har rørt mit hjerte og motiveret mig til at føre et bedre liv, er de kvinder, som sætter Herren og familien først. Deres »guddommelige ånd« gør det for mit hjerte, som Emma Smiths ord gjorde for Dan Jones, og kalder mig til at komme til Kristus, som forkyndte: »Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand for intet« (Åb 21:6).

Dyd og styrke kommer ved hverdagens almindelige arbejde i alle de daglige opgaver, som hører med til at sørge for vores familier og i vores almindelige samvær og hjælp til andre. Det at stå i en fremskudt stilling medfører ikke en høj prioritet, og verdens løncheck er ikke det samme som vor himmelske Faders, som kender betydningen af en kvindes hengivenhed i forbindelse med sjæles frelse.

Når vi tænker på kvinder, hvis retfærdige indflydelse giver ringe i vandet i evigheden, så lad os se på Maria, »et dyrebart og udvalgt redskab« (Alma 7:10). Da en engel forkyndte en hellig og aldrig før hørt erklæring, underkastede hun sig imødekomende Herrens vilje: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« (Luk 1:38). Hendes tro, lydighed og ydmyghed satte en standard for alle kvinder.

Selv om Marias kaldelse var enestående, så kan alle kvinder »have hendes form for skønhed. De er kvinder, som søger Guds gunst ... De er ydmyge og lever et dydigt og kysk liv ... De tror i hjertet og lovpriser Herren ... De glæder sig i Frelseren og ... anerkender hans gaver og barmhjertighed« (S. Michael Wilcox, *Daughters of God: Scriptural Portraits*, 1998, s. 179).

Denne beskrivelse passer på jer, I trofaste søstre i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I er de kvinder, hvis hverdagsarbejde til fulde er fyldt med den viden, som stiller alt, og som så magtfuldt er udtrykt af Esajas:

«... Se, Gud er min frelse ... thi den Herre Jehova, er min styrke og lovsang ...

Og [I] skal øse vand med glæde af frelsens kilder» (2 Nephi 22:2-3).

Kristi værk – at forløse alle sjæle – har behov for jeres styrke, tid og talenter i jeres hjem og i jeres samfund. Jeres trofaste indsats og ord bidrager i betydelig grad til opbygningen af dette, Guds rige på jorden. Ældste Bruce R. McConkie minder os om, hvor afgørende vores rolle altid har været: »Vi ved dette: Kristus er Skaberer under Faderen, Mikael, hans ledsager og medarbejder, præsiderede over en stor del af det skabende værk; og sammen med dem var, som Abraham så, mange af de ædle og store. Kan vi gøre andet end at konkludere, at Maria og Eva og Sara og vore talløse trofaste søstre var blandt dem? Det er helt sikkert, at disse søstre har arbejdet lige så hårdt og kæmpet lige så trofast i kirken i himlen som brødrene, på samme måde, som de står fast i dag i dette liv til forsvar for sandhed og retfærdighed» (Woman, 1979, s. 59).

Vi kan ligesom de »ædle og store« kvinder, som er gået forud for os, ikke være almindelige kvinder. Vi kan ikke være kvinder, som alt for meget ligner verdens kvinder. Vi må uden undskyldning for os selv stå frem for retfærdighed. Vi er på samme måde som Maria, Eva, Sara og Emma enestående. Vi skal lave ringe i vandet og dele vores vand. Når vi tænker på den evige arv, som vi er blevet givet, må vi huske på, hvor magtfuldt vore enkle og retfærdige gerninger kan være som ringe i vandet i hjertet og i hjemmet hos dem, som omgiver os. Vi har en virkelig stor mulighed for at gøre utrolig meget godt, og hvad vigtigst er, så

ved vi, hvor og hvordan vi »skal øse vand med glæde af frelsens kilder«.

Min ven Tammy holdt op med at komme i kirke, da hun kun var 15 år. Rundt om hjørnet, hvor Tammy boede, var der en ung mand på samme alder, som også besluttede, at han ikke ønskede at være en del af Kirken. De fik begge vaner, som bragte dem længere og længere væk fra aktivitet i Kirken. Til sidst gittede de sig og begyndte at få børn.

Tammy elskede sin mand og sine to døtre meget, men dybt inde i hjertet bobledede en længsel efter at vende tilbage til det liv, som hun havde kendt som barn. Hun kunne svagt huske følelsen af vor himmelske Faders Ånd og indflydelse hos sig, og hun savnede ham. Hun var modvillig over for at dele disse tanker med sin mand af frygt for, at han ikke ville acceptere dem, så derfor beholdt hun dem for sig selv. Hun ønskede at komme tilbage, men hun vidste ikke, hvordan hun skulle begynde. Lyt til hendes egne ord, når hun fortæller om virkningen fra de ringe i vandet, som to vidunderlige besøglærere havde, og som øste »vand med glæde af frelsens kilder« og delte det med Tammy.

[Afskrift af video med Tammy Clayton]

Jeg er i dag taknemlig for mine besøglærere, fordi de elskede mig og ikke dømt mig. De fik mig til at føle, at jeg virkelig betød noget, og at der var et sted i Kirken for mig.

De kom til mit hjem, og vi sad sammen og talte. Efter nogen tid spurgte de, om jeg ønskede at høre et budskab, og at de hver måned ville komme med et budskab.

Og fordi de kom hver måned, fik det mig til at føle, at jeg virkelig betød noget, og at de virkelig bekymrede sig for mig, og at de virkelig elskede mig og værdsatte mig.

På grund af deres besøg og fordi de kom for at se os, besluttede jeg til sidst, at det var tid for mig til at komme tilbage til Kirken. Jeg tror, at jeg bare ikke vidste, hvordan jeg skulle komme tilbage, men fordi de kom, og fordi de rakte ud efter

mig, tilvebragte de en måde, hvorved jeg kunne vende tilbage.

Vi må lære at forstå, at Herren elsker os, uanset hvem vi er, og mine besøglærere hjalp mig til at se, at det var rigtigt.

Nu er min mand og jeg blevet besejlet i templet.

Gud ske lov for trofaste besøglærere. Ja, søstre, retskafnes søstres gerninger skaber ringe i vandet, som fortsætter gennem rum, tid og generationer. Der kan bestemt ikke være nogen mere vedvarende ringe i vandet end at få familien besejlet i templet for al evighed. Lad os være som de trofaste søstre, som er gået forud for os. Lad os drikke »vand med glæde af frelsens kilder« i fuldt mål.

Gud lever. Hans søn, Jesus Kristus, tilvebragte den måde, hvorpå vi kan vende tilbage og leve sammen med ham. Det sande evangelium er atter blevet gengivet til jorden. Vi har en levende profet i dag, præsident Gordon B. Hinckley, hvorigennem vor himmelske Fader leder sit folk. Må vi gennem de ringe i vandet, som kommer fra vores retfærdige gerninger, hjælpe alle med at kende disse sandheder. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Rejs jer og stå sammen

Sheri L. Dew

Andenrødgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Ingen kvinde er et mere levende redskab i Herrens hænder end en Guds kvinde, som er begejstret for at være den, hun er.«

Da jeg blev 12 år var jeg 1,75 meter høj og en social katastrofe. Højt hævet over mine venner var det døden for min ungdom. Jeg ønskede ikke at blive lagt mærke til – i det mindste ikke på den måde – så jeg kompenserede ved at lude. Derfor opfordrede min mor mig konstant til at »rette mig op«. Jeg ønskede ikke at rette mig op dengang, men det gør jeg nu. For vi er alle blevet formanet til at »stå op« (2 Nephi 8:17) og til at stå som et vidne (Mosiah 18:9), så vi kan »stå ulastelige for Gud på den yderste dag« (L&P 4:2). Jeg kan slet ikke finde nogen formaninger i skriften om at lude i Zion. I stedet får vi gentagne gange at vide, at vi skal »rejse [os] op og stå på benene« (3 Nephi 20:2).

Som teenager forstod jeg ikke, at det at gemme sig i mængden aldrig

ville blive min lod. Det er heller ikke jeres. For som Guds kvinder skal vi rejse os, så vi kan blive lagt mærke til blandt resten af verden. Kun ved at gøre det, kan vi håbe at finde glæde. For det at finde glæde og at rejse sig, ikke målt i meter og centimeter, men som Herrens ambassadører, er direkte forbundet.

Min familie er blevet mindet om dette for nylig på en meget direkte måde. Jeg har 17 niecer og nevøer, som er en ren glæde. Vi har vandret og cyklet og fastet og bedt sammen. Og for nylig har vi grædt sammen. For nogle få uger siden led vi et knusende tab, da en ulykke tog livet af to af min søsters børn – Amanda, som var 11 og Tanner, som var 15. Fordi vi har levet sammen i kærlighed, græd vi virkelig over tabet af dem, der døde (se L&P 42:45).

Vore venner i byen derhjemme græd med os, de fleste af dem er ikke-medlemmer, og vi vidste, at deres hjerte måske aldrig ville være mere åbne for sandheden end på den dag, hvor to kister stod i vores lille kirke i Kansas. Derfor helligede vi begravelsen til udelukkende at vidne om Kristus og det gengivne evangelium. Mange fortalte os bagefter, hvor rørt de var over det, de hørte, og over det, de havde følt. Nogle har endog bedt om at få mere at vide. Vi ved ikke, om nogen af dem, der blev påvirket af vore børns dødsfald, vil slutte sig til Kirken. Men dette ved vi – at ved at stå for det, vi tror på og at undervise vore venner i evangeliet, de, som aldrig

før havde været villige til at lytte, bidrog vi til at lindre familiens smerte og bringe os glæde.

I denne verden kommer den eneste sande glæde fra evangeliet – den glæde, som stråler fra forsoningen, fra ordiancer, som gennemtrænger sløret, og fra Trøsteren, som læger vores sjæl. For nylig blev min 11-årige niece Aubrey, hvis far døde for fem år siden, spurgt af et ikke-medlem om, hvorfor hun ikke var bedrøvet over hendes fars og hendes kusines og fætterens nylige dødsfald. Aubreys svar var klassisk: »Ikke bedrøvet over det? Vi er faktisk meget kede af det, men vi ved, at vi vil være sammen igen, så vi bekymrer os ikke så meget.« Som familie har vi uden tvivl grædt lige så meget, men vi bekymrer os ikke så meget, som vi ville have gjort, hvis vi ikke havde følt Jesu Kristi himmelske støtte og helbredende magt. Evangeliet er skønhed i stedet for aske (Es 61:3), det er glædens olie (Hebr 1:9), det er bare godt nyt!

Selv om vore børn er borte lige nu, har vi den herlige trøst, at vi ikke har mistet dem. Men hvad med vor Faders børn, vore brødre og søstre, som er fortabte, og som står over for ikke blot fysisk, men åndelig død? Jesu Kristi evangelium handler udelukkende om mennesker. Det handler om at forlade de 99 og gå ud i ørkenen efter dem, som er fortabte. Det handler om at bære hinandens byrder, hvor den ultimative byrde nogen kan bære er at gå gennem dette liv uden lys. Derfor Herrens bøn i de sidste dage:

»Thi se, marken er allerede hvid til høsten, det er den ellevte time og sidste gang, jeg vil kalde arbejdere til min vingård ...

. . . udstæk derfor jeres segl og høst af hele jeres sjæl« (L&P 33:3, 7).

Gamle profeter forudså en tid, »da kundskaben om en Frelser [skulle] spredes blandt alle slægter, stammer, tungemål og folk« (Mosiah 3:20). Denne dag er kommet. Og det er vores tur til at udstække vores segl og hjælpe til med høsten.

Det er ikke noget tilfælde, at vi er her nu. I uendelige tider har vor Fader betragtet os og vidst, at han kunne stole på os, når der stod så meget på spil. Vi har været holdt tilbage til tiden lige nu. Vi må forstå, ikke blot hvem vi er, men hvem vi altid har været. For vi er Guds kvinder, og Guds kvinders værk har altid været at hjælpe med at opbygge Guds rige.

Da vi i den førjordiske tilværelse accepterede vor Faders plan, fortalte ældste John A. Widtsoe, »indvilligede vi lige der og da ikke alene i at være frelsere for os selv, men ... for hele den menneskelige familie ... Udarbejdelsen af planen ... blev ikke blot Faderens gerning og Frelserens gerning, men vores gerning« (*Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1934, s. 189). Da vi så blev døbt her, fornyede vi vores forpligtelse til – og vores pagt med – Herren. Det er ikke noget under, at præsident Gordon B. Hinckley erklærede, at »hvis verden skal frelses, skal vi gøre det ... Intet andet folk i verdens historie har ... fået en mere tvungende nødvendig befaling ... og vi må hellere se at komme i gang« (*Stjernen*, jan. 2000, s. 120).

Søstre, vi har et værk at udføre. Profeten Joseph pålagde Hjælpeforeningen at frelse sjæle (se Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 289), for det er vores natur at nærme dem og søge efter dem, som er fortabte. Og dog sørgede præsident Spencer W. Kimball over, at der var en kraft i Hjælpeforeningen, som endnu ikke »fuldt ud er blevet udøvet til at ... opbygge Guds rige« (»Hjælpeforeningen – dens løfte og mulighed«, *Den danske Stjerne*, mar. 1977, s. 2). På trods af alt det gode, Hjælpeforeningen hidtil har gjort, skal den endnu hjælpe med at få dette sidste dages værk til at gå fremad, som det skal. Søstre, tiden er kommet til at løsgøre kraften i den retfærdige lykke, som findes blandt Guds kvinder. Tiden er kommet for os til at virke med iver i værket for at frelse sjæle. Tiden er kommet til

at søstrene i Hjælpeforeningen står sammen med og for profeten og er med til at opbygge riget. Tiden er kommet til, at vi hver især rejser os og står sammen.

At rejse os begynder med vores egen omvendelse, for når vi nyder af evangeliets »store glæde« (*Alma* 36:24), ønsker vi at dele den. De sammenkogte retter og tæpper, vi har lavet for at lette lidelse, er stor-slåede kærlighedsgerninger, men ingen tjeneste – jeg gentager, ingen tjeneste – kan sammenlignes med den at føre nogen til Kristus. Ønsker I at være lykkelige? Jeg mener virkelig lykkelig? Så hjælp nogen ad stien, som fører til templet og til Kristus.

Den mest effektive måde at fortælle andre om evangeliet på er ved at efterleve det. Når vi lever, som Kristi disciple bør leve, når vi ikke blot er gode, men glade for at være gode, vil andre blive tiltrukket af os, fordi vi er »anderledes og noget særligt på en lykkelig måde« (»Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 166), som præsident Kimball profeterede. Lykkelige for den måde, vi har valgt at leve på, lykkelige fordi vi ikke konstant skal ændre os selv i forhold til verdens image, lykkelige fordi vi har »den Helligånds gave og kraft«

(1 Nephi 13:37); lykkelige for at rejse os, så vi kan ses.

Hver gang, vi styrker vores eget vidnesbyrd eller hjælper en anden med at styrke deres, opbygger vi Guds rige. Hver gang vi vejleder en nydøbt søster eller bliver venner med en forvildet sjæl uden at dømme hende, eller inviterer en familie, som ikke er medlemmer af Kirken til en hjemmefesten eller giver Mormons Bog til en kollega eller fører en familie til templet eller står fast ved ærbarhed og moderskab eller indbyder missionærerne til vores hjem eller hjælper nogen med at opdag ordets magt, opbygger vi Guds rige. Forestil jer, hvordan det opløftede min søsters ånd, da hun læste det, som Tanner havde skrevet i sin dagbog, lige før han døde: »Tak, mor og far, fordi I har lært mig om Kristus.« Hvad opbygger riget mere end at opdrage et barn til Herren?

Med undtagelse af dem, der er på fuldtidsmission, skal vi ikke tage navneskilte på eller banke på døre for at hjælpe med at opbygge riget. For selv om nogle vil skildre os som gammeldags og underkuede i stedet for de dynamiske, strålende kvinder, som vi er, så er ingen kvinde mere overtalende, ingen kvinde har større og mere varig indflydelse, ingen kvinde er et mere levende redskab i

Ældsterne Russell M. Nelson, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin (fra venstre) hilser på præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, førsterådsgiver i Det Første Præsidentskab, mens hovedpræsidentskabsberne for Hjelpeforeningen, Unge Piger og Primary ser på.

Herrens hænder end en Guds kvinde, som er begejstret for at være den, hun er. Jeg elsker at tænke på os som Herrens hemmelige våben. Hvis vi havde navneskilte, så ville jeg ønske, at der på mit stod: »Sheri Dew, Guds kvinde, optaget af at opbygge Guds rige.«

Forestil jer, hvad der ville ske i denne kirke, hvis vi alle 4,5 millioner hver morgen lagde os på knæ og spurgte vor Fader, hvem han ønskede, vi skulle hjælpe den dag. Og forestil jer så, hvis vi gjorde det! Forestil jer, hvis vi helligede vores energi og hele vores koncentrationsevne til den mest storslåede tjeneste af alle, at føre vore søstre og brødre til Kristus. Forestil jer, hvad der vil ske, når vi mobiliserer Hjelpeforeningens søstre til at stå sammen og bistå med at opbygge riget. Vi vil være vidne til, at en ludende kæmpe vågnede og rejste sig fra søvnen.

I aften indbyder jeg jer til at rejse jer, til at udstrække jeres segl og slutte jer til dette værk med kraft.

Jeg indbyder jer til at genindvi jeres liv til at opbygge riget. Til at række ud til nogen, som er på afveje. At tage et nyt medlem under jeres vinger. At overveje at tage på mission med jeres ægtemand. At søge og bede om muligheder for at missionere. At gøre noget åndeligt betydningsfuldt for nogen, især for nogen i jeres egen familie. Ingen af os skal nå alle. Men hvad nu, hvis vi alle nåede nogen? Og så endnu en? Og så videre. Præsident Hinckley har bedt os om at »blive en stor hær, som begejstret arbejder for dette værk« (»Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 124). Når vi gør det, vil vi blive en af de mægtigste kræfter i det godes sag, som denne verden nogen sinde har oplevet. For vi, Hjelpeforeningens søstre, er Guds kvinder. For Guds kvinders værk og Hjelpeforeningens værk har altid været at hjælpe med at opbygge Guds rige. Jeg tror på, at vi kan gøre mere for at hjælpe vore

præstedømmeledere, end vi nogen sinde har gjort før.

I min nevøs præstedømmekvorum sagde Tanner, lige før han døde: »Hvis jeg snart skulle dø, ville jeg ønske, at min begravelse skulle være en missionærafsked.« Min bøn i aften er at vi kan være lige så afklarede omkring vores mission som Guds kvinder. Dette er ikke bare en virkelig dejlig kirke, som lærer os dejlige ting, så vi kan leve dejlige liv. Dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, begavet med hans magt og med formaning om at bære hans sandhed til jordens ender. Jeg elsker vor Fader. Og jeg elsker hans Søn. Og jeg er kommet til kundskab for mig selv om, at dette er deres værk og deres herlighed, og at vi er de mest velsignede af alle kvinder ved at have en så betydningsfuld rolle deri. Må vi løfte vores »røst som med en basuns lyd« (L&P 42:6). Må vi finde glæde, når vi rejser os og står sammen. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Din største udfordring – at være mor

Præsident Gordon B. Hinckley

»Jeg kender intet bedre svar på [de] forfærdelige ting, som vore unge møder, end en mors belæringer, der er fremsat i kærlighed og med en utvetydig advarsel.«

Jeg ville være tilfreds, hvis vi lige nu afsluttede mødet. Vi er blevet godt undervist. Jeg roser præsidentskabet for deres fremragende taler. I ved sikkert, at de har været bekymrede, har bedt og bønfuldt Herren om at hjælpe dem i deres forberedelse og med deres præsentation. Vi skylder jer alle tak, søster Smoot, søster Jensen og søster Dew. I har gjort det godt.

Jeg anser det for at være en dyrebart mulighed at kunne tale til jer. Der er ingen anden forsamling som denne forsamling. Vi taler fra Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City. Men I lytter i næsten hele verden. I er forsamlet i hele USA og Canada, i Europas lande samt i Mexico, Central- og Sydamerika. I

er som ét ved dette store møde, selv om I befinder jer i Asien, på øerne i Stillehavet eller i andre fjerne lande.

Jeres hjerte banker for en fælles sag. I er forsamlet, fordi I elsker Herren. I har et vidnesbyrd og en overbevisning om, at han virkelig lever. I beder til Faderen i Jesu navn. I forstår, at bøn virker. I er hustruer og mødre. I er enker og enlige mødre, som bærer på meget tunge byrder. I er nygifte, og I er kvinder, som endnu ikke er blevet gift. I er en enorm forsamling af kvinder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I tilhører denne storslåede organisation, I er flere end fire millioner. Ingen kan måle den enorme styrke i det godes sag, som I er blevet. I er vogterne af hjertet. I er ledere af hjemmet. Sammen med søster Dew formaner jeg jer at rejse jer og være stærke i forsvaret af de storslåede dyder, som har været fundamentet for vores sociale fremgang. Når I står sammen, er jeres kraft uden begrænsning. I kan opnå alt, som I ønsker at opnå. Og ih, hvor er der et kæmpebehov for jer i en verden med smuldrende værdinormer, hvor modstanderen synes at have kontrollen.

Jeg har stor respekt og beundring for jer unge kvinder, som på det sidste er trådt ind i Hjælpeforeningen. I har stort set klaret jer gennem stormen, der rasede omkring jer i jeres ungdom. I har bevaret jer

ubesmittet af verden. I har bevaret jer fri for uretfærdighedens smuds og pletter. I er selve blomsten af den gode og opvoksende ungdom i Kirken. I har klaret jer hidtil – rene og smukke og ubesmittede. Jeg lykønsker jer inderligt.

Jeg roser jer kvinder, som er ugifte. I har kendt megen ensomhed. I har kendt til bekymring, frygt og desperat længsel. Men I har aldrig ladet dette overvinde jer. I har gået fremad i jeres tilværelse og ydet betydningsfulde og vidunderlige bidrag undervejs. Må Gud velsigne jer, mine kære søstre og venner.

I aften kan jeg ikke tale direkte til hver enkelt. Jeg har valgt en enkelt del af denne stores forsamling, og det er jer, som er mødre. Jeg kunne medtage dem, som vil blive mødre. I har som mødre gjort noget vidunderligt. I har født børn og sørget for dem. I har indgået et partnerskab med vor Fader i Himlen om at give hans sønner og døtre en tilværelse på jorden. De er hans børn, og de er jeres børn – kød af jeres kød – som han gør jer ansvarlige for. I har glædet jer over dem, og i mange situationer har I sørget. De har bragt jer lykke, som ingen anden kunne. De har bragt jer smerte, som ingen anden kunne.

I har stort set gjort det forbløffende godt med at opdrage dem. Jeg har mange gange sagt, at jeg tror, at vi har den fineste generation af unge, som Kirken nogensinde har kendt. De er bedre uddannede, de er bedre motiverede, de kender skrifterne, de efterlever visdomsordet, de betaler deres tiende, og de beder. De forsøger at gøre det rette. De er kvikke og dygtige, rene og friske, attraktive og smarte. Der er mange af dem. Flere af dem tager på mission end nogen sinde før. Flere af dem bliver gift i templet. De ved, hvad evangeliet handler om, og de forsøger at efterleve det, de går til Herren for at få hans vejledning og hjælp.

Men jeg beklager at måtte sige, at virkelig mange af vore unge falder

gennem nettet. De forsøger den ene åbelige ting efter den anden og er aldrig helt tilfredse, før de bliver trukket ned i et hul, hvorfra de ikke selv kan komme op. Nogle af vore unge findes blandt disse, og det er jer mødre, som bærer den byrde af sorg, som kommer deraf. De er jeres sønner og døtre. Og derfor bønfalder jeg jer i håbet om, at jeg kan hjælpe lidt.

I nogle tilfælde er det måske for sent, men i de fleste tilfælde har I stadig mulighed for at vejlede og overtale, at undervise i kærlighed, at lede til stier, der er frugtbare og produktive, og bort fra de blindgyder, som ikke bringer noget godt.

I har intet i denne verden, som er mere dyrebart end jeres børn. Når I bliver ældre, når jeres hår bliver hvidt og jeres krop træt, når I sikkert vil sidde i en gynge stol og meditere over jeres liv, så vil intet være så vigtigt som spørgsmålet: Hvordan gik det med mine børn? Det vil ikke være, hvor mange penge I har tjent. Det vil ikke være de biler, I har ejet. Det vil ikke være det store hus, som I bor i. Det brændende spørgsmål, som vil optage jeres sind igen og igen, vil være: »Hvor godt har mine børn klarer sig?«

Hvis svaret er, at de har klarer sig godt, så vil jeres lykke være fuldkommen. Hvis de har klarer sig mindre godt, så kan ingen anden glæde kompensere for jeres tab.

Og derfor bønfalder jeg jer i aften, mine kære søstre. Sæt jer stille og roligt ned og tæl plusserne og minusserne i jeres rolle som mor. Det er ikke for sent. Når alt andet svigter, så er der bøn og Herrens løfte om hjælp til at bistå jer i jeres prøvelser. Men udskyd det ikke. Begynd nu, uanset om jeres barn er seks eller 16.

Jeg har hørt, at der for nylig i dette område var et stort arrangement, som tiltrak 10.000 unge. Jeg er overbevist om, at nogle af disse unge var vore egne.

Det blev rapporteret, at underholdningen den aften var uanstændig

og ond. Den var modbydelig og nedbrydende. Den repræsenterede de værste sider af livet. Der var intet smukt over dem. Der var kun hæslighed og forråelse. Det var umoralskhed i sin værste form.

Disse unge betalte fra 300 til 450 kroner for at komme ind. I mange tilfælde kom disse penge fra deres forældre. Noget tilsvarende foregår over hele verden. Nogle af jeres sønner og døtre gør det muligt for bagmændene for noget sådant skidt at blive rige på deres beskidte forretning.

Sidste søndag havde *Deseret News* en meget detaljeret feature-artikel om uautoriserede fester med narkotika, som kaldes »Rave«. De foregår fra kl. 3 til kl. 7.30 søndag morgen. Her danser unge mænd og kvinder sidst i teenageårene til først i tyverne til metalliske rytmer af såkaldt musik, der strømmer ud af rækker af højtalere. »Nogle er pyntet med perler i stærke farver; andre vifter med selvlysende pinde. Nogle har sutter i munden, mens andre er iført malermasker.« (*Deseret News*, 17. sep. 2000, s. B1).

Narkotika bevæger sig fra sælgerne til brugerne for mellem 150 til 200 kroner for en pille.

Jeg kender intet bedre svar på disse forfærdelige ting, som vore unge møder, end en mors belæringer, der er fremsat i kærlighed og med en utvetydig advarsel. Det vil gå galt for nogen, ja. Der vil være hjerteknusende skuffelser. Der vil ske tragedier, trøstesløse og håbløse. Men i virkelig mange tilfælde vil det lykkes, og der vil være lykke og kærlighed og stor taknemmelighed, hvis processen begynder tidligt nok og bliver ved. At åbne pungen og give en søn eller datter penge, før I får en stød til arbejde, slår ikke til. Det kan tilmed måske føre til flere afskyelige handlinger.

Ordsproget fra gamle dage lyder: »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (Ordspr 22:6).

Et andet klogt ord lyder: »Når kvisten bøjes, vil træet hælde.« (Alexander Pope, *Moral Essays*, bind 2 af *The Works of Alexander Pope, Esq.*, »Epistle I, To Lord Cobham« [1776], s. 119, linie 150).

Undervis jeres børn, når de er meget små, og hold aldrig op. Lige så længe de er i jeres hjem, så lad dem være jeres hovedinteresse. Jeg tillader mig i aften at foreslå nogle ting, som I kan lære dem. Listen er ikke komplet. I kan selv tilføje andre punkter.

Lær dem at søge gode venner. De vil få venner, gode eller dårlige. Disse venner har afgørende betydning for deres tilværelse. Det er vigtigt, at de fremmer en tolerant indstilling over for alle mennesker, men det er vigtigere, at de omkring sig samler venner som sig selv, som vil få det bedste frem i dem. Ellers kan de blive inficeret af deres omgangskreds' livsstil.

Jeg har aldrig glemt en beretning, som ældste Robert Harbertson fortalte fra talerstolen i dette Tabernakel. Han fortalte om en indianerdreng, som var klatret op på et højt bjerg. Der var koldt deroppe. Ved hans fødder lå en slange, en klapperslange. Slangen var kold og bønfaldt den unge mand om at samle sig op og bære den ned, hvor der var varmere.

Indianerdrengen lyttede til slangens lokken. Han gav efter. Han samlede den op i sine arme og tildækkede den med sin skjorte. Han bar den ned af bjerget til der, hvor det var varmt. Han lagde den forsigtigt på græsset. Da slangen var varm, løftede den sit hoved og bed drengen med sine gifttænder.

Drengen forbandede slangen for at bide ham som gengæld for hans venlighed. Slangen svarede: »Du vidste, hvad jeg var, da du samlede mig op.« (»Restoration of the Aaronic Priesthood,« *Ensign*, juli 1989, s. 77).

Advar jeres børn mod dem, der har gifttænder, som vil lokke dem, forføre dem med løs snak, og derpå skade og måske ødelægge dem.

Lær dem at værdsætte uddannelse.
 »Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed«
 (L&P 93:36).

På denne kirkes medlemmer hviler der en befaling fra Herren om at erhverve viden. Det vil velsigne dem nu og i alle årene fremover.

Med fascination så jeg en aften i fjernsynet beretningen om en familie i Midtvesten. Den bestod af en far og en mor og deres tre sønner og ene datter.

Faderen og moderen besluttede, da de blev gift, at de ville gøre alt, hvad de kunne, for at deres børn skulle få de allerbedste uddannelsesstilbud.

De boede i et beskedent hjem. De levede beskedent. Men de stimulerede deres børn med viden. Alle disse børn præsterede noget usædvanligt. De fik alle en god uddannelse. En blev universitetsrektor, de andre blev ledere af store virksomheder, med enhver målestok fik de succes.

Lær dem at respektere deres krop.
 Skikken med at tatovere og pierce

kroppen vinder frem blandt unge. Der vil komme en dag, hvor de vil fortryde det, men da vil det være for sent. Skrifterne erklærer utvetydigt:

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

Det er sørgeligt og beklageligt, at nogle unge mænd og kvinder får deres krop tatoveret. Hvad håber de at opnå ved denne smertefulde proces? Er der noget, der »er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel) ved at få noget upassende og såkaldt kunst imprægneret på huden, som skal bæres hele livet, hele vejen til alderdommen og døden? De må rådes til at sky det. De må advares om at undgå det. Den dag vil komme, hvor de vil fortryde det, men de har ingen flugt fra den konstante påmindelse om deres tåbelighed, bortset fra en anden kostbar og smertefuld procedure.

Jeg synes, at det er upassende og dog ikke ualmindeligt, at se unge mænd med huller i ørerne, ikke kun til et par øreringe, men til flere.

De har ingen respekt for deres udseende. Tror de, at det er smart eller attraktivt at udsmykke sig selv således?

Jeg hævder, at det ikke er forskønnende. Det gør noget, som var attraktivt, grimt. Ikke kun ører bliver pierced, men også andre dele af kroppen, selv tungen. Det er absurd.

Vi – Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd – har indtaget det standpunkt, og jeg citerer, at »Kirken fraråder tatoveringer. Den fraråder også piercing af kroppen til andet end medicinske formål, selvom den ikke tager stilling til den minimale piercing af ører hos kvinder til et par øreringe.«

Lær jeres sønner og døtre at undgå narkotika som pesten. Brugen af disse narkotiske stoffer vil ødelægge dem. De kan ikke mishandle deres krop, de kan ikke i deres indre opbygge skadelig og slavebindende

afhængighed uden at gøre uover- skuelig skade. En vane kalder på den næste, indtil offeret i så mange tilfælde føres ned til en tilstand af fuldstændig hjælpeløshed, hvor al selvkontrol er mistet, og man er afhængig i et omfang, der ikke kan brydes.

Et TV-program for nylig angav, at 20% af unge, som er narkomaner, blev præsenteret for det af deres forældre. Hvad er det galt med mennesker? Anvendelsen af narko- tika bliver en blindgyde. Det fører ingen vegne, kun til tab af selvkon- trol, tab af selvrespekt og til selvø- delæggelse. Lær jeres børn at undgå det, som de ville undgå en grim syg- dom. Opbyg i dem en stærk afsky mod noget sådant.

Lær dem at være ærlige. Verdens fængsler er fulde af folk, som begyndte deres kriminelle løbebane med lidt uærlighed. En lille løgn fører alt for ofte til en større løgn. Et lille tyveri fører alt for ofte til et større tyveri. Hurtigt har personen vævet et spind af løgne, som han ikke kan komme ud af. Den brede vej til fængslet begynder som en lille og attraktiv sti.

Lær dem at være dydige. Lær unge mænd at respektere unge piger som Guds døtre, der har fået noget meget dyrebart og smukt. Lær jeres døtre at have respekt for unge mænd, for drenge, som bærer præstedømmet, drenge, som burde stå og står højt hævet over verdens billige smuds.

Lær dem at bede. Ingen af os er kloge nok til at klare os ved egen hjælp. Vi har brug for hjælp, visdom og vejledning fra den Almægtige for at nå frem til de beslutninger, som er så umådeligt vigtige i vores tilværelse. Der er ingen erstatning for bøn. Der er ingen større kilde til hjælp.

Mine kære mødre, det, som jeg har nævnt, er selvfølgelig ikke noget nyt. Det er lige så gammelt som Adam og Eva. Men deres årsag og virkning er lige så sikker som solop- gang om morgenen, og listen er ikke komplet.

Trods alt det, der skal undgås, kan der stadig være masser af sjov og glæde. Med gode venner kan der være megen lykke. De behøver ikke være snerpede. De kan have og har vist, at de har det sjovt.

Må Gud velsigne jer, mine kære venner. Sælg ikke jeres fødselsret som mødre for noget værdiløst stads af kortvarig værdi. Lad jeres hoved- interesse være i jeres hjem. Den nyfødte, I holder i jeres arme, vil vokse hurtigt som solopgang og sol- nedgang i de hastigt passerende dage. Jeg håber, at når det sker, at I da ikke som kong Lear må udbrude: »... mere skarp end slangens bid, [er det], at ha' et utaknemligt barn« (Kong Lear, I, iv, linie 312). Jeg håber snarere, at I vil have megen grund til at være stolte over jeres børn, til at elske dem, til at have tro på dem, til at se dem vokse i retfærdighed og dyd for Herren og til at se dem blive nyttige og produktive medlemmer af samfundet. Hvis der på trods af alt, hvad I har gjort, er en enkelt fiasko,

kan I stadig sige: »Jeg gjorde i det mindste det bedste, jeg kunne. Jeg forsøgte det bedste, jeg havde lært. Jeg lod intet stå i vejen for min rolle som mor.« Fiaskoer vil være få i sådanne situationer.

For at I ikke skal tro, at jeg lægger hele ansvaret over på jer, så lad mig fortælle, at jeg vil tale til fædrene om det samme til konferencens præstedømmemøde om to uger fra i dag.

Må Himlens velsignelser hvile på jer, mine kære søstre. Gid I ikke byt- ter noget øjeblikkeligt af flygtig værdi for det mere værdifulde, søn- ner og døtre, drenge og piger, unge mænd og kvinder, hvis opdragelse I har et ufravigeligt ansvar for.

Må det gode i jeres børns liv vel- signe og hellige jeres alderdom. Må I som Johannes med tak udbrude: »Jeg har ingen større glæde end at høre, at mine børn lever i sandhe- den« (3 Joh 1:4). Om dette beder jeg, og jeg beder inderligt derom, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

De talte til os

Beretning for Kirkens børn fra oktoberkonferencen den 7. og 8. oktober 2000

Præsident Gordon B. Hinckley: Hvis vi fra nu af er lidt venligere, hvis vi er lidt mere næstekærlige, hvis vi har nærmet os Frelseren lidt mere med en stærkere beslutning om at følge hans lærdomme og hans eksempel, så har denne konference været en vidunderlig succes.

Præsident Thomas S. Monson, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab: Adam bad; Jesus bad; Joseph bad. Vi kender resultatet af deres bønner. Han, som ser selv spurven falde, hører helt sikkert vores hjertes bøn. Husk dette løfte: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jakobs Brev 1:5).

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: Når jeg ser tilbage på mit liv, erkender jeg, at der er én enestående kilde til styrke og velsignelser. Det er mit vidnesbyrd og viden om, at Jesus er Kristus, menneskehedens Frelser og Forløser.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: I visdomsordet fandt jeg et princip med en forjættelse. Principper lyder: Pas på dit legeme, undgå vanedannende stimulanser, te, kaffe, tobak, spiritus og narkotika (se L&P 89:3-9) . . .

Forjættelsen lyder: De, der adlyder, får et bedre helbred (se L&P 89:18) og modtager »store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (L&P 89:19).

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum: Livet kan være vidunderligt og meget meningsfyldt, men vi er nødt til at leve ganske enkelt. Vi må efterleve evangeliets principper. For det er evangeliet i vores liv, som udgør forskellen.

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum: Hvad enten vi er unge eller gamle, skal vi være gode venner, men også vælge vores venner omhyggeligt. Når vi vælger Herren først, bliver det meget lettere og sikrere at vælge sine venner.

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum: Vi har alle brug for vejledning i livet. Vi opmærksomheden bedst fra standardværkerne og Guds profeters belæringer.

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum: Et af de store budskaber i gengivelsen er, at himlens vinduer er åbne. Alle, som søger at kende sandheden, kan ved Åndens åbenbaring vide det for sig selv.

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: Ved dåben indgår vi pagt med vor himmelske Fader om, at vi er villige til at komme ind i hans rige og holde hans befalinger fra da og fremover, selv om vi stadig lever i verden. Vi bliver i Mormons Bog mindet om, at vores dåb er en pagt om at »stå som Guds [og hans riges] vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor I skulle befinde jer« (Mosiah 18:9; fremhævelse tilføjet).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum: Hvis I kæmper med selvkontrol med hensyn til det, I ser på eller lytter til, med det I siger, eller hvad I gør, så beder jeg jer om at bede til vor himmelske Fader for at få hjælp . . . Tal med jeres mor og far. Tal med jeres biskop. Få den bedste hjælp, I kan, fra alle de gode mennesker, som er omkring jer.

Ældste Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds' Præsidium: At have levende profeter, seere og åbenbarere blandt os og så ikke at lytte til dem er ikke bedre end slet ikke at have dem.

Søster Margaret D. Nadauld, Unge Pigers hovedpræsidentinde: Vores liv afspejler det, som vi søger. Hvis vi med hele vores hjerte i sandhed søger at komme til at kende Frelseren og blive mere som ham, vil vi komme til det. □

Vor tids lærdomme 2001

Det Melkisedeske Præstedømmes og Hjelpeforeningens møde den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2001. To ekstra emner skal udvælges af stavs- eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker brødrenes behov og situation; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og lærere opfordres til at gøre disse møder til drøftelser, ikke forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere brødrene til at anvende de drøftede principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorum- eller gruppedrøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse og i Vejledning i undervisning*.

1. Skrifternes rolle i vores egen families omvendelse

5 Mos 11:18–19, 21; 2 Tim 3:14–17; 2 Nephi 25:21–23, 26; Mosiah 1:3–7.

Boyd K. Packer, »Undervis børnene«, *Liahona*, maj 2000, s. 14–23.

Henry B. Eyring, »Styrken ved at undervise i lærdommene«, *Liahona*, juli 1999, s. 85–88.

Dallin H. Oaks, »At nære Ånden«, *Liahona*, aug. 2001.

»Undervis i evangeliet i hjemmet«, lektion 32 i *Sidste dages hellige kvinder*, del A, s. 242–250.

2. Skrifternes betydning i vore forfædres liv

5 Mos 31:10–13; Joh 5:39; 1 Nephi 3:1–4, 19–20; Mosiah 1:2–7.

James E. Faust, »Om såsæd og jord«, *Liahona*, jan. 2000, s. 54–57.

L. Tom Perry, »Lær dem Guds ord med al flid«, *Liahona*, juli 1999, s. 6–9.

»Hellige skrifter«, kapitel 10 i *Håndbog i evangeliske principper*, s. 39–42.

3. Følg Brødrene

Matt 7:15–23; L&P 21:1–6; 43:1–7; 124:45–46.

M. Russell Ballard, »Tag jer i agt for falske profeter og falske lærere«, *Liahona*, jan. 2000, s. 73–76.

David B. Haight, »Oprethold profeterne«, *Liahona*, jan. 1999, s. 41–43.

»Følg Brødrene«, lektion 13 i *Sidste dages hellige kvinder*, del B, s. 100–107.

4. Vores tilflugtssted fra stormen
Es 41:10; Alma 36:3, 27; L&P 58:2–4; 121:1–8; 122.

James E. Faust, »Håb et anker for sjælen«, *Liahona*, jan. 2000, s. 70–73.

Joseph B. Wirthlin, »Find en tryk havn«, *Liahona*, juli 2000, s. 71–74.

Robert D. Hales, »Vi priser jo dem salige, der holdt ud«, *Sjernen*, juli 1998, s. 79–81.

»Prøvelser, modgang og vanskeligheder«, lektion 15 i *Sidste dages hellige kvinder*, del B, s. 116–121.

5. At søge Helligåndens vejledning
Joh 14:16–17, 26; 2 Nephi 32:2–5; Moroni 10:5–7; Mosiah 8:2–3.

Boyd K. Packer, »Tunger af ild«, *Liahona*, juli 2000, s. 7–10.

Jeffrey R. Holland, »Kast altså ikke jeres frimodighed bort«, *Liahona*, jun. 2000, s. 34–42.

Richard G. Scott, »Han levers«, *Liahona*, jan. 2000, s. 105–108.

»Helligåndens gave«, lektion 30 i *Præstedømmets pligter og velsignelser*, Del A, s. 224–230.

6. Sande disciple fortæller om evangeliet

Matt 5:16; L&P 4; 18:14–16; 88:81.

Gordon B. Hinckley, »Find lammene, vogt fårene« *Liahona*, juli 1999, s. 118–124.

M. Russell Ballard, »Hvordan er det med os?«, *Liahona*, juli 2000, s. 37–40.

Henry B. Eyring, »En advarselsrøst«, *Liahona*, jan. 1999, s. 37–40.

»Missionering«, kapitel 33 i *Håndbog i evangeliske principper*, s. 158–163.

7. At styrke de unge

1 Tim 4:12; Alma 37:35; 38:2; 41:10; 13. trosartikel.

Gordon B. Hinckley, firesidetale 12. nov. 2000, bliver trykt i *Liahona*, apr. 2001.

Gordon B. Hinckley, »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 113.

Gordon B. Hinckley, »Stor bliver børnenes fred«, *Liahona*, jan. 2001, s. 61.

Pjecen *Til gavn og styrke for de unge* (34285 110)

»Moralsk renhed«, lektion 34 i *Præstedømmets pligter og velsignelser*, del A, s. 251–256; »Rene tanker«, lektion 9 i *Sidste dages hellige kvinder*, del B, s. 69–75.

8. At blive rene for Herren

Es 1:18; Mosiah 4:10–12; L&P 19:16–20; 58:42–43.

Thomas S. Monson, »Jeres evige rejse«, *Liahona*, jul. 2000, s. 56–59.

Henry B. Eyring, »Udsæt ikke din omvendelse«, *Liahona*, jan. 2000, s. 38–41.

Boyd K. Packer, »Vasket rene«, *Sjernen*, juli 1997, s. 8–10.

»Omvendelse«, kapitel 19 i *Håndbog i evangeliske principper*, s. 91–94.

9. Kvindens hellighed

Ordsp 31:10–31; Ef 5:25–28, 31; Jakobs Bog 2:28–35.

James E. Faust, »Hvad det vil sige at være en af Guds døtre«, *Liahona*, jan. 2000, s. 120–124.

Richard G. Scott, »Kvindens hellighed«, *Liahona*, juli 2000, s. 43–45.

Russell M. Nelson, »Vores hellige forpligtelse til at ære kvinder«, *Liahona*, juli 1999, s. 45–48.

»Sidste dages hellige kvinder«, lektion 14 i *Sidste dages hellige kvinder*, del A, s. 98–107.

10. Taknemmelighed

Sl 100; Luk 17:11–19; Mosiah 2:19–22; L&P 78:19.

Gordon B. Hinckley, »Tak Herren for hans velsignelser« *Liahona*, juli 1999, s. 104–105.

Thomas S. Monson, »En taknemlig indstilling«, *Liahona*, maj 2000, s. 2–9.

»Udvikl taknemmelighed«, lektion 35 i *Sidste dages hellige kvinder*, del B, s. 281–289. □

Emneforslag til inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte*

PRÆSENTATIONER AF
EMNEFORSLAG

FORSLAG TIL MINIKLASSEEMNER**

Åndelig udvikling
(L&P 88:63)

- Tempeltjeneste
- Personlig bøn og skriftstudium
- Overholdelse af sabbatten (L&P 59)

Hjemkundskabsfærdigheder
(Ordsp 31:27)

- Dyrkning, tilberedelse og konservering af mad
- Hjemmets organisering og rengøring
- Værdien af arbejde

Ægteskab og familief forhold
(Mal 3:24; Mosiah 4:15)

- »Familien: En proklamation til verden« (*Stjernen*, okt. 1998, s. 24)
- Familieaften, familiebøn og skriftstudium
- Forældrefærdigheder

Styrkelse af forhold
(Matt 5:38–44; 25:40)

- Kommunikation og konfliktløsning
- Omvendelse og tilgivelse
- Effektiv ledelse

Uafhængighed
(L&P 88:119)

- Forråd og beredthed på nødsituationer
- Uddannelse og styring af ressourcer
- Sundhed og hygiejne

Tjeneste
(Ordsp 31:20; Mosiah 4:26)

- Tjene familien og naboer
- Tjene i Kirken
- Samfundstjeneste

Fysisk og mental sundhed
(Mosiah 4:27; L&P 10:4)

- Motion og ernæring
- Stresshåndtering og fritid
- Taknemmelighed og erkendelse af Herrens velsignelser

Personlig udvikling og uddannelse
(L&P 88:118, 130:18–19)

- Patriarkalske velsignelser
- Udvikling af talenter og kreativitet
- Lære hele livet

Boglige færdigheder
(Dan 1:17; Moses 6:5–6)

- Kendskab til evangeliet
- Nedskrivne historier og vidnesbyrd
- Undervisning af små børn og børnelitteratur

Kultur og kunst
(L&P 25:12)

- Betydningen af musik i hjemmet
- Litteratur og kunst
- Forståelse af andre kulturer

*Retningslinier for inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte blev udsendt sammen med et brev fra Det Første Præsidentskab af 20. september 1999.

**Hjælpekilder til miniklasseemner omfatter *Håndbog i evangeliske principper* og Del A og B af *Sidste dagens hellige kvinder*.

Vejlledning og kildemateriale

Til brug i 2001, Det Aronske

Præstedømme 2, lektioner 1–25

Til at ajourføre og berige jeres lektioner. (L=Lille *Liahona*)

Lektion 1: Hvem er jeg?

Russell M. Nelson, »Skabelsen«, *Liahona*, juli 2000, s. 102–105.

Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 101–104.
»Triumf«, *Stjernen*, aug. 1998, s. 40–41.

»Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.

Lektion 2: At kende vor himmelske Fader

James E. Faust, »At vi må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus«, *Liahona*, feb. 1999, s. 2–6.

Jeffrey R. Holland, »Fædrenes hænder«, *Liahona*, juli 1999, s. 16–19.
S. Michael Wilcox, »Ikke andre guder end mig«, *Stjernen*, feb. 1998, s. 26–33.

Lektion 3: Tro på Jesus Kristus

Neal A. Maxwell, »Anvend Kristi forsonende blod«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 23–25.

John B. Dickson, »De uforglignelige gaver«, *Liahona*, okt. 1999, s. 18–24.

Sheri L. Dew, »Vores eneste chance«, *Liahona*, juli 1999, s. 77–79.

Lektion 4: Helligåndens ledsagelse

Dallin H. Oaks, »At undervise og lære ved Ånden«, *Liahona*, maj 1999, s. 14–24.

Boyd K. Packard, »Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, juni 1997, s. 8–14.

Brad Wilcox, »Farligt spørgsmål«, *Liahona*, maj 2000, s. 32–35.

Lektion 5: Handfriehed

James E. Faust, »Lydighed – vejen til frihed«, *Liahona*, juli 1999, s. 53–56.

Joseph B. Wirthlin, »Valget er dit«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 46–48.

Sharon G. Larsen, »Handfriehed – En velsignelse og en byrde«, *Liahona*, jan. 2000, s. 12–14.

Lektion 6: Kristuslignende tjeneste

Robert J. Whetten, »Sande efterfølgere«, *Liahona*, juli 1999, s. 34–36.

Janna Nielsen, »En tjenestelørdag«, *Liahona*, aug. 1998, s. 10–13.
H. David Burton, »Gå du hen og gør ligeså«, *Stjernen*, juli 1997, s. 75–77.
»Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, nr. 143.

Lektion 7: Familiens evige betydning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 24.

Dallin H. Oaks, »Det, der vejer tungere«, *Liahona*, mar. 2000, s. 14–22.
Henry B. Eyring, »Familien«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 12–23.

Robert D. Hales, »Den evige familie«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 61–64.
»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.

Lektion 8: Åndelighed

Russell M. Nelson, »Åndelig kapacitet«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 15–17.
Robert L. Millet, »Aflæg dig det naturlige menneske«, *Liahona*, aug. 2000, s. 6–10.

»Stræb efter selvbeherskelse«, *Liahona*, juni 1999, s. 25.

Lektion 9: Omvendelse og Jesu Kristi forsoning

Henry B. Eyring, »Udsæt ikke din omvendelse«, *Liahona*, jan. 2000, s. 38–41.

Boyd K. Packer, »Vasket rene«, *Stjernen*, juli 1997, s. 8–11.

Bruce C. Hafen, »Hovedpynt i stedet for aske: Jesu Kristi forsoning«, *Stjernen*, apr. 1997, s. 38–48.

»Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.

Lektion 10: Studere skrifterne

Daniel C. Peterson, »Omfattende beviser, der støtter Mormon Bogs«, *Liahona*, sep. 2000, s. 28–35.

»Hvad er det, vi skal søge efter i skrifterne?«, *Stjernen*, maj 1998, s. 28–32.

Willie Holdman og Richard M. Romney, »Højt oppe«, *Stjernen*, mar. 1997, s. 10–15.

»Når jeg dine skrifter søger«, *Salmer og sange*, nr. 183.

Lektion 11: Satan og hans fristelser

Thomas S. Monson, »I fare«, *Stjernen*, juli 1998, s. 49–51.

Richard B. Wirthlin, »Fire absolute sandheder udgør et ufejlbarligt moralsk kompas«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 9–10.

Clyde J. Williams, »Et skjold mod det onde«, *Stjernen*, okt. 1996, s. 18–24.

»Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.

Lektion 12: Bøn

Gordon B. Hinckley, »Frygt ikke, tro kun«, *Liahona*, okt. 2000, s. 26–29.

»Hvordan undgår jeg, at mine bønner bliver gentagelser?«, *Liahona*, juni 1999, s. 18–21.

Eileen Murphy Allred, »Bedstefars bøn«, *Stjernen*, mar. 1998, s. L4–5.

»Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72.

Lektion 13: Faste

Thomas S. Monson, »Byg dit evige hjem«, *Liahona*, okt. 1999, s. 2–7.

Lorenzo Presença, »Vores første familiefaste«, *Liahona*, juni 1999, s. L12–13.

Diane K. Cahoon, »Søster Strattons mirakel«, *Liahona*, maj 1999, s. L6–7.

Lektion 14: Lydighed mod Gud

Patricia P. Pinegar, »Fred, håb og vejledning«, *Liahona*, jan. 2000, s. 79–82.

Donald L. Staheli, »Lydighed – Livets store udfordring«, *Stjernen*, maj 1998, s. 86–87.

»Ådlyd hans røst og hold hans befalinger«, *Stjernen*, feb. 1998, s. 25.
»Gør hvad er ret«, *Salmer og sange*, nr. 153.

Lektion 15: Ophøjelse gennem at overholde pagter

James E. Faust, »»Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte««, *Stjernen*, juli 1998, s. 17–20.

Richard G. Scott, »Jesus Kristus, vor Forløser«, *Stjernen*, juli 1997, s. 57–59.

»Opbyg Zion ved at indgå pagter og modtage ordiancer«, *Stjernen*, maj 1998, s. 25.

»O min Fader«, *Salmer og sange*, nr. 189.

Lektion 16: Tiende og offerydelse

James E. Faust, »Luk himlens vinduer op«, *Liahona*, jan. 1999, s. 67–70.

Jon R. Howe, »Anskuelseundervisning, der motiverer«, *Liahona*, mar. 1999, s. 26–27.

Ronald E. Poelman, »Tiende: Et privilegium«, *Stjernen*, maj 1998, s. 82–83.

Lektion 17: Patriarkalske velsignelser

Thomas S. Monson, »Din celestiale rejse«, *Liahona*, juli 1999, s. 114–116.

Richard D. Allred, »Herren velsigner sine børn gennem patriarkalske velsignelser«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 28–29.

Valeria Salerno, »Den dag jeg modtog min patriarkalske velsignelse«, *Stjernen*, okt. 1997, s. 20–21.

Lektion 18: En lærers pligter i Det Aronske Præstedømme

James E. Faust, »»Med hvilken magt har I gjort dette?««, *Liahona*, jan. 1999, s. 52–55.

James E. Faust, »Præstedømmets magt«, *Stjernen*, juli 1997, s. 41–43.

Dallin H. Oaks, »Det Aronske Præstedømme og nadverren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 43–46.

Lektion 19: Et sønderknust hjerte og en angervigen ånd

Robert D. Hales, »Helbredelse af sjæl og krop«, *Liahona*, jan. 1999, s. 16–19.

Juan Antonio Flores, »Jeg ændrede mit liv«, *Stjernen*, maj 1998, s. 40–41.

»Stille nok til at lytte«, *Stjernen*, mar. 1997, s. 30–32.

Lektion 20: At administrere nadverren

Thomas S. Monson, »Præstedømmet – Herrens mægtige hær«, *Liahona*, juli 1999, s. 56–59.

Dallin H. Oaks, »Det Aronske Præstedømme og nadverren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 43–46.

Lois T. Bartholomew, »Jul hver søndag«, *Stjernen*, dec. 1997, s. 24.

»Ydmygt, Herre, beder vi dig«, *Salmer og sange*, nr. 102.

Lektion 21: Forberede sig til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme

Thomas S. Monson, »Præstedømmet – Herrens mægtige hær«, *Liahona*, juli 1999, s. 56–59.

James E. Faust, »»Med hvilken magt har I gjort dette?««, *Liahona*, jan. 1999, s. 52–55.

Joseph B. Wirthlin, »At vokse i præstedømmet«, *Liahona*, jan. 2000, s. 45–49.

Lektion 22: Patriarkalsk ledelse i hjemmet

Jeffrey R. Holland, »Fædrerens hænder«, *Liahona*, juli 1999, s. 16–19.

Fraser Aumua og Laury Livsey, »Som far, så søn«, *Liahona*, sep. 2000, s. 38–39.

S. Michael Wilcox, »Et guddommeligt parforhold«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 8–9.

Lektion 23: Praktisk forberedelse til en mission

»Eldste M. Russell Ballard«, *Liahona*, okt. 2000, s. L10–11.

Marvin K. Gardner, »Sowetos strålende fremtid«, *Liahona*, dec. 1999, s. 36–39.

»Kaldet til at tjene«, *Liahona*, aug. 1999, s. 26–31.

Lektion 24: Arbejdets velsignelser

James E. Faust, »Tabte horisonter«, *Liahona*, aug. 1999, s. 2–6.

Neal A. Maxwell, »Lad os lægge ryggen til«, *Stjernen*, juni 1998, s. 38–40.

»Eldste Robert D. Hales«, *Stjernen*, sep. 1997, s. L6–7.

»Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166.

Lektion 25: Personlig renhed gennem selvdisciplin

»Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, *Liahona*, okt. 1999, s. 26–29.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 89–92; okt. 2000, s. 40–43.

Richard G. Scott, »Alvorlige spørgsmål, alvorlige svar«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 28–32. □

Vejlledning og kildemateriale

Til brug i 2001, Unge Piger 2, lektioner 1–24

Til at ajourføre og berige jeres lektioner. (L=Lille *Liahona*)

Lektion 1: Kom Jesus Kristus nærmere

James E. Faust, »At vi må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus«, *Liahona*, feb. 1999, s. 2–6.

Russell M. Nelson, »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liahona*, apr. 2000, s. 4–19.

Joseph B. Wirthlin, »Ledt af hans eksemplariske liv«, *Liahona*, feb. 1999, s. 34–43.

»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.

Lektion 2: Åndelige gaver

Janette Hales Beckham, »Gør troen virkelig«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 77–79.

Besøgslærerindebudskaber, *Liahona*, 1997 (alle numre bortset fra januar og juli).

Lektion 3: Opbyg Guds rige

James E. Faust, »Prisen for at være discipel«, *Liahona*, apr. 1999, s. 2–6.

Jeffrey R. Holland, »Som duer til vores vindue«, *Liahona*, juli 2000, s. 90–93.

Dale E. Miller, »Rigets fuldkomnengørende vejs«, *Stjernen*, maj 1998, s. 30–31.

»Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162.

Lektion 4: Lydighed mod budene hjælper os til at opfylde vores guddommelige rolle

James E. Faust, »Så nær englene«, *Stjernen*, juli 1998, s. 99–103.

Richard J. Maynes, »En celestial forbindelse til jeres teenageår«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 31–32.

Richard G. Scott, »Glæden ved at følge den store plan for lykke«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 70–73.

»Hold Guds befalinger«, *Salmer og sange*, nr. 197.

Lektion 5: Hjemmets omgivelser

Thomas S. Monson, »Byg dit evige hjem«, *Liahona*, okt. 1999, s. 2–7.

Virginia U. Jensen,

»Inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte«, *Liahona*, jan. 2000, s. 114–117.

Margaret D. Nadauld, »Vend hjertet til familien«, *Stjernen*, juli 1998, s. 94–96.

»Hjemmet bliver Himlen lig«, *Salmer og sange*, nr. 192.

Lektion 6: Vær fælles om arbejdet i hjemmet

James E. Faust, »Så nær englene«, *Stjernen*, juli 1998, s. 99–103.

Neal A. Maxwell, »Lad os lægge ryggen til«, *Stjernen*, juni 1998, s. 38–40.

Vaughn J. Featherstone, »Et led, der stadig holder«, *Liahona*, jan. 2000, s. 15–18.

»I dag skinner solen«, *Salmer og sange*, nr. 148.

Lektion 7: Lev i kærlighed og harmoni

Robert D. Hales, »Vores hellige pligt til at styrke familien«, *Liahona*, juli 1999, s. 37–40.

»Lær familien retfærdige principper«, *Liahona*, apr. 1999, s. 25.

Sharon G. Larsen, »Unge Piger – Frihedens symbol«, *Stjernen*, juli 1998, s. 98–99.

»Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190.

Lektion 8: Øg din evne til at kommunikere

M. Russell Ballard, »Som en uudslukkelig ild«, *Liahona*, juli 1999, s. 101–104.

Tammy Munro, »Jeg læser med Ben«, *Liahona*, maj 2000, s. 10–12.

Ann Michelle Nielsen, »Gennembrud«, *Liahona*, dec. 1999, s. 40–41.

Lektion 9: Den unge pige som freddsfrø i sit hjem

Erika DeHart, »Den vigtigste lektie«, *Liahona*, nov. 1999, s. 29.

Aurora Rojas de Alvarez, »Glæde ved at følge Herren: Tilgivelsen knyttet os sammen«, *Liahona*, okt. 1999, s. 44–48.

Lynn G. Robbins, »Handlefrihed og vrede«, *Stjernen*, juli 1998, s. 84–85.

»Hvor som helst i verden«, *Salmer og sange*, nr. 151.

Lektion 10: Præstedømmet: En stor velsignelse

Gordon B. Hinckley, »Den levende profets ord«, *Stjernen*, juni 1997, s. 32–33.

James E. Faust, »Præstedømmets magt«, *Stjernen*, juli 1997, s. 41–43.

D. Lee Tobler, »Præstedømmet og hjemmet«, *Liahona*, juli 1999, s. 51–52.

»Almagts Gud«, *Salmer og sange*, nr. 14.

Lektion 11: Værdsæt din biskop

Gordon B. Hinckley, »Hjerdens hyrder«, *Liahona*, juli 1999, s. 60–67.

Boyd K. Packer, »Biskoppen og hans rådgivere«, *Liahona*, juli 1999, s. 71–74.

Dallin H. Oaks, »Biskop, hjælp!«, *Stjernen*, juli 1997, s. 21–23.

Lektion 12: En fars velsignelse

Gordon B. Hinckley, »Den levende profets ord«, *Stjernen*, juni 1997, s. 32–33.

James E. Faust, »Hvad det vil sige at være en af Guds døtre«, *Liahona*, jan. 2000, s. 120–124.

S. Michael Wilcox, »Et guddommeligt parforhold«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 8–9.

Lektion 13: Patriarkalske velsignelser

Thomas S. Monson, »Din celestiale rejse«, *Liahona*, juli 1999, s. 114–116.

Richard D. Allred, »Herren velsigner sine børn gennem patriarkalske velsignelser«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 28–29.

Valeria Salerno, »Den dag jeg modtog min patriarkalske velsignelse«, *Stjernen*, okt. 1997, s. 20–21.

Lektion 14: Templets velsignelser

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd, »Tempelvelsignelser: På jorden og i evigheden«, *Liahona*, okt. 1999, s. 42–45.

David E. Sorensen, »Små templer – store velsignelser«, *Liahona*, jan. 1999, s. 74–76.

Lektion 15: Tempelægteskab

Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29–31.

David E. Sorensen, »Honeymoon-ruten«, *Stjernen*, okt. 1997, s. 16–19.

Patricia E. McInnis, »Det tempelægteskab, som jeg havde ventet på«, *Stjernen*, apr. 1997, s. 28–30.

»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.

Lektion 16: Dagbøger

Bruce C. Hafen, »Plant forjættelser i børnenes hjertes«, *Stjernen*, juni 1998, s. 16–24.

Lektion 17: Før slægtshistoriske optegnelser

Russell M. Nelson, »En ny høsttid«, *Stjernen*, juni 1998, s. 35–38.

»En kærlighedsgerning«, *Liahona*, juni 2000, s. 26–31.

Dennis B. Neunswander, »Bro mellem det, som har evig værdi«, *Liahona*, juli 1999, s. 98–100.

Lektion 18: Skab en arv af retfærdige traditioner

Robert D. Hales, »Vores hellige pligt til at styrke familien«, *Liahona*, juli 1999, s. 37–40.

Richard G. Scott, »Ban vejen for lykke«, *Stjernen*, juli 1998, s. 90–92.

Lektion 19: Forbered dig til at undervise andre

Gordon B. Hinckley, »Vidnesbyrd«, *Stjernen*, juli 1998, s. 73–75.

L. Tom Perry, »Modtag sandhed«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 61–63.

F. Onyebueze Nmeribe, »De havde besluttet sig på forhånd«, *Liahona*, sep. 1999, s. 10–13.

»Tjenere for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164.

Lektion 20: Del evangeliet med andre

James E. Faust, »Betydningen af at bære vidnesbyrd«, *Stjernen*, mar. 1997, s. 2–6.

L. Tom Perry, »Tag imod udfordringen«, *Liahona*, sep. 1999, s. 44–47.

Darrin Lythgoe, »Et vidne om Jesus Kristus«, *Stjernen*, dec. 1997, s. 16–18.

Lektion 21: Støt missionærerne gennem breve

(Ingen artikler)

Lektion 22: Rådfør dig med Herren

Gordon B. Hinckley, »Frygt ikke, tro kun«, *Liahona*, okt. 2000, s. 26–29.

Yessika Delfin Salinas, »Bed for dine fjender«, *Liahona*, sep. 2000, s. 8–10.

»Hvordan undgår jeg, at mine bønner bliver gentagelser?« *Liahona*, juni 1999, s. 18–21.

Lektion 23: Faste bringer velsignelser

Thomas S. Monson, »Byg dit evige hjem«, *Liahona*, okt. 1999, s. 2–7.

Brigada Acosta de Pérez, »Glæde ved at følge Herren: Velsignet for at faste«, *Liahona*, okt. 1999, s. 44–48.

Lorenzo Presença, »Vores første familiefaste«, *Liahona*, juni 1999, s. 12–13.

Lektion 24: Åbenbaring i hverdagen

Boyd K. Packer, »Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, juni 1997, s. 8–14.

»Modtag personlig åbenbaring«, *Liahona*, sep. 2000, s. 25.

»Gud taler til sine børn gennem personlig åbenbaring«, *Liahona*, maj 1999, s. 25. □

Hovedpræsidentskaber for hjælpeorganisationerne

SØNDAGSSKOLEN

Eldste Neil L. Andersen
Farsterådsgiver

Eldste Martin K. Jensen
Præsident

Eldste John H. Groberg
Andenrådsgiver

UNGE MÆND

Eldste F. Melvin Hammond
Farsterådsgiver

Eldste Robert K. Dellenboch
Præsident

Eldste John M. Madsen
Andenrådsgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Søster Virginia U. Jensen
Farsterådsgiver

Søster Mary Ellen Smoot
Præsident

Søster Sheri L. Dew
Andenrådsgiver

UNGE PIGER

Søster Carol B. Thomas
Farsterådsgiver

Søster Margaret D. Nodduld
Præsident

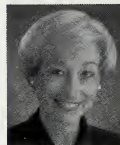

Søster Sharon G. Larsen
Andenrådsgiver

PRIMARY

Søster Sydney S. Reynolds
Farsterådsgiver

Søster Colleen K. Menlove
Præsident

Søster Gayle M. Clegg
Andenrådsgiver

Kirkenyt

Hjørnestensceremoni med underindvielsen af Konferencecentret

Indvielsen af Konferencecentret søndag den 8. oktober omfattede også en hjørnestensceremoni ledet af præsident Gordon B. Hinckley ved bygningens sydøstlige hjørne omkring en time før konferencens formiddagsmøde.

De, der ventede udenfor den nye bygnings sydøstlige døre kl. 8.45, blev overraskede, da medlemmer af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum, seniorpræsidenten for De Halvfjerdts' Kvorummer, Den Præsiderende Biskop og hovedpræsidentinderne for Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary kom ud af dørene for at deltage i ceremonien. Skaren så på i stille ærbødighed, mens præsident Hinckley forklarede, at hjørnестenen er et symbolsk billede på Herren Jesus Kristus, som er Kirkens hjørnестen.

Præsident Gordon B. Hinckley gør sig klar til at påføre mørtel på Konferencecentrets hjørnестen, mens præsident James E. Faust, andenrådgiver Det Første Præsidentskab, og præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ser på.

En tidskapsel i rustfrit stål var tidligere blevet placeret i hjørnестenen og indeholdt en række ting, herunder en tre-i-en med Det Første Præsidentskabs underskrifter, en lille kopi af en bikube fremstillet af samme valnøddetræ som Konferencecentrets talerstol, oplysninger om og billeder af bygningens hovedspær, en beskyttelseshjelm anvendt under bygningens opførelse, eksemplarer af Kirkens blade for april og oktober 2000 samt billeder af den første billetindehaver, som kom ind i Konferencecentret til generalkonference.

»Vi erklærer nu Konferencecentret for fuldført og færdigt. Må Gud velsigne denne store og vidunderlige bygning,« sagde præsident Hinckley, da kirkeledere havde placeret mørtel omkring hjørnестenen.

Ca. 30.700 mennesker overværede formiddagsmødet. Foruden Konferencetrets auditorium med 21.000 pladser og teater med 900 pladser fyldte forsamlinger Tabernaklet, Assembly Hall og lokaler i det nordlige besøgscenter og Joseph Smith-bygningen, og mange sad uden for på arealerne på Tempelpladsen og omkringliggende områder. Flere millioner yderligere deltog via internet og satellittransmission i deres hjem og i Kirkens bygninger over hele verden. □

Ændringer blandt De Halvfjerdts og i Søndagsskolen

Kirkens medlemmer godkendte ændringerne i De Halvfjerdts' Præsidium, De Halvfjerdts' Kvorummer og Søndagsskolens hovedpræsidentskab ved generalkonferencens møde lørdag eftermiddag den 7. oktober 2000.

Ældste Harold G. Hillam blev afløst fra De Halvfjerdts' Præsidium og tjener nu i det vesteuropæiske områdepræsidentskab. Ældsterne F. Enzo Busche, Loren C. Dunn og Alexander B. Morrison fra De Halvfjerdts' Første Kvorum modtog emeritusstatus. Fire medlemmer af De Halvfjerdts' Andet Kvorum blev afløst: Ældsterne Eran A. Call, W. Don Ladd, James O. Mason og Richard E. Turley sen.

Ældste Dennis B. Neunschwander blev kaldet til at udfylde den ledige plads i De Halvfjerdts' Præsidium.

Ældste Hillam blev også afløst som hovedpræsident for Søndagsskolen sammen med sine rådgivere ældste Neil L. Andersen og ældste John H. Groberg. Ældste Marlin K. Jensen fra De Halvfjerdts' Præsidium blev opretholdt som hovedpræsident for Søndagsskolen, og ældste Andersen blev igen kaldet som førsterådgiver, og ældste Groberg blev igen andenrådgiver.

Tyve halvfjerdter-områdeautoriteter blev afløst, og to nye blev opretholdt. □

Placeret højt på en bakke er templet i Boston tegnet i typisk New England-stil.

»En milepæl i Kirkens historie« er nået: 100 templer

Præsident Gordon B. Hinckley indviede templet i Boston i Massachusetts, tempel nr. 100 i funktion, ved fire møder den 1. oktober 2000.

I indvielsesbønnen sagde han: »Almægtige Fader ... i ydmyghed og dybt ærbødige bøjer vi os for dig på denne historiske dag.

Vi er samlet for at indvie dette dit hellige hus. Det er en særlig lejlighed. Dette tempel bliver tempel nr. 100 i din kirke, som er i funktion.

Vi har set frem til denne dag. Vi har bedt om denne dag. Vi udtrykker vores taknemmelighed over for alle, som har arbejdet så trofast og flittigt, og ofte i situationer med alvorlig modstand, for at tilvejebringe miraklet med fuldførelsen af dette tempel.

For os er det virkelig et mirakel. Den grund, hvorpå templet står, omstændigheder i forbindelse med dens bevarelse til denne anvendelse, og beslutningen om at bygge det her – er alle mirakler for dem, der har været en del af denne proces.

Nu er det rede til de formlå, som det er blevet opført til. Vi er dybt

taknemmelige. Vi takker dig for dine storslåede og overbevisende handlinger, som har muliggjort alt dette.«

Præsident Hinckley blev ledsaget af præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, og af ældste Neil L. Andersen fra De Halvfjerds, der er førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det nordøstlige Nordamerika.

»Dette er en milepæl i Kirkens historie,« sagde præsident Hinckley ved indvielsen af templet, som markerer opnåelsen af et mål, han udtrykte ved aprilkonferencen i 1998 om, at 100 templer ville være opført inden udgangen af år 2000.

Omkring 16.800 medlemmer deltog i indvielsessionerne ved templet i Boston. Mange tusind flere så ceremonierne via satellittransmission i kirkebygninger i tempeldistriktet.

Indvielsen af tempel nr. 100 gjorde mere end at fange lokale kirkemedlemmers opmærksomhed og de mange flere verden over; 82.600 gæster deltog i åbenhus (afholdt fra den 29. august til 23. september, bortset fra søndage), og der var

omfattende mediedækning. En lokal radiostation og avis producerede den første on-line rundvisning i et tempel med løbende forklaring og ledsagende fotografier af templets indre.

På grund af et søgsmål anlagt af nogle lokale beboere, som protesterede mod templets foreslåede tårn, blev templet indviet uden et tårn. Alligevel udtrykte præsident Hinckley optimisme omkring sagen ved en pressekonference aftenen før indvielsen.

»Vi ville ønske tårnet var der. Jeg beklager, at det ikke er der. Men vi kan klare os uden, mens vi afventer resultatet af sagsanlægget,« sagde han. »I mellemtiden går vi i gang med at udføre ordiancerne i dette hellige hus.«

I ugerne forud for indvielsen af templet i Boston indviede præsident Gordon B. Hinckley fire andre templer i Nord- og Sydamerika.

TEMPLET I CARACAS I VENEZUELA

Templet i Caracas i Venezuela, det første i landet, blev indviet ved fire møder den 20. august 2000. »Vi beder for dette store land Venezuela,« sagde præsident Hinckley i sin indvielsesbøn. »Må det forblive blandt denne verdens uafhængige nationer. Må dets indbyggere blive velsignet og få fremgang. Må de nyde frihed til at tilbede dig uden at lide overlæs af nogen art. Velsign nationens ledere med visdom og forståelse og et stort ønske om at betjene folkets behov.«

Præsident Hinckley blev ledsaget af ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum og af ældste Robert J. Whetten fra De Halvfjerds, der er præsident for området i det nordlige Sydamerika.

Åbenhus ved templet blev afholdt den 5. og 7.–12. august med 27.806 besøgende. »Mange forlod templet i tårer,« fortæller Jorge Alberto Ruiz, der er præsident for Caracas Urdaneta Stav i Venezuela. »En kvinde kom ud og spurgte: »Hvad er det næste? Hvordan kan jeg tilhøre denne kirke?«

Næsten 6.000 medlemmer overværede indvielsen af templet i Caracás i Venezuela.

Næsten 6.000 medlemmer fra hele Venezuela deltog i indvielsen. »At have profeten til at indvie templet i vores land er noget, som jeg altid vil huske,« sagde Carlos Ordeneta fra Maracaibo i Venezuela, som sammen med mange andre medlemmer fra Maracaibo havde rejst i 10 timer for at være med. »Templet er det bedste, der nogensinde er sket for Venezuela.«

TEMPLET I HOUSTON I TEXAS

Præsident Hinckley indviede templet i Houston i Texas ved et møder den 26.–27. august 2000. »Hvor storslået og fuldendt er din plan for frelse og ophøjelse for dine børn i alle slægtled. Hvor overvældende er vores pligt til at udføre dette storslåede stedfortrædende arbejde på deres vegne,« sagde han i indvielsesbønnen. »Velsign Kirkens familier med tryghed og enighed ... Lad dem mærke din overvældende kærlighed.«

Præsident Hinckley blev ved indvielsen ledsaget af ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum og af ældste Richard J. Maynes fra De Halvfjerds, der er førstæråd giver i områdepræsidentskabet for det sydvestlige Nordamerika. Over 20.000 medlemmer deltog i møderne.

Åbenthus ved templet (afholdt fra den 5. til den 22. august, bortset fra søndage) tiltrak 110.000 besøgende. Gæsterne var imponerede over skønheden og ånden i det nye tempel, og en kvinde, der ved en fejl kørte ind på templets parkeringsplads, besluttede at blive og blive vist rundt i bygningen.

Kirken er vokset betragteligt i det sydøstlige Texas, siden den første stav blev organiseret i Houston i

1953; der er nu alene i Houston-området 22 stave. »I dag er vore stave lige så stærke som en hvilken som helst anden stav,« sagde Sterling Pack, en lokal grenspræsident. Med et tempel i Houston er det nu muligt for lokale medlemmer at besøge templet ofte, hvor de tidligere rejste i syv timer for at komme til templet i Dallas i Texas.

TEMPLET I BIRMINGHAM I ALABAMA

Præsident Hinckley indviede templet i Birmingham i Alabama ved fire møder den 3. september 2000. I indvielsesbønnen bad han: »Må indflydelsen fra dette dit hus kunne mærkes over helle dette store tempeldistrikt. Må Kirken vokse og få fremgang her. Må politikere og embedsmænd udvise venlighed over for dit folk. Lad din Helligånd lede dem, der er kaldet til at forkynde evangeliet, så de må udsøge og finde dem, der vil acceptere den evige sandhed, som er åbenbaret i denne tidernes fyldes uddeling. Må alle, som kommer ind i Kirken, forblive trofaste og oprigtige og gå fremad i modenhed og værdighed til at deltage i disse hellige handlinger i dit hus.«

Præsident Hinckley blev ledsaget af ældste David B. Haight fra De

Houston tempeldistrikt dækker en stor del af staten Texas.

Omgivet af grønne træer venter det nye tempel i Birmingham i Alabama på at blive indviet om morgenen den 3. september 2000.

Tolv Apostles Kvorum og af ældste Gordon T. Watts fra De Halvfjerds, der er førsterådiger i områdepræsidentskabet for det sydøstlige Nordamerika. Næsten 5.000 medlemmer af Kirken deltog i indvielsen.

Det nye tempel og Kirkens medlemmer i Alabama fik positiv medieopmærksomhed. En journalist skrev efter at have været til åbenthus (afholdt den 19. og 21.–26. august), som tiltrak 21.000 besøgende: »Når man trådte ind i det hellige tempel ... blev de besøgende modtaget med åbne arme. Et portræt af Jesus, som rækker sine arme ud for at byde velkommen til dem, [som træder ind i] tempel, hænger på væggen.« Et læserbrev i en anden avis fra en mand i Birmingham lød: »Jeg har levet i godt og vel 70 år og har haft en lang række naboer, og jeg kan i sandhed fortælle, at mormoner er de bedste naboer, man nogensinde kan få.«

Medlemmerne i tempeldistriktet har ivrigt set frem til templets komme. »I det sidste år har jeg haft flere førstegangs tempelinterview end i de foregående fem år,« fortalte præsident Richard D. May fra Birmingham Stav i Alabama. »Vore medlemmer har været så begejstrede. De har arbejdet mere flittigt

med deres slægtshistorie. Ved vores åbenthus så jeg mange af de mindre aktive medlemmer komme. De sagde: »Vi er rede til at komme tilbage og leve efter evangeliet.«

TEMPEL I SANTO DOMINGO I DEN DOMINIKANSKE REPUBLIK

Præsident Hinckley indviede tempel i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik ved fire møder den 17. september 2000. »Kære Fader, se ned til os med kærlighed til dine sønner og døtre i dette ø-rige og i de omkringliggende lande,« bad han i sin indvielsesbøn. »Giv dem fremgang i deres arbejde, så de kan have mad på bordet og tag over hovedet. Når de ser hen til dig, beløn da deres tro og åben din guddommelige hånd for dem. Må de finde fred midt i uroligheder, og tro midt i verdens stress. Åben himlens vinduer, som du har lovet, og udøds velsignelser over dem.«

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Richard D. Allred fra De Halvfjerds, der er områdepræsident for det sydøstlige Nordamerika, deltog også i indvielsesmøderne. Omkring 10.000 dominikanere og deres naboer fra Haiti, Puerto Rico og andre øer var samlet for at bevidne

indvielsen af templet, det første tempel opført i Vestindien.

»Dette er en ganske særlig dag i vores lands historie,« sagde Georgina Rosario, en ung dominikansk kvinde, som tilsluttede sig Kirken for 10 år siden. »Vores land og vore familier vil blive styrket på grund af templets indflydelse.«

Åbenthus ved templet foregik dagligt, bortset fra søndage, fra den 26. august til den 9. september og tiltrak næsten 40.000 mennesker. Efter rundvisningen i templet skrev en lokal journalist: »Inden i templet får man indtryk af at være i en anden verden ... for det meste på grund af billeder af Kristus, der hænger i hele bygningen. Intet i landet kan sammenlignes med dette tempel. Dets skønhed er uden lige.«

Templet i Santo Domingo vil især være en væsentlig velsignelse for medlemmerne i tempeldistriktet, som omfatter Den Dominikanske Republik, Puerto Rico, Haiti og de små omkringliggende øer.

Templet i Santo Domingo betjener medlemmer i Den Dominikanske Republik, Puerto Rico, Haiti og de små omkringliggende øer.

Økonomiske begrænsninger har afholdt de fleste af disse medlemmer fra at besøge de nærmeste templer i USA eller Guatemala.

Roland Ciochy er fra Jacmel Gren på Haitis sydkyst, og hans oplevelse er typisk. »Jeg har været medlem af Kirken i 13 år og vil nu kunne tage til templet for første gang,« sagde han. □

Kirkens europæiske områder ændret

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har for nylig bekendtgjort en tilpasning af grænserne mellem Kirkens øst-, vest- og nordeuropæiske områder. De tre nydefinerede områder hedder nu Det Østeuropæiske, Det Vesteuropæiske og Det Centraleuropæiske Område; betegnelsen »Det Nordeuropæiske Område« vil ikke længere blive brugt.

Præsidentskabet for det tidligere Nordeuropæiske Område er nu præsidentskab for Det Vesteuropæiske Område; præsidentskabet for det tidligere Vesteuropæiske Område præsiderer nu over Det Centraleuropæiske Område. Præsidentskabet for Det

Østeuropæiske Område vil fortsat præsiderere over det nydefinerede område.

En væsentlig forandring i forbindelse med nydefineringen er flytningen af det østeuropæiske områdekontor til Moskva i Rusland fra Frankfurt i Tyskland, hvor det hidtil har været områdekontor for både Øst- og Vesteuropa.

»Denne grænseflytning er især beregnet på at hjælpe Kirkens udvikling i Østeuropa [og] Centraleuropa,« sagde ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum. »Vi har set betragtelig fremgang i missioneringen og i Kirkens vækst i Øst- og Centraleuropa i det sidste årti – med otte missioner i Rusland og et tempel allerede bekendtgjort i Kiev i Ukraine,« tilføjede han.

Det Østeuropæiske Område omfatter ikke længere Nordafrika, Mellemøsten og visse dele af Centraleuropa. I området er der nu 13 missioner og 25 distrikter i 18 lande: Armenien, Aserbajdsjan, Bulgarien, Estland, Georgien, Hviderusland, Kasakhstan, Kirgisistan, Letland, Litauen, Makedonien, Rusland, Serbien, Tadsjikistan, Turkmenistan, Tyrkiet, Ukraine og Usbekistan.

Det Centraleuropæiske Områdes kontor ligger i Frankfurt i Tyskland. Dette område omfatter store dele af Nord- og Centraleuropa, Mellemøsten og Egypten. I området er der 20 missioner, 34 stave, 20 distrikter og 37 lande: Albanien, Bahrain, Bosnien, Cypern, Danmark, Egypten, Finland, Forenede Arabiske Emirater, Grækenland, Holland, Island, Iran, Irak, Jordan, Kosovo, Kroatien, Kuwait, Libanon, Moldavien, Montenegro, Nord-cypern, Norge, Oman, Polen, Qatar, Rumænien, Saudi Arabien, Schweiz, Slovakiet, Slovenien, Sverige, Syrien, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Yemen og Østrig.

Det Vesteuropæiske område omfatter nu Grønland og Storbritannien (tidligere en del af Det Nordeuropæiske Område); de nordafrikanske lande Algeriet, Libyen, Marokko og Tunesien (tidligere en del af Det Østeuropæiske Område); samt Belgien, Frankrig, Italien, Luxembourg, Portugal og Spanien. Dette område omfatter 24 missioner, 66 stave og 53 distrikter og har hovedsæde i Solihull i England, som tidligere var hovedsæde for Det Nordeuropæiske Område. □

Hovedsæder for de nye områder er Solihull i England, Frankfurt i Tyskland og Moskva i Rusland.

KORT AF THOMAS S. CHED

Beehive House år 2000, af Grant Romney Clawson

Beehive House blev opført i 1854 på hjørnet af South Temple og Stone Street i Salt Lake City. Det var oprindeligt præsident Brigham Youngs hjem. De to værelser mod vest (til venstre) fungerede som kontor for Kirkens præsident indtil 1978. Huset er i dag udgangspunkt for gæster, som ønsker at vide mere om dets enestående bygmester og hans tid.

» **O**g da Jesus havde sagt disse ord, sagde han ... til dem, efter at han havde udlagt alle skrifterne for dem, som de havde modtaget: Se, jeg ønsker, at I skal skrive andre skrifter, som I ikke har. Og det skete, at han sagde til Nephi: Tag de optegnelser frem, som I har skrevet. Og ... Nephi ... [tog] optegnelserne frem og [lagde] dem for ham« (3 Nephi 23:6–8).

BERETNING FRA OKTOBERKONFERENCEN 2000
DEN 7. OG 8. OKTOBER 2000

DANISH

4 02219 81110 9